

ஸ்ரீ
ஸ்ரீபாசுவதம்.

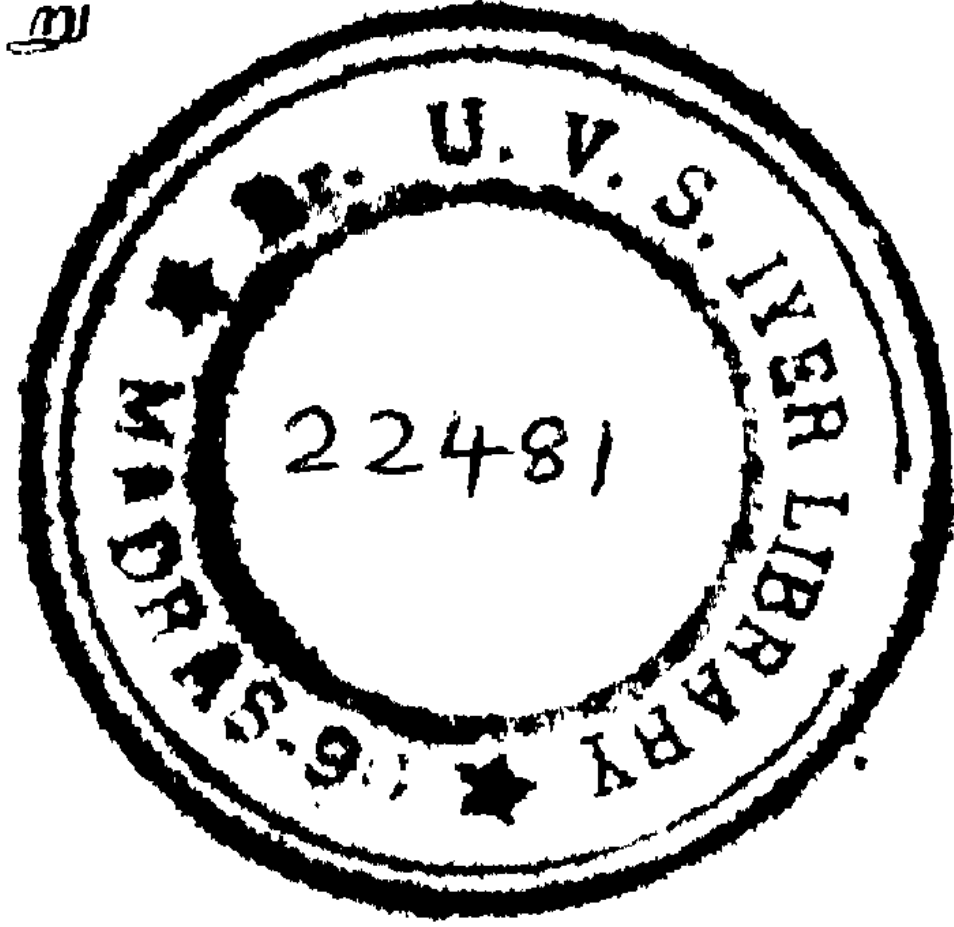
ஸப்தம அஷ்டம ஸ்கந்தங்கள்

தமிழ் வசனம்.

இஃது

அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்யரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை :

ஆர். வேங்கடேஸ்வர் கம்பெனியாரவர்களால்

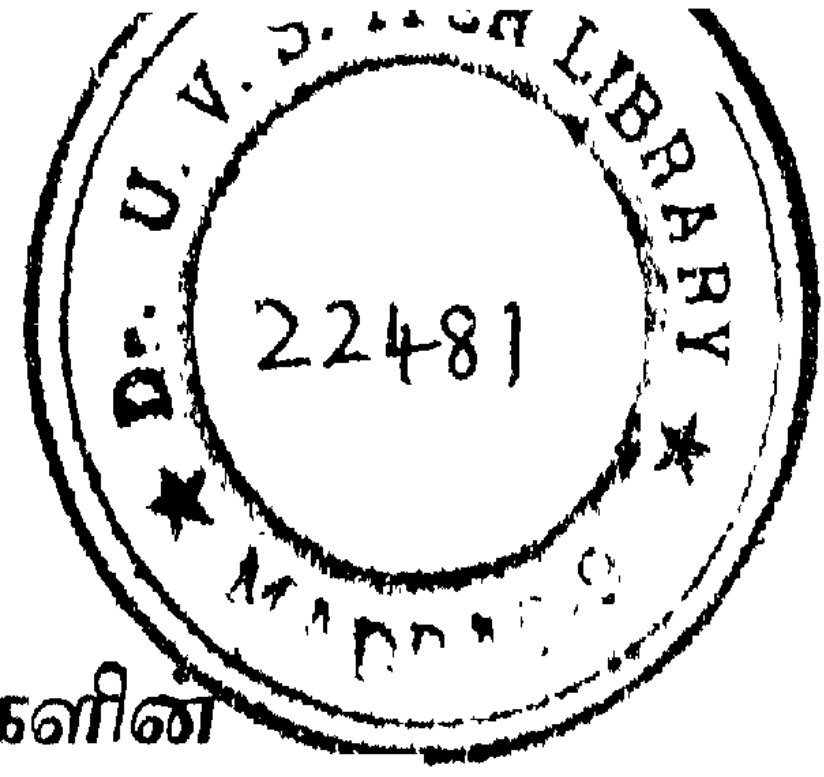
**ஆனந்த அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.**

1917

[ALL RIGHTS RESERVED.]

ALL RIGHTS RESERVED.

காபிரைட். 1917-ஓஸ் ஆர். வேங்கடேஸ்வர் அண்டு
கம்பெனியாரவர்கள் காபிரைட்டுக்குரியதான இப்புத்த
கம் இந்தியன் காபிரைட் பிரகாரமாகவும், அன்யதேசீய
ர்து காபிரைட் பிரகாரமாகவும், காக்கப்பட்டிருக்கின்
றது. எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது,
அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறாக
அச்சிடவும் மற்றொரு பாஷையில் மொழி பெயர்த்து
அச்சிடவும் அதிகாரமில்லை. இதிலுள்ள பதங்களை
யாவது, படங்களையாவது காபி செய்வார்களாயின்,
அது காபிரைட்டை உல்லங்கனஞ் செய்ததே ஆகும்.

ஸப்தம அஷ்டம ஸ்கந்தங்களின்

பொருளடக்கம்.

அத்யாயம்

ஸப்தம ஸ்கந்தம்.

பக்கம்.

1. பரீக்ஷித்து வினவுதலும், ஸ்ரீசுகர் ஸமாதானஞ் சொல்லி
யுதிஷ்டிரநாரதர்களின் ஸம்வாதத்தைக் கூறுத
லும் 1517
2. ஹிரண்யகசிபுவின் வருத்தாந்தம் 1529
3. ஹிரண்யகசிபு தவஞ்செய்து வரம் பெறுதல் .. 1541
4. ஹிரண்யகசிபு வரம்பெற்று லோகபாலர்களை வென்று
விஷ்ணு த்வேஷத்தினால் அவர்களைப் பீடித்தல் .. 1547
5. ஹிரண்யகசிபு தன்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதனுடைய
விஷ்ணுபக்தியைக் கண்டு அவனை வதிக்கப் பார்த்
தல் 1555
6. ப்ரஹ்லாதன் அஸுராகுமாரர்களுக்குத் தத்வோபதேசஞ்
செய்தல் 1565
7. ப்ரஹ்லாதன் தான் மாத்ருகர்ப்பத்தில் நாரதரிடம்
தத்வோபதேசங் கேட்டதை அஸுராகுமாரர்களுக்குக்
கூறுதல் 1573
8. ந்ருவிம்ஹாவதாரமும், ஹிரண்யகசிபுவின் ஸம்ஹார
மும் 1586
9. ப்ரஹ்லாதன் ந்ருவிம்ஹனை ஸ்தோத்ராஞ் செய்தல் .. 1599
10. பகவான் ப்ரஹ்லாதனை அனுக்ரஹித்து அந்தர்த்தானம்
அடைதலும், ருத்ரன் த்ரிபுரஸம்ஹாரஞ் செய்த
வருத்தாந்தமும் 1618
11. ஸாதாரணமான வர்ண தர்மங்களையும் மனுஷ்ய தர்மங்
களையும், ப்ராஹ்மணாதிவர்ண தர்மங்களையும், ஸ்த்ரீ
தர்மங்களையும் கூறுதல் 1632

அத்.	பக்கம்
12. ப்ரஹ்மச்சாரி வானப்ரஸ்தன் இவர்களுக்குள்ள விசேஷ தர்மங்களையும், ப்ரஹ்மசாரி முதலிய நான்கு ஜுஸ் ரமத்தவர்களுக்குரியஸாதாரண தர்மங்களையும் கூறுதல்	1641
13. ஸன்யாஸியின் தர்மங்களையும், ப்ரஹ்மலாதனுக்கும் அஜகர முனிவர்க்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதத்தையுங் கூறுதல்	1648
14. க்ருஹஸ்தாஸ் ரமதர்மங்களைக் கூறுதல்	1658
15. க்ருஹஸ்தாஸ் ரமத்தைச் சேர்ந்த சில தர்மங்களும், மோக்ஷ தர்மங்களும்	1666

அஷ்டம ஸ்கந்தம்.

1. ஸ்வாயம்புவன் ஸ்வாரோசிஷன் உத்தமன் தாமஸன் என்னும் நான்கு மனுக்களைக் கூறுதல்.	1687
2. கஜேந்த்ரமோக்ஷம்	1694
3. கஜேந்த்ரம் பகவானைத் துதிசெய்தலும், பகவான் வந்து அதை விடுவித்தலும்	1699
4. முதலை கந்தர்வரூபம் பெறுதலும், கஜேந்த்ரம் பகவானுடைய ஸாயுஜ்யம் பெறுதலும், பகவான் ப்ராணிகளின் ஹிதத்தைக் கூறுதலும்	1709
5. ஐந்தாவது மனு ஆரூவது மனு இவர்களையும், தூர்வாஸருடைய சாபத்தினால் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்த தேவதைகள் பகவானை ஸ்தோத்ராஞ் செய்ததையுங் கூறுதல்	1713
6. தேவதைகளுக்குப் பகவான் ஸேவை ஸாதித்தலும், தேவதைகள் அவனை ஸ்தோத்ராஞ் செய்தலும், அவனுடைய ஆஜ்ஞையினால் அவர்கள் க்ஷீரஸமுத்ரத்தைக் கடையப் பாயத்னஞ் செய்தலும்	1726
7. ஸமுத்ரத்தினின்றண்டான விஷத்தை ருத்ரன் புகுத்தல்	1733

அத். அஷ்டம ஸ்கந்தம் பக்கம்.

8. ஸமுத்ரத்தில் தோன்றின ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி பகவானை வரித்தலும், பகவான் மோஹினியவதாரஞ் செய்தலும். 1743
9. மோஹினியுருவங்கொண்ட பகவான் அஸுரர்களை மதிமயக்கி அம்ருதகலசத்தை வாங்கித் தேவதைகளுக்கு அம்ருதங் கொடுத்தல் 1752
10. அஸுரர்கள் தவேஷத்தினால் தேவதைகளோடு யுத்தஞ் செய்கையும், தேவதைகள் அஸுரமாயையால் வருந்துகையும், பகவான் அவ்விடம் வந்து ஆவிர்ப்பவித்தலும் 1757
11. தேவதைகள் அஸுரர்களை வதித்தலும், நாரதர் வந்து யுத்தத்தைத் தடுத்தலும், சுக்ரன் அஸுரர்களைப் பிழைப்பித்தலும் 1766
12. மோஹினியைக் கண்டு ருத்ரன் மதிமயங்கின வருத்தாந்தம். 1773
13. ஏழாம் மனுமுதல் மற்ற மனுக்களைக் கூறுதல் .. 1784
14. மனுமுதலியவர்களுக்கு ஏற்பட்ட செயல்களை விவரித்துக் கூறுதல் 1790
15. வாமனாவதார வருத்தாந்தம் பலி விஸ்வஜித்யாகஞ் செய்து ஸ்வர்க்கத்தை ஜயிக்கையில் தேவதைகள் பயந்து மறைதல் 1791
16. அதிதி தன் பிள்ளைகள் ஐஸ்வர்யத்தை இழந்தமைக்கு வருந்தித் தன் கணவரிடம் அதன் பரிஹாரத்தை வேண்ட அவர் பயோவ்ரதத்தை உபதேசித்தல் .. 1798
17. பயோவ்ரதத்தை அனுஷ்டித்த அதிதிக்குப் பகவான் பிள்ளையாகப் பிறத்தல் 1809
- 18 பகவான் வாமனனாக அவதரித்துப் பலியின் யாகபூமிக் குப்போகையில் அவன் பகவானை ஸத்கரித்தல் .. 1816
19. பகவான் மூன்றடிபூமி வேண்டுதலும், கொடுக்க ஒப்புக் கொண்ட பலியைச் சுக்ரன் தடுத்தலும் .. 1821

பக்கம்.

20.	பலி விஷ்ணுவின் கபடத்தை அறிந்தும் பொய் பேசப்
பயந்து ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி கொடுக்கப் பகவான்
வளர்ந்து உலகங்களை அளத்தல்	1830
21.	பகவான் மூன்றாவது அடிக்கு இடமில்லாமையால் பலி
யைப் பந்தனம் செய்தல்	1837
22.	பகவான் பலிக்கு அருள்புரிந்து அவனை ஸுதலமென்
னும் விவரலோகத்தில் இருத்திப் பலவரங்களைக்
கொடுத்து தன்னையும் அவனுக்கு த்வாரபாலகனாகச்
செய்தல்	1843
23.	பலி ஸுதலம் போய்ச் சேருதலும், இந்த்ரன் ஸ்வர்க்கம்
சேர்ந்து ஸந்தோஷ முற்றிருத்தலும்	1851
24.	மத்ஸ்யாவதார வருத்தாந்தமும், ஸத்யஸ்திரமென்
மேன்மேலும் உருவம் வளர்ந்துவரப்பெற்ற மத்ஸ்ய
ரூபியான பகவானை ஸந்தோத்ராஞ் செய்தலும் ..	1857

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS - 90
ஸப்தம அஷ்டம ஸ்கந்தங்களிலுள்ள

படங்களின் விவரம்.

நெம்பர்.

பக்கம்.

1. ஸனக ஸனந்தனாதிகள் ஜய விஜயர்களுக்குச்
சாபங் கொடுத்தல் ... 1527
2. தேவதைகள் ஹிரண்யகசிபுவினிடம் பயந்து
பகவானைச் சரணம் அடைதலும், அவன்
அவர்களுக்கு அபயங் கொடுத்தலும் ... 1551
3. ஹிரண்யகசிபு விஷ்ணுபக்தியுடைய ப்ரஹ்
லாதன்மேல் கோபித்துக் குருபுத்ரர்க
ளான சண்டாமர்க்கர்களை வெறுத்தல் 1556
4. பகவான் ந்ருசிம்ஹாவதாரஞ் செய்து ஹிர
ண்யகசிபுவை ஸம்ஹரித்தல் ... 1592
5. கஜேந்தரனுக்குப் பகவான் ப்ரத்யக்ஷமாய்
முதலையினின்று விடுவித்தல் ... 1709
6. ஸ்ரீராமமுத்ரங் கடைதலும், உச்சைஸ்ஸ்ர
வஸ்ஸு முதலியன உண்டாதலும் ... 1733
7. பகவான் மோஹினியவதாரஞ் செய்து தேவ
தைகளுக்கு அம்ருதம் பங்கிட்டுக்கொடுத்
தல் ... 1754
8. வாமனபகவான் பலியின் யாகபூமியில்சென்று
மூன்றடி பூமி வேண்டிதல் ... 1824
9. திரிவிக்ரமாவதாரம் ... 1834
10. ஸ்ரீமத்ஸ்யாவதாரம் ... 1861

ஸ்ரீபாகவதம்.

ஸ ப் த ம ஸ் க ந் த ம்.

{ பரீக்ஷித்து வினவுதலும், ஸ்ரீசுகர்
ஸமாதானம் சொல்லி யுதிஷ்டிர நாரதர்
கருடைய ஸம்வாதத்தைக் கூறுதலும். }

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரஹ்ம
ரிஷீ ! பகவான் ஷாட்குண்யபூர்ணன் ; தோஷங்கள் எவை
யும் தீண்டப்பெறாதவன்; எல்லோரிடத்திலும் ஸமனாயிருப்
பவன். அவனுக்குத் தவேஷியாவது ப்ரியனாவது எவனும்
கிடையாது. ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் அவன் நண்பன்.
அந்தராத்மாவாகையால் அவன் அனைவர்க்கும் ப்ரீதிக்
கிடமானவன். இத்தகைய பகவான், ராகம் தவேஷம்
முதலிய ப்ரக்ருதி குணங்களால் வைஷ்ணவ முடைய அற்
பன்போல, இந்த்ரனுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காகத் தைத்
யர்களை ஏன் கொன்றான்? ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷார்த்த
ஸ்வரூபனான இந்தப் பகவானுக்கு இந்த்ரன் முதலிய
தேவக்கூட்டங்களால் ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் என்ன
விருக்கின்றது? அவனுக்கு அஸுரர்களிடத்தினின்று
பயம் உண்டாவதற்கும் இடமில்லை. அவர்களிடத்தில்
தவேஷத்திற்கும் ப்ரஸக்தி இல்லை. ஸத்வாதி குணங்க
ளும் அவற்றின் மூலமாய் விளையும் ராக தவேஷாதிக
ளும் அவனுக்கு இல்லையல்லவா? மிகுந்த மதியுடைய
மஹானுபாவரே ! ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய குணங்களைப்
பற்றி எனக்குப் பெரிய ஸம்சயம் உண்டாயிருக்கின்றது.
அதைத் தேவரீர் போக்கியருள வேண்டும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்: மஹாராஜனே! ஸ்ரீஹரி யின் சரித்ரத்தைப் பற்றி நீ நன்றாக வினவினை. அது பாகவதர்களின் மஹிமை உள்ளடங்கப்பெற்றது. அந்தப் பாகவதமஹிமை பகவானிடத்தில் பக்தியை வளர்க்கும். ஆகையால் உன் கேள்விக்கு நான் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன். நாரதர் முதலிய ரிஷிகள் மிகவும் பரிசுத்தமான அந்தப் பகவானுடைய சரித்ரத்தைப் பாடுகிறார்கள். நான் வ்யாஸமுனிவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து பகவானுடைய குணங்களில் உனக்கு உண்டான ஸம்சயத்தைப் போக்கும் பொருட்டு அந்தப் பகவானுடைய கதையைச் சொல்லுகிறேன். பகவான் ராகம் த்வேஷம் முதலிய கெட்ட குணங்கள் எவையும் தீண்டப் பெறாதவன்; சாஸ்த்ரம் தவிர மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாதவன். கர்மத்தினால் விளையும் பிறவி முதலியவை அற்றவன்; ஷாட் குண்ய பூர்ணன்; சேதன அசேதன ரூபமான இருவகை ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமானவன். ஆயினும் தனது அம்சமாகிய ப்ருக்ருதியில் ஆவேசித்து ப்ரபஞ்சமாய் விரிந்து ¹பாத்ய பாதகவர்க்கங்களெல்லாம் தானேயா யிருக்கிறான். பாதிக்குந் தன்மை பாதிக்கப் படுத்தன்மை இரண்டும் சரீர பூதமான தேவ மனுஷ்யாதிகளைச் சேர்ந்தவைகளே யன்றி ஈஸ்வரனைச் சேர்ந்தவைகளன்று. ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் ப்ரக்ருதியின் குணங்களேயன்றிப் ப்ரமாத்மாவின் குணங்களன்று. அக்குணங்கள் ஒருவனுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் தலையெடுக்கவும் மாட்டா. ஒரே ஸமயத்தில் அடங்கவும் மாட்டா. ஒரு ஸமயத்தில் ஒருவனுக்கு ஒரு குணமே தலையெடுத்திருக்கும். அப்பொழுது மற்ற இரண்டு குணங்களும் தலை சாய்ந்திருக்கும். அதற்குக் காரணம் அவரவர்க

1. பாதிக்கத் தகுந்தது — பாத்யம். பாதிக்குமது — பாதகம்.

ஞடைய கர்மபரிபாகமேயொழிய வேறில்லை. தேவர்களும்
ரிஷிகளும் பெரும்பாலும் புண்யகர்மமே செய்பவர்களா
கையால் அவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஸத்வகுணமே
தலையெடுத்திருக்கும். அஸுரர்கள் பாபமே செய்பவர்க
ளாகையால் அவர்களுக்கு ரஜோகுணம் தலையெடுத்திரு
க்கும். யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மிகவும் பாபிஷ்டர்
களாகையால் அவர்களுக்குத் தமோகுணம் தலை
யெடுத்திருக்கும். தேவாதிகளுக்கு ஸத்வகுணம் தலை
யெடுத்திருக்கும் பொழுதும் அஸுரர்களுக்கு ரஜோ
குணம் தலையெடுத்திருக்கும்பொழுதும் யக்ஷ ராக்ஷஸர்
களுக்குத் தமோகுணம் தலையெடுத்திருக்கும் பொழு
தும் அவர்களிடத்தில் ஈஸ்வரன் நுழைந்து அந்
தந்த குணங்களுக்குரிய கார்யங்களைச் செய்விக்கி
ருன். ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கப் பெற்ற தேவர்களை
அனுக்ரஹித்து அவர்களுக்கு ஜயத்தை விளைவிக்கிருன்.
ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலையெடுத்த அஸுரர்கள் யக்ஷர்
கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுக்கு அபஜயத்தைக்
கொடுக்கிருன். ஸர்வர்க்கும் அந்தராத்மாவாகிய ஸர்
வேஸ்வரன் ஒருவனுக்கு ஜயத்தையேயாவது அப
ஜயத்தையேயாவது கொடுக்கிறதில்லை. அவரவர்கள்
செய்த கர்மங்கள் பரிபாக தசைய அடையும்பொழுது
அவரவர்கள் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸத்வாதிகுணங்
கள் தலை யெடுக்கின்றன. ஈஸ்வரன் ஸத்வகுணம் தலை
யெடுத்தவர்களுக்கு ஜயத்தையும் ரஜஸ்தமோ குணங்கள்
தலையெடுத்தவர்களுக்கு அபஜயத்தையும் கொடுக்கி
ருன். ஸத்வாதி குணங்களின் தோற்றமும் அவற்றின்
மறைவும் கர்மாதீனமாகையால் அவற்றை அனுஸரி
த்து ஜய அபஜயங்களைக் கொடுக்கிற ஈஸ்வரனுக்குப்
பக்ஷபாதாதிகள் கிடையாது. தேவாதிகளுக்குப் பெரும்

பாலும் ஸத்வகுணமே தலையெடுத்திருக்குமாயை யால்
அவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஜயமே உண்டாகின்றது.
ஒருகால் அபஜயமும் உண்டாகலாம், பாபிகளான அஸு-
ராதிகளுக்குப் பெரும்பாலும் ரஜஸ்தமோ குணங்
களே தலையெடுத்திருக்குமாயை யால் அபஜயமே உண்-
டாகின்றது. ஒருகால் ஜயமும் உண்டாகும். காஷ்டம்
முதலியவற்றில் அக்னி முதலிய வஸ்துக்கள் போல்,
ஈஸ்வரன் தேவாதி பூதங்களில் புகுந்திருப்பினும் அவற்-
றின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறாமல் விளக்கமுற்றிருப்-
பான். காஷ்டாதிகளைக் காட்டிலும் அக்னி முதலியவை
வேறு பட்டுத் தோற்றமுடையோல், ஈஸ்வரன் தேவாதி
பூதங்களில் உட்புகுந்திருப்பினும் ப்ரக்ருதி புருஷ ஈஸ்-
வரர்களின் உண்மையை அறியாதவர்களுக்கு அவற்றைக்
காட்டிலும் வேறுகத் தோற்றமாட்டான். ப்ரக்ருதி புரு-
ஷன் ஈஸ்வரன் ஆகிய இம்மூன்று தத்வங்களின் ஸ்வரூப-
த்தை அறிந்தவர்கள் பல ஜன்மங்களில் விவேகத்துடன்
பக்தியோகத்தை அப்யஸித்து ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்-
மாவான பரமாத்மாவைக் கடைசியில் ஸாக்ஷாத் கரிப்-
பார்கள். இந்தப் பரமபுருஷன் தன் ஸங்கல்பத்தினால்
ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தேவ மனுஷ்யாதி சரீரங்களைப்
படைக்க விரும்பி ரஜோகுணத்தையும், அவற்றைக் காக்க
விரும்பி ஸத்வகுணத்தையும், ஸம்ஹரிக்க விரும்பித்
தமோகுணத்தையும் தூண்டுகிறான். ஓ மன்னவனே!
பரமாத்மாவான ஸர்வேஸ்வரன் தனக்குச் சரீரமான
காலத்தை நிமிஷம் முதலிய பல கூறுகளாகப் பிரித்து ப்ர-
க்ருதி புருஷர்களைக் கொண்டு சேதன சேதன ரூபமான
ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் படைக்கிறான். ஆகையால்
ஜீவாத்மாக்களின் கர்ம பரிபாகத்திற்குரிய காலத்தைத்
தூண்டுகிறவனும் அந்த ஸர்வேஸ்வரனே. ராஜனே!

ஆகையால் ஸத்வரதி குணங்களைத் தூண்டுகிறவனும் காலத்தைச் சரீரமாகவுடையவனுமான ஸர்வேஸ்வரன் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்த தேவஸன்யத்தில் ஆவேசித்து வலிவைக் கொடுத்து அதற்கே ஜயங்கொடுக்கிறான். அந்தத் தேவதைகளுக்குச் சத்ருக்களும் ரஜஸ்தமோகுணங்கள் தலையெடுத்தவர்களான அஸுராதிகளை அழிக்கிறான். தேவதைகள் ஸத்வ குணம் தலையெடுத்தவர்களாகையால் அவனுக்கு ப்ரியமாயிருப்பார்கள். அவரவர் கர்மங்களுக்குரியபடி பலாபலங்களை விளைத்து ஜய அபஜயங்களை விளைவிக்கிறானாகையால் அது அவனுக்குக் கீர்த்தியை விளைக்கின்றதேயன்றி அபகீர்த்தியை விளைக்கிறதில்லை. ராஜஸூய யாகத்தில் யுதிஷ்டிரன் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி நாரதரைக்குறித்து மிக்க ஆவலுடன் வினவ, அந்தத்தேவரிஷி அவருக்கு இவ்விஷயத்தில் புண்யமான ஒரு இதிறாஸத்தை மொழிந்தார். ராஜஸூய மஹாயாகத்தை யுதிஷ்டிரன் அநுஷ்டிக்கும்பொழுது ஸிஸுபாலன் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானிடத்தில் ஸாயுஜ்யம் அடைந்த மஹத்தான அற்புதத்தைக் கண்டு வியப்புற்று முனிவர்கள் அனைவரும் அருகில் இருந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அங்கு உட்கார்ந்திருக்கின்ற நாரத மஹர்ஷியைக் குறித்து யுதிஷ்டிரன் இங்ஙனம் வினவினான். 'இது மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. வேறு ப்ரயோஜனங்களை விரும்பாமல் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்கிற பெரியோர்களுக்கும் இது கிடைப்பதரிது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வேதாந்தங்களால் ஓதப்படும் பரதத்வம். அவன் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் எங்கும் நிறைந்தவன். இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் அவனிடத்தில் நிலை நின்றிருக்கிறது. ஆயினும் அவன் அதன் தோஷங்கள் தன் மேல் தீண்டப்பெறாமல் பரிசுத்த

னாகவே விளங்குந்தன்மையன். ஆனதுபற்றியே அவன் வாஸுதேவனென்று புகழப்படுகிறான். அத்தகைய பகவானைப் பற்பல முனிவர்களும் பெறமுடியாமல் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்களே; அப்படியிருக்க, த்வேஷியான ஸிஸுபாலன் அவனைப் பெற்றானே. இஃதென்ன ஆச்சர்யம்? நாரதமுனிவரே! நாங்கள் எல்லாரும் இதை அறிய விரும்புகிறோம். ப்ருதுவின் தந்தையான வேனன் பகவானைப் பழித்த மாத்ரத்தைக்கொண்டு அந்தணர்களால் நரகத்தில் தள்ளுண்டான். இந்தச் சிசுபாலனோவென்றால் மழலைச்சொற்களுக்கிடமான பால்யம்முதல் இதுவரையில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் கோபமுடையவன். இவன் மிகவும் பாபிஷ்டன். தந்தவக்த்ரனும் இவனோடொத்த தூர்ப்புத்திகொள்பவன். இந்தச் சிசுபால தந்தவக்த்ரர்கள் பரப்ரஹ்மமும் கீர்விகாரனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஓயாமல் வைதுகொண்டேயிருப்பினும், இவர்கள் நாக்கில் வெண்குஷ்டமும் உண்டாகவில்லை; நரகத்தையும் அடையவில்லை. ஸமஸ்தலோகங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், நிருபித்தறியமுடியாத பரஞ்சோதியான பகவானுடைய ஸாயுஜ்யத்தை இவர்கள் அநாயாஸமாகவே அடைந்து விட்டார்கள். இது எப்படி? விளக்கின் ஒளி காற்றினால் அலைவதுபோல், என்புத்தி இவ்விஷயத்தில் ப்ரமிக்கின்றது. மஹானுபாவரே! இது மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் இதன் காரணத்தை எனக்குச் சொல்வீராக' என்றான். இங்ஙனம் யுதிஷ்டிரன் வினவினதைக்கேட்ட நாரதமுனிவர் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஸபையிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அவனுடைய கேள்வியின் பரிஹாரம் உள்ளடங்கப்பெற்ற கதையை மொழிந்தார்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—யுதிஷ்டிர மன்னவனே!

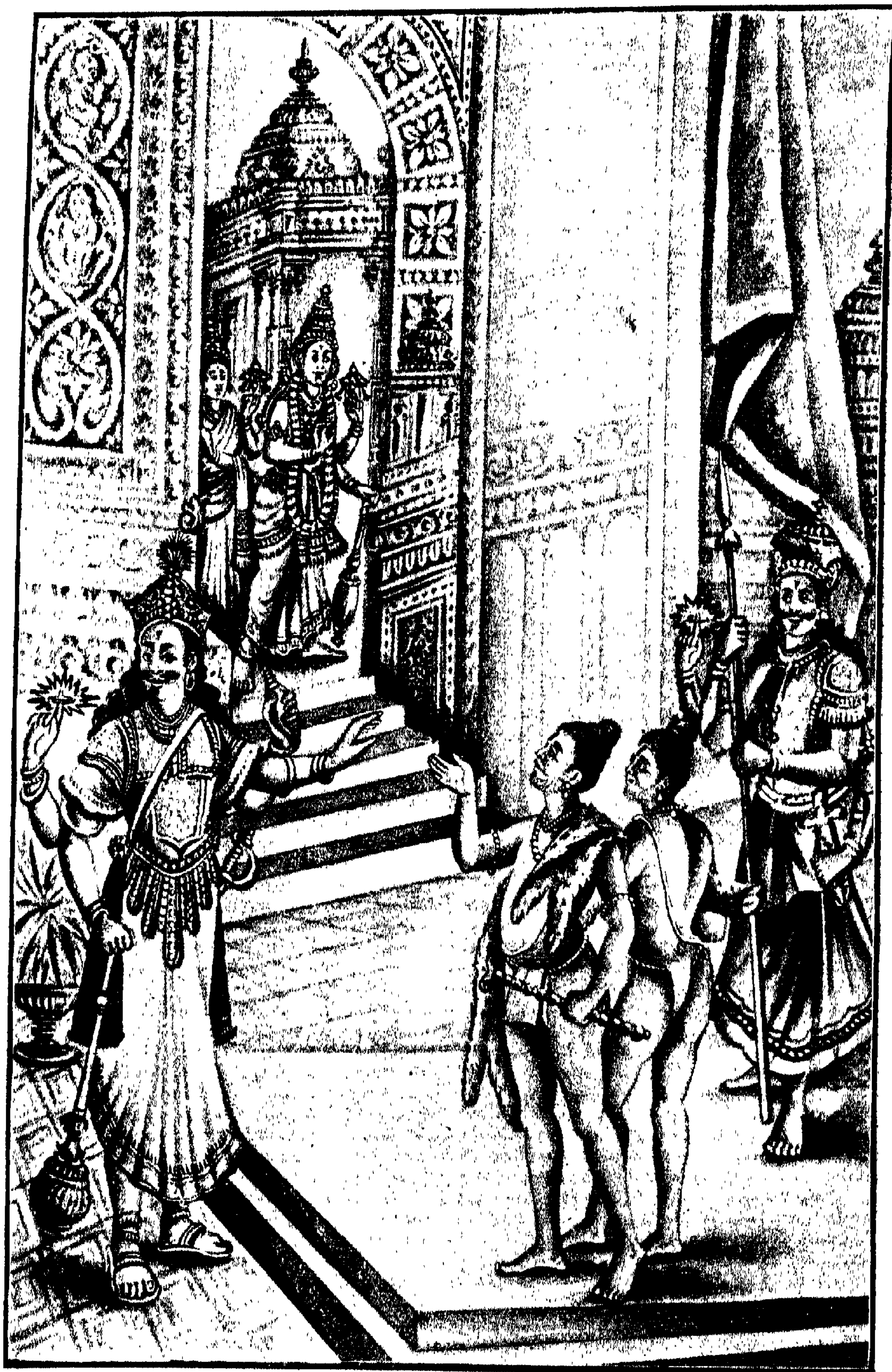
நிந்தை ஸ்தோத்ரம் ஸத்காரம் திரஸ்காரம் இவற்றிற்கு
தேஹம் விஷயமென்று நினைப்பது, தேஹம் ஆத்மா இவை
களின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியாமையாகிற அவிவே
கத்தினால் ஏற்பட்டதேயன்றி உண்மையில் தேஹம் அவற்
றிற்கு விஷயமன்று. கட்டைக்குச் சந்தனம் பூசி அலங்கரி
க்கை முதலிய ஸத்காரம் செய்தால் அதற்கு அற்றை நினை
க்குந்தன்மை இல்லையென்பதில் விவாதமில்லையல்லவா ?
மன்னவனே ! இந்தஸம்ஸாரத்திலுள்ள தேவமனுஷ்யாதி
ப்ராணிகள் தேஹத்தை நானென்றும் அதைத் தொடர்ந்
தவைகளை என்னுடையதென்றும் அபிமானித்து, பிறர்
அடிக்கினும் நிந்திக்கினும், 'நான் அடியுண்டேன்; நான்
நிந்திக்கப்பட்டேன்' என்று ப்ரமித்து, அடித்தவர்களையும்
நிந்தித்தவர்களையும் ஹிம்ஸிக்கிறார்கள். தேஹாத்மாபி
மான ரூபமான அஜ்ஞானத்தினால் 'நான் அடியுண்டேன்.
நான் நிந்திக்கப்பட்டேன்' என்று நினைக்கிறார்கள். அந்
தத் தேஹம் வதிக்கப்படும்பொழுது அவ்வஜ்ஞானத்தினா
லேயே 'நான் வதிக்கப்பட்டேன்' என்று நினைக்கிறார்கள்.
வதம் முதலியவையெல்லாம் தேஹத்தைச் சேர்ந்தவை
களேயன்றி ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவைகளல்ல. ஆகையால்
ஸம்ஸாரிகள் நினைக்கிற நிந்தை ஸ்தோத்ரம் முதலியவை
அனைத்தும் தேஹாத்மாபிமானத்தினால் ஏற்பட்டவைக
ளே. ஈஸ்வரனுக்கு இவையெல்லாம் கிடையாது. அவ
னுக்கு அந்த அஜ்ஞானமும் கிடையாது. அவனுக்கு
ஜகத்தெல்லாம் சரீரமே. ஆயினும் அதில் அவனுக்கு
ஆத்மாபிமானம் கிடையாது. அவன் தோஷங்களெவை
யும் தீண்டப்பெறாத பரிசுத்தன். அவனுக்கு 'நான் அடி
யுண்டேன். நிந்திக்கப்பட்டேன்' என்கிற அபிமானமே
கிடையாது. ஆதலால் அவன் ஹிம்ஸிக்கிறென்று எந்
தக் காரணத்தைக்கொண்டு கற்பிக்கமுடியும்? அவன்

தன்னை நிந்தித்த சிசுபாலாதிகளைத் தண்டித்தானாயி
 னும், அது அவாகளுடைய ஹதததததகாகவேயன்றித்
 தேஹாத்மாபிமானத்தினாலன்று. ஹீனமான அஸுர
 ஜன்மத்தைப் போக்கிப் பரம புருஷார்த்த ரூபமான
 தன்னை அடையும்படி செய்தானென்பது நமக்குத் தெரி
 ந்த விஷயமேயல்லவா? ஆகையால் அவன் ஸம்ஸாரி
 களைப்போல் ஸ்துதி நிர்தாதிகளை அபிமானிக்கிறவனல்
 லன். ஆனது பற்றியே சிசுபாலனுக்கு மோக்ஷங்கொடுத்
 தமை பொருந்துகின்றது. 'ஆனால் பகவானை நிந்திக்கை
 தோஷமாகாது. துதிக்கையும் குணமாகாது. மற்றும்,
 வேனனுக்கும் சிசுபாலனுக்கும் பேதமென்? சிசுபாலனுக்கு
 மோக்ஷம் உண்டானாற்போல் வேனனுக்கும் மோக்ஷம்
 உண்டாகவேண்டுமல்லவா?' என்றால் சொல்லுகிறேன்
 கேள். பகவான் ஸம்ஸாரிகளைப்போல் நிர்தாதிகளை அபி
 மாணிக்கமாட்டானாகையால், இடைவிடாத த்வேஷத்தி
 னாலாவது பக்தியினாலாவது பயத்தினாலாவது ஸ்நேஹத்
 தினாலாவது காமத்தினாலாவது பகவானிடத்தில் அவ
 னைக் காட்டிலும் வேறொரு வஸ்துவும் தோற்றாதபடி
 மனத்தை சிலை நிறுத்தவேண்டும். ஸம்ஸாரியான ஜீவன்
 பகவானிடத்தில் த்வேஷத்தினால் சீக்ரத்தில் எப்பொழு
 தும் அவனையே நிந்தித்துக் கொண்டிருக்குந் தன்மை
 யைப் பெறுவதுபோல், பக்தி யோகாதிகளாலும் அத்தன்
 மையைப் பெறமாட்டானென்பது என்னுடைய சிச்சயம்.
 புழு குளவியால் சுவற்றில் தன் பரழியில் அடைப்புண்டு அத
 னிடத்தில் கோபத்தினாலும் பயத்தினாலும் அதையே
 நினைத்துக் கொண்டிருந்து அதன் ஸ்வரூபத்தைப் பெ
 ருகின்றது. அங்ஙனமே, தன் ஸங்கல்பத்தினால் மனுஷ்ய
 னாக அவதரித்த ஸாக்ஷாதீஸ்வரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்
 தில் த்வேஷங்கொண்டு அவனையே எப்பொழுதும் த்யா

னித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், பாபங்களெல்லாம் தொலைப்பெற்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையே அடைவார்கள். பக்தியினால் பகவானிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்தி அவனுடைய கதியைப் பெறுவதுபோலக், காமம் த்வேஷம் பயம் இவைகளாலும் பலர் அவனிடத்தில் மனத்தை நிறுத்தி அவனுடைய கதியைப் பெற்றார்கள். பகவானை அடைவதற்கு ப்ரீதியுடன் மாறாமல் அவனையே நினைக்கையாகிற பக்திதான் காரணம். ஆயினும், பகவானிடத்தில் த்வேஷம் பயம் காமம் இவை தலையெடுத்து அவனை இடைவிடாமல் நினைக்கப்பெற்று அந்நினைவின் மிகுதியால் அதற்குக் காரணமான த்வேஷாதிகளையும் மறக்கின்றார்கள். அந்நினைவு மஹாநந்த ஸ்வரூபமான பரம புருஷனைப் பற்றின தாகையால் பக்தியைப்போல் அதுவும் அவனை அடைவதற்குக் காரணமாகின்றது. வேனாதிகள் பகவானைப் பழித்தார்களேயன்றி த்வேஷத்தின் மிகுதியால் அவனை யொழிய மற்றொன்றையும் அறியாமல் அவனையே நினைக்குந் தன்மையைப் பெறவில்லை. ஆகையால் அவர்களுக்கு நரகமேயன்றி மோகஷம் உண்டாகவில்லை. ஆகையால் நிந்தை தோஷமாகாதென்றும் ஸ்துதி குணமாகாதென்றும் நினைக்கலாகாது. பாவனையின் மிகுதியால் தாம் செய்யும் நிந்தாதிகளை மறக்கிறவர்களுக்கே அவை தோஷமாகமாட்டாவன்றி மற்றவர்களுக்கு அவைதோஷமாகும். இடைப்பெண்கள் பகவானிடத்தில் காமத்தினாலும்கம்ஸன் பயத்தினாலும், சிசுபாலன் முதலிய ராஜாக்கள் த்வேஷத்தினாலும் அவனுடைய கதியைப் பெற்றார்கள். வ்ருஷ்ணிகளும் நீங்களும் தேஹ ஸம்பந்தத்தைப் பற்றின ஸ்நேஹத்தினால் அவனுடைய கதியைப்பெற்றீர்கள். நாங்கள் பக்தியினால் அவனுடைய கதியைப் பெற்றோம். வேனன், காழகர் த்வேஷிகள் பயந்தவர் ஸ்நேஹிதர் பக்தர் என்கிற

கீழ்ச்சொன்ன ஐந்துவகைப்பட்டவர்களில் ஒருவகையிலும் சேர்ந்தவனல்லன். வேனன் பாம புருஷனைப்பழித்தானாயினும் சிசுபாலனைப்போல் த்வேஷம் செய்யவில்லை. ஆகையால், அவன் நிந்தித்ததைப்பற்றி நாகத்தையே அடைந்தான். மற்றொன்றும் தோன்றாதபடி நிலைநிற்பாவனையை விளைவிக்கவல்ல த்வேஷாதிகளே மோஷத்தைக் கொடுக்குமன்றி மற்ற த்வேஷாதிகள் நாகத்தையே விளைவிகளும். ஆகையால், கீழ்ச்சொன்ன ஐந்து உபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும். பாண்டுவின் புதல்வனே! யுதிஷ்டரா! உங்கள் சிறியதாயின பிள்ளையாகிய சிசுபாலனும் தந்தவக்தரனுமாகிய இவ்விருவரும் முனபு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் தவாரபாலர்களாயிருந்தவர்கள் ; ப்ராஹ்மண சாபத்தினால் தங்கள் ஸ்தானத்தினின்றும் நழுவினார்கள். முனபு பகவானுக்கு மிகவும் அனுகூலர்களாயிருந்தமையாலும் இப்பொழுது ஏற்பட்ட த்வேஷத்தின மிகுதியாலும் பகவானையே இடைவிடாமல் நினைக்கையாகிற பாவனாதிசயத்தைப் பெற்று அதனால் மோஷத்தை அடைந்தார்கள்.

யுதிஷ்டரன் சொல்லுகிறான் —சாபம் எப்படிப்பட்டது? விஷ்ணுவின் பக்தர்களான ஆவர்களை அவமதித்துச் சாபங்கொடுத்தவா யாரா? பகவானிடத்தில் மாறாத பக்தியுடைய மஹானகளுக்கு ஜன்மம் உண்டாயிற்றென்பது நம்பக்கூடாதது. கர்மத்தினால் விளையக்கூடிய ப்ராக்ருதமான தேஹம் இந்த்ரியம் ப்ராணன் இவை அற்றவர்களும் வைகுண்டவாஸிகளுமான சித்ய ஸித்தர்களுக்கு ப்ராக்ருதமான தேஹஸம்பந்தமும் அதைத் தொடர்ந்து வாக்கூடிய ராக த்வேஷாதி ஸம்பந்தங்களும் எவ்வளவு சேருமென்று எனக்குப் பெரிய ஸந்தேஹம் உண்டாகின்றது. இதை விவரித்துச் சொல்வாரா?

1527. ஸனக ஸனந்தனாதிகள் ஜய விஜயர்களுக்குச்
சரபங் கொடுத்தல்

நாரதர் சொல்லுகிறார்.—ப்ரஹ்மாவின் புதல்வர்களான ஸனந்தனாதிகள் மூன்று லோகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு ஒருகால் தெய்வாதீனமாய் விஷ்ணுலோகம் சென்றார்கள். அவர்கள் ஐந்தாறு வயதுள்ள சிறுவர்கள் போன்றிருப்பார்கள். ருத்ரன் முதலியவர்களுக்கும் முன்னே பிறந்தவர்கள். தேஹத்தில் ஆடையின்றித் திகம்பரர்களாயிருப்பவர்கள். விஷ்ணுவின் த்வாரபாலகர்கள் அவர்கள் வருவதைக் கண்டு குழந்தைகளென்று நினைத்துத் தடுத்தார்கள். அவர்கள் கோபித்து த்வாரபாலர்களை நோக்கி 'ரஜஸ் தமோ குணங்கள் தீண்டப் பெறாத ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் பாத மூலத்தில் நீங்கள் வாஸம் செய்யத் தகுந்தவரல்ல., முர்க்கர்களே! ஆகையால் நீங்கள் சீக்ரத்தில் பாபிஷ்டமான அஸுர ஜன்மத்தைப் பெறுவீர்களாக' என்று சபித்தார்கள். இங்ஙனம் சபிக்கப்பட்ட அந்த த்வாரபாலகர்கள் தங்கள் ஸ்தானத்தினின்றும் நழுவுவதைக்கண்டு மன இரக்கமுடைய அந்த ஸனந்தனாதிகள் 'நீங்கள் மூன்று ஜன்மங்களில் சரபம் தீரப்பெற்று மீளவும் இவ்வுலகத்தைப் பெறுவீர்களாக' என்றுமொழிந்தார்கள். அங்ஙனம் அந்தணர்களால் சபிக்கப்பெற்ற விஷ்ணுவின் த்வாரபாலர்களே பின்பு திதியின் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தார்கள். அவர்களில் முதல்வன் ஹிரண்யகசிபு. அவன் தம்பி ஹிரண்யாக்ஷன். அவ்விருவரும் தைத்ய தானவர்களால் துதிக்கப் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களில் முதல்வனாகிய ஹிரண்யகசிபு ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் செய்தபகவானால் வதிக்கப்பட்டான். ஹிரண்யாக்ஷன் மஹாஜலத்தில் முழுகின பூமியை எடுக்கும் பொருட்டு வராஹ வருவங்கொண்ட பகவானால் வதிக்கப்பட்டான். ஹிரண்யகசிபு பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியனான ப்ரஹ்மலாதன் என்னும் தன் புதல்வனை வதிக்கும்

பொருட்டு அவனைப் பலவாறு ஹிம்ஸித்தான். அந்தப் ப்ரஹ்
லாதன் பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினால் பாதுகாக்கப்பட்ட
திருந்தான். அவன் பசி தாஹம் முதலிய விகாரங்கள் தீண்
டப் பெருதவன்; ஸுகம் துக்கம் முதலியவற்றையெல்லாம்
ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையுடையவன். அவன் ஸகல
மானவர்களுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமாத்மாவாகவே
தன்னைப் பாவித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆகையால் ஹிர
ண்யகசிபு அவனை எவ்வகை உபாயங்களாலும் வதிக்க
முடியாதிருந்தான். அந்த ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யகசிபுக்
கள் தான் இரண்டாவது ஜன்மத்தில் விஸ்ரவஸுக்குக்
கேகஸிமினிடத்தில் ராவண சும்பகர்ணர்களாகப் பிறந்
தார்கள். அவர்களிருவரும் உலகங்களையெல்லாம் பீடித்
துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஜன்மத்திலும் பகவான்
ஸ்ரீராமனாக அவதரித்துச் சரபம் நீங்கும்பொருட்டு அவர்
களை வதித்தான். அந்த ராமாவதாரத்தின் மஹிமைகளை
யெல்லாம் நீ மார்க்கண்டேயரிடத்தில் கேட்கப்போகின்ற
னை. ஆகையால் நான் அதை இப்பொழுது விவரிக்கவேண்
டிய அவஸ்யமில்லை. அந்த ராவண சும்பகர்ணர்கள் இப்
பொழுது மூன்றாம் ஜன்மத்தில் உன் தாய்க்கு உடன் பிறந்
தவளிடத்தில் சிசுபால தந்தவக்தரர்களென்கிற இரண்டு
க்ஷத்திரியர்களாகப் பிறந்தார்கள். அவர்கள் இப்பொழுது
சரபத்தினின் றும் விடுபட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய சக்ரத்தி
னால் பாபங்கள் யாவும் தொலையப்பெற்றார்கள். அவர்கள்
ஓயாத வைரத்தினால் பகவானை இடைவிடாமல் த்யானித்
துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த த்யானத்தின் மஹிமை
யினால் அவர்கள் பகவானுடைய ஸாரூப்யத்தை அடை
ந்து த்வாரபாலகர்களாகி முன்போலவே ஸ்ரீமஹாவிஷ்
ணுவின் பார்ஸ்வத்தைச் சேர்ந்தார்கள்.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்:—மிகவும் ப்ரீதிசெய்யத்

தகுந்த புதல்வனும் நற்குணங்கள் அமைந்த மஹானுபா
வனுமான ப்ரஹ்லாதனிடத்தில் ஹிரண்யகசிபுவுக்கு ஏன்
த்வேஷம் உண்டாயிற்று? ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தன்னைப்
பரமாத்மாவாகவே பாவிக்கும்படியான நிலைமை எப்படி
உண்டாயிற்று? இதை என்னக்கு விவரித்துச் சொல்வீராக.
முதல் அக்யாயம் முற்றிற்று.

{ ஹிரண்யகசிபுவின் வருத்தாந்தத்தைக்
கூறுதல். }

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—தேவதைகளிடத்தில் பக்ஷ
பாதமுடைய பகவான் வராஹ உருவங்கொண்டு தன் ப்ரா
தாவான ஹிரண்யாக்ஷனை வதிக்கையில் ஹிரண்யகசிபு
கோபத்தினாலும் சோகத்தினாலும் பரிதபித்தான். அவன்
கோபத்தினால் உதட்டைக் கடித்துக் கண்கள் மிகவும்
ஜ்வலிக்கப் பெற்றுக் கோபாக்னியின் புகையால் அழுக்
கடைந்த ஆகாயத்தைப் பார்த்துப் பயங்கரமான கோ
ரைப் பற்களாலும் கொடிய கண்ணோக்கத்திறாலும்
பார்க்க முடியாமல் புருவநெரிப்புடன் கூடின முகமுடைய
வனாகி ஸபையில் சூலத்தை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு
தானவர்களைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான். ‘ஓ
தானவர்களே! தைத்யர்களே! த்ரிமூர்த்தனே! த்ரி
யக்ஷனே! சம்பரா! சதபாஹு! ஹயக்ரீவா! நமுசீ! பாக
னே! இவ்வலா! விப்ரசித்தீ! புலோமா! மற்றும், சகு
னாதிகளே! நீங்கள் எல்லோரும் என் வார்த்தையைக்
கேட்பீர்களாக. உடனே நான் சொன்னபடியும் செய்வீர்
களாக. காலதாமதம் செய்யவேண்டாம். ஸ்ரீ மஹா
விஷ்ணு தேவர் கூட்டத்திலும் அஸுரர் கூட்டத்திலும்
ஸமனாயிருப்பவன். ஆயினும், நமது சத்ருக்களான தே
வதைகள் அவனை அதுவார்த்தித்துத் தங்களுக்கு ஸஹா

யமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு தாங்கள் பலத்தில் அற்பர்
களாயினும் அவனைக்கொண்டு எனது நண்பனும் அன்
புள்ள சகோதரனுமாகிய ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொல்
வித்தார்கள். ஸூர்யன்போல் தேஜோமயமான உருவமு
டையவனாயினும் மாயையினால் வராஹ உருவங்கொண்டு
தனக்கு இயற்கையான தேவதாருபத்தைத் துறந்து தன்
னைத் தொடர்கிறவனைத் தொடர்ந்து பாலன்போல் மன
நிலைமையின்றி என் ப்ராதாவைக் கொன்ற அவ்விஷ்ணு
வின் கழுத்தை என்சூலத்தினால் முறித்து நான் மன
வருத்தம் தீர்த்து அந்த ரக்த ப்ரபாவஹத்தினால் ரக்தத்
தில் ப்ரீதியுடைய என் ப்ராதாவை த்ருப்தி அடையச்
செய்யும் வரையில், நீங்கள் ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்
களும் நிறைந்த பூமியில் சென்று தவம் யாகம் வேதமோ
துதல் வ்ரதம் தானம் முதலிய தர்மங்களைச் செய்யுந்தன்
மையுடையவர்களனைவரையும் வதித்துக் கொண்டிருப்
பீர்களாக. நமது சத்ருவும் தேவதைகளுக்கு ஆதாரபூத
னுமாகிய அவ்விஷ்ணு முடிந்துபோவானாயின், வருக்ஷத்
தின் வேரைக் களைந்தால் அதன் கிளைகள் தாமே உலர்ந்து
வாடுவதுபோல, அவ்விஷ்ணுவையே ப்ராணாகவுடைய
தேவதைகள் தாமே நசித்துப் போவார்கள். ஸ்ரீமஹா
விஷ்ணு ப்ராஹ்மணர்கள் செய்யும் ஸந்த்யாவந்தனாகி
தர்மங்களையே வேராகவுடையவன்; யஜ்ஞ தர்ம ஸ்வ
ரூபன். அவன் ஸ்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லப்
பட்ட தர்மங்களையே சரீரமாகவுடையவன், தேவதைகளையு
ம் நிஷிகளையும் பித்ருக்களையும் மற்ற பூதங்களையும் குறி
த்துச் செய்கிற தர்மங்களையெல்லாம் அவனை நிறைவே
ற்றுகிறான். ஆகையால் ப்ராஹ்மணர்களையும் யஜ்ஞதா
னாகி தர்மங்களையும் அழித்தால் அவற்றைச் சரீரமாக
வுடைய விஷ்ணுவும் அழிந்துபோவான். விஷ்ணுவின்

நாசத்தினாலும் யஜ்ஞங்களில் கொடுக்கிற சரு புரோடா
சம் முதலிய ஹவிர்ப்பாகமாகிற ஜீவனமில்லாமையாலும்
தேவதைகள் தாமே அழிந்து போவார்கள். ஆகையால்
எவ்வெவ்விடங்களில் ப்ராஹ்மணர்கள் வாஸம் செய்கின்
றார்களோ, பசுக்கள் இருக்கின்றனவோ, வேதங்களும்
வர்ணஸ்ரம தர்மங்களும் நடக்கின்றனவோ, அந்தந்த
தேசங்களுக்குச் சென்று அவற்றைக் கொளுத்துங்கள்.
வேருடன் பிடுங்கிப் பாழ்செய்யுங்கள்' என்றான். அவர்க
ளும் தம் ப்ரபுவின் கட்டளையை ப்ரீதியுடன் தலையால் தரி
த்து ப்ராணிஹிம்ஸையில் ப்ரீதியுடையவர்களாகையால்
ப்ராஜைகளை ஹிம்ஸித்தார்கள். கடைத்தெருவுள்ள பெரிய
க்ராமங்களையும், அஃதில்லாத ஸாதாரண க்ராமங்களையும்,
பசுக்களிருக்கு மிடங்களையும், வைத்து வளர்த்த உத்
யானங்களையும், கழனிகளையும், வைத்து வளர்க்காத தோ
ட்டங்களையும், ஆஸ்ரமங்களையும், ரத்னங்கள் விளையுமிடங்
களையும், பயிர்செய்பவர் வஸிக்கும் க்ராமங்களையும், மலைச்
செறிவுகளிலுள்ள க்ராமங்களையும், இடைச்சேரிகளையும்,
பட்டணங்களையும், சிலர் கொளுத்தினார்கள். சிலர் மண்
வெட்டி முதலியவற்றால் அணைக்கட்டுகளையும், மதில்களையும்,
கோபுரங்களையும் இடித்தார்கள். சிலர் கோடாலி
களைக் கையில் ஏந்திக் காய் பழம் முதலியவற்றால் ப்ராணி
களுக்கு உபயோகப்படுகிற வருஷங்களை வெட்டித்தள்ளி
னார்கள். சிலர் வீடுகளைக் கொளுத்தினார்கள். மற்றுஞ்
சிலர் கொள்ளிக்கட்டைகளால் ஜனங்களை எரித்தார்கள்.
இங்ஙனம் ஹிரண்ய கசிபுவின் ப்ருத்யர்கள் மூன்று லோ
கங்களையும் பீடித்துக்கொண்டிருக்கையில் தேவதைகள்
அனைவரும் ஸ்வர்க்கத்தைத் துறந்து அஸுரர்களுக்குத்
தெரியாதபடி பூமியில் ஆங்காங்கு ஸஞ்சரித்துக் கொண்
டிருந்தார்கள். பிறகு தேசகாலங்களை அறிந்த அஸுர

ஸ்ரேஷ்டனா ஹிரண்யகசிபு மனவருத்தத்துடன் மரணம் அடைந்த தன் ப்ராதாவான ஹிரண்யாக்ஷனுக்குச் செய்யவேண்டிய தர்ப்பணம் முதலிய கார்யங்களைச் செய்துமுடித்து, சகுனி சம்பரன் த்ருஷ்டன் பூதஸந்தாபனன் வருகன் காலநாபன் மஹாநாபன் ஹரிஸ்மஸ்ருமதோத்கசன் என்கிற அவன் பிள்ளைகளையும். தன் தம்பியின் பார்யையாகிய ருஷத்பானுவையும், தன் தாயான திகியையும் இனிய உரைகளால் இங்ஙனம் ஸமாதானப்படுத்தினான்.

ஹிரண்ய கசிபு சொல்லுகிறான்:—ஓ அம்ம ! அம்ம ! ஓ நாட்டுப்பெண்ணே ! ஓ புதல்வர்களே ! நீங்கள் வீரனான ஹிரண்யாக்ஷனைப் பற்றிச் சோகிக்கலாகாது. வீரர்களுக்குச் சத்ருவின் எதிரில் மாள்வது புகழ்த்தக்கது. ஆகையால் அவர்கள் அதை விரும்புவார்கள். தண்ணீர்ப் பந்தலில் வழிப்போக்கர்கள் சேர்ந்து பிரிவதுபோல், இவ்வுலகத்தில் ப்ராணிகள் தமது கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஈஸ்வரனால் ஓரிடத்தில் சேர்க்கப்படுவதும் பிரிக்கப்படுவது மாயிருக்கிறார்கள். நல்ல வ்ரதமுடையவர்களே ! அவர்கள் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருப்பது நிலையற்றதேயாகையால் அதைப்பற்றி வருந்தலாகாது. ஆத்மா நித்யன். அவனுக்கு அழிவு முதலிய அவஸ்தைகள் கிடையாது. அவன் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களுக்கிடமல்லாத பரிசுத்தன்; தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன்; தேஹம் இந்த்ரியம் மனம் ப்ராணம் இவற்றை உணர்ந்தவன்; ஜ்ஞானத்தினால் எங்கும் நிறைந்திருப்பவன். அவன் இத்தகையனாயினும் தன்னுடைய புண்யபாபரூப கர்மத்தின்படி ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் பரிணமிக்கப்பெற்றுக் கர்மபலன்களை அனுபவிக்கும் பொருட்டு ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாமரூபமான சரீரத்தை

ஏற்றுக்கொள்கின்றான். ஆகையால் ஆத்மாக்கள் ஒரு சரீரத்தில் சிலரோடு சேர்ந்து அந்தச் சரீரம் அழிந்த பின்பு வேறு சரீரம் பெற்று வேறு சிலரோடு சேருகிறார்கள். ஜலம் அசையும் பொழுது வருஷங்களும் அசைவதுபோல் தோற்றுகின்றன. கண் சுழலும்பொழுது பூமியும் சுழல்வதுபோல் தோற்றுகிறது. மங்கள் ஸ்வபாவ முடையவளே! அங்ஙனமே ஜீவன் அவயவங்கள் ற்றவனாயினும் ஸத்வரதி குணங்களின் பரிணாமமான தேஹஇந்த்ரியாதிகளுடன் மனம் கலக்கப்பெற்றுத் தன்னைத் தேஹமாகவே நினைத்துக் கொள்கிறான். தேஹமே ஆத்மாவாயிருப்பது உண்மையாயின், 'என்னுடைய தேஹம்' என்று தன்னைக் காட்டிலும் தேஹத்தை வேறாக நினைப்பது ப்ராந்தியாகவேண்டும். அது ப்ராந்தியாகமாட்டாது. சரீரம் தோற்றும்பொழுதும் அது தோற்றாத உறக்கம் முதலிய அவஸ்தைகளிலும் நானென்று ஆத்மா தனியே தோற்றுகிறானாகையால் சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவேறுபட்டவனென்பது உண்மையே. ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட சரீரத்தை ஆத்மாவாக நினைப்பது ப்ரமம். இதுவே கர்மத்தினால் விளையும் ஸம்ஸாரம். இஷ்டமான வஸ்துக்களோடும் அநிஷ்டமான வஸ்துக்களோடும் சேருகையும் பிரிகையுமாகிற ஸுகதுக்கங்களும் இப்படியே. கர்மத்தினால் விளையும் ஸம்ஸாரமாம். மற்றும் பிறவி, சாதல், பலவகையான சோகம், சேதன அசேதன ஈஸ்வரர்களின் உண்மையை ஆராயாமை, சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பிச் சிந்திக்கை, ஒருகால் ஆப்தர்களின் உபதேசத்தினால் நேர்ந்த விவேகத்தை மேன்மேலும் தொடரும்படி அனுஸந்திக்காமை ஆகிய இவையெல்லாம் கர்மத்தினால் விளையும் ஸம்ஸாரமே. உண்மையை உணர்ந்த பெரியோர்கள் இவ்விஷயத்தில் யமனுக்கும்

ப்ரோதபந்துக்களுக்கும் நேர்ந்தஸம்வாத ரூபமான பழைய இதிஹாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். உசீனரதசத்தில் ஸுயஜ்ஞனென்று ஒரு மன்னவன் இருந்தான். அவன் யுத்தத்தில் சத்ருக்களால் அடியுண்டு மரணம் அடைந்தான். அப்பொழுது அவன் ரத்னமயமான கவசம்முறிந்து ஆபரணங்களும் பூமாலையும் நழுவிப் பாணங்களால் ஹ்ருதயம் பிளவுண்டு உடம்பெல்லாம் ரக்தம் பெருகி நனைந்து விழுந்திருந்தான். மற்றும், அவன் தலை மயிர்கள் விரிந்து கண்கள் ஆணியிட்டுக் கோபத்தினால் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு தாமரைமலர்போன்ற முகமெல்லாம் துகள் படியப்பெற்று ஆயுதமும் புஜமும் அறுப்புண்டு படுத்திருந்தான். அப்பொழுது அவனுடைய பந்துக்கள் அவனைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துவந்து உட்கார்ந்தார்கள். அவ்வுசீனரதே சத்தரசனது பட்டமஹிஷிகள் தங்கள் கணவன்தெய்வச் செயலால் அங்ஙனம் அடியுண்டுவிழுந்திருப்பதைக் கண்டு வருந்தி 'ஓ நாதா! நாங்கள் பாழானோமே' என்று கைகளால் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு அடிக்கடி அவன் பாதங்களில் விழுந்து புரண்டார்கள். அழுகின்ற அம்மடந்தையர் மணிகளின் கொங்கைகளில் அணிந்த குங்குமக் குழம்பில் பட்டுச் சிவந்து வழிகின்ற கண்ணீரினால் தங்கள் கணவனது பாதாவிந்தங்களை நனைத்துத் தங்கள்கூக்குரல்களால் பிறர்க்கும் சோகத்தை விளைத்துக்கொண்டு தலை மயிர்கள் விரிந்து ஆபரணங்கள் கலைந்து விழப்பெற்றுப் புலம்பினார்கள். 'எங்கள் ப்ரபுவே! தேவன் மன இரக்கமின்றி உன்னை எங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாத படி கொண்டுபோனான். அத்தேவன் முன்பு உசீனரதே சத்திலுள்ளவர் அனைவர்க்கும் ஜீவனத்தைக்கொடுக்கும் படி உன்னைப்படைத்தான். அவனை இப்பொழுது அனைவர்க்கும் சோகத்தை வளர்க்கும்படி உன்னைக்கொண்டு

போனான். மன்னவனே ! நீ எங்களுக்கு நண்பனாயிருந்தனை. நீ பிறர்செய்த நன்றியைமறவாதுணரும் தன்மையுடையவன். அத்தகைய உன் ப்ரஜைகளாகிய நாங்கள் உன்னைவிட்டு எங்ஙனம் ஜீவிப்போம்? ஓ வீரசிகாமணி ! நீ எங்குப்போகின்றனையோ அவ்விடத்திலேயே உன் பாதங்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய விரும்புகிற எங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு 'போகவேண்டும்' என்று அம்மன்னவன் பத்னிகள் மரணம் அடைந்த கணவனைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து அவனை எடுத்துக்கொண்டு போகவொட்டாமல் பிடித்துப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கையில் ஸஞர்யன் அஸ்தமிக்கலானான். அப்பொழுது யமன் மரணம் அடைந்த அம்மன்னவன் பந்துக்களின் அழுகுரலைக் கேட்டுத் தானே ஒரு சிறுவனாகி அவ்விடம் வந்து அவர்களை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

யமன் சொல்லுகிறான்:—ஆ! இதென்ன ஆச்சர்யம்? இவர்கள் என்னைவிட வயதில் பெரியவர்கள்; உலகில் ப்ராணிகள் பிறப்பதையும் சாவதையும் பலவாறு பார்த்திருப்பவர்கள். ஆயினும்இவர்கள் மதியின்றி வருந்துகிறார்களே. எவ்விடத்தினின்று பிறந்தானோ அதே இடத்தில் மறைகின்ற மனுஷ்யனைப்பற்றித் தாங்களும் அப்படியே ஜன்ம மரணாதிகளை அனுபவிப்பவர்களாயினும் வீணாகச்சோகிக்கின்றார்கள். வயதில் சிறியவனாயினும் நானே பாக்யசாலி. நான் தாய்தந்தைகளால் துறக்கப்பெற்றும் அதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலே யிருக்கிறேன். நம்மைக் கர்ப்பத்தில் காத்தவன் இப்பொழுதும் காத்துவருக்கிறான். ஆகையால், நான் துர்ப்பலனாயினும் அவனால் பாதுகாக்கப்பெற்றுச் செந்நாய் முதலியதுஷ்ட ஜந்துக்களால் பணிக் கப்படாதிருக்கிறேன். ஈஸ்வரன் தன் ஸங்கல்பத்தினால் தானே இந்த ஜகத்தைப் படைக்கின்றான். அவன்

அழிவு முதலிய விகாரங்களற்றவன். அவனே தான் படைத்த ஜகத்தைக் காக்கிறான். அவனே அதை அழிக்கிறான். ஒ தூர்ப்பலர்களே! ஜகத்தைப் படைத்து அதற்கு அந்தராத்மாவாகி நியமித்துக் கொண்டிருக்கிற அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இந்த ஜகத்தெல்லாம் விளையாட்டின் கருவி. அவன் ஜகத்தைப் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதும் விளையாட்டிற்காகவே. அவன் ஜகத்தை நிக்ரஹிக்கவும் அநுக்ரஹிக்கவும் வல்லவன். வழியில் கைசோர்ந்த வஸ்துவும் தெய்வத்தினால் காக்கப்பட்டு மீளவும் நமக்குக் கிடைக்கின்றது. நாம் ஒரு வஸ்துவை வீட்டில் மிகவும் பத்ரமாய் வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தாலும், அவன் அதை அழிக்கப் பார்ப்பானாயின் அது காணாமற்போய்விடும். இங்ஙனமே அரண்மனையில் நாதனற்றிருப்பவனும் அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு விஷயமாகி ஸுகமாக ஜீவிப்பான்; ஒருவன் வீட்டில் பத்ரமாய்ப் பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பானாயினும் அவன் உபேக்ஷிப்பானாயின், ஜீவிக்கமாட்டான். ப்ராணிகள் தாம் செய்த புண்யபாப கர்மங்கள் பலிக்கும்படியான காலம் நேரப்பெற்று அவற்றிற்குரியபடி பற்பல யோனிகளில் பிறக்கின்றன. அக்கர்மங்களின் முடிவில் அச்சரீரங்களைத் துறக்கின்றன. ஈஸ்வரன் ஜீவாத்மாக் களுடைய கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஜன்ம மரணங்களை விளைக்கின்றனாகையால் அவனுக்குப் பக்ஷபாதம் கிடையாது. அந்தர்யாமியாய் அமைந்திருப்பினும் தேஹாத்ம ப்ரமாதிகளாலும் சப்தாதி விஷயபோகத்தினாலும் ஸம்ஸார பந்தத்தை அடைகிறதில்லை. ஒரே சரீரத்திலிருக்கிற இருவரில் ஒருவன் ஸம்ஸார பந்தத்தை அடைகிறான். ஒருவன் அடைகிறதில்லை. இதென்ன ஆச்சர்யம்? இதோ புலப்படுகிற சரீரங்களெல்லாம்

ஜீவாத்மாக்கள் அஜ்ஞானத்தினால் செய்கிற கர்மங்களால் ஏற்பட்டவை. க்ருஹத்தில் வஸிக்கும் புருஷனைக் காட்டிலும் க்ருஹம் வேறுபட்டிருப்பதுபோல, பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமரூபமான இச்சரீரமும் இதிலிருக்கிற ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது. மண் கல் கட்டை முதலியவற்றால் கட்டப்பட்ட க்ருஹம் சிலகாலம் கழிந்த பின்பு இடிந்து பாழாவதுபோல, ஜீவாத்மாவின் கர்மபரிபாகத்தினால் ஒன்று சேர்ந்த பூமி ஜலம் தேஜஸ்ஸுமாகாற்று ஆகாயம் ஆகிய இவ்வைந்து பூதங்களின் ஸமுதாய ரூபமான தேஹம் உண்டாகிப் பேதை பாலகன் முதலிய அவஸ்தைகளால் பல விகாரங்களை அடைந்து தனக்குக் காரணமான கர்மத்தின் முடிவில் நசிக்கின்றது. கட்டைகளில் பற்றி யெரிகிற அக்னி அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதுபோலவும், தேஹத்திலிருக்கிற வாயு அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பது போலவும், ஆகாயம் எங்கும் நிறைந்திருப்பினும் அவ்வவற்றின் தர்மங்கள் தீண்டப்பெறுதிருப்பது போலவும், தேஹத்திலிருக்கும் ஜீவன் அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டு அதன் தர்மங்களான ஜன்ம ஜரா மரணாதிகள் தீண்டப்பெறாமல் விலக்ஷணனாயிருப்பான். ஓ மூடர்களே! உங்கள் அபிப்ராயத்தின்படி தேஹமே ஆத்மாவாயிருக்குமாயின், நீங்கள் எவனைப் பற்றிச் சோதிக்கின்றீர்களோ, அந்த ஸூயஜ்ஞன் படுத்துக்கொண்டே யிருக்கிறான். உங்கள் புலம்பலை எவன் கேட்பானோ, எவன் உங்களுக்கு மறுமொழி கூற வல்லவனோ, அவன் இந்தத் தேஹத்தில் எவ்வளவு நேரம் ஸூக்ஷ்மமாக ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் புலப்படமாட்டான். இத்தேஹத்திலுள்ள முக்ய ப்ராணவாயுவும் உங்கள் புலம்பலைக் கேட்கவாவது மறுமொழி கூறவாவது வல்லதன்று. இனி தேஹத்திற்கு அச்சக்தி இல்லையென்

பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? எவன் காதா வாய் முதலிய இந்திரியங்களால் கேட்கை மறுமொழி கூறுகை முதலியன செய்ய வல்லவனோ, அத்தகைய ஆத்மா இச்சரீரத்தில் சரீரம் ப்ராணன் இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவே இருந்தான். ஆத்மா ஜ்ஞானத்துடன் கூடிப், பூமி ஜலம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் கர்மேந்திரிய ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் மனம் இவை அடங்கப் பெற்றவைகளும் மேன்மை தாழ்மைகளுக்கிடமுமாகிய பலவகைச் சரீரங்களைப் பெறுவதும் விடுவதுமாயிருப்பான். அத்தகையனான ஆத்மா படுத்திருக்கின்ற சரீரத்தைத் துறந்து போனானாகையால் அவனும் சோகிக்கத் தகுந்தவனல்லன். ஜீவனுக்குத் தேஹ ஸம்பந்தத்தை வினைக்கும்படியான கர்மம் எதுவரையில் இருக்கின்றதோ அது வரையில் அவன் தேஹத்துடன் கூடியிருப்பான்.

அத்தேஹ ஸம்பந்தத்தினால் தேஹாத்ம ப்ரமமும் அதனால் வருத்தங்களுமாகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ரூபமான ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்துவரும். இச்சரீரத்திலிருந்த ஆத்மா இச்சரீர ஸம்பந்தத்திற்குக் காரணமான கர்மம் முடியப் பெற்று இதைத் துறந்து போய்விட்டான். ஆகையால் அவனைப்பற்றிச் சோகிப்பதுவீண். ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களின் பரிணாமரூபமான தேஹா திகளையும் சப்தாதிவிஷயங்களையும் போக்யமென்று நினைப்பதும் வழங்குவதும் வீண் அபிசிவேசத்தினாலன்றி, உண்மையை ஆராய்ந்தால் அவற்றில் ஒருபாயோஜனமும் இல்லை. ஸ்வப்னத்தில்காண்கிற ஆசைப்பட்ட வஸ்துக்களெல்லாம் எங்ஙனம் நிலையற்றவைகளோ, அங்ஙனமே விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது நாம் அனுபவிப்பவைகளும் அனுபவிக்கவிரும்புகிறவைகளான சப்தாதி விஷயங்களும் தேஹாதிகளும் நிலையற்றவைகளே! நித்யனான ஆத்மாவைப்பற்றி

யாவது அரீத்யமான தேஹத்தைப் பற்றியாவது அவற்
 றின் உண்மையை உணர்ந்த பெரியோர்கள் சோகிக்க
 மாட்டார்கள். எவ்வளவு சோகித்தாலும் வஸ்துக்களின்
 இயற்கையை மாற்றமுடியாது. ஒரு வேடன் பக்ஷிகளுக்கு
 ம்ருத்யுவாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தான். அவன் அரண்
 யத்தில் வலையைப் பரப்பிப் பக்ஷிகளை வஞ்சித்தான். அவ்
 வரண்யத்தில் குலிங்கப் பறவைகள் இரண்டு ஆணும்
 பெண்ணுமாய் உலாவிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றை
 அவ்வேடன் கண்டான். அவன் அப்பறவைகளில் பெண்
 பரவையை விராவில் வஞ்சித்தான். அங்ஙனம் வஞ்சிக்
 கப்பட்ட அப்பெண்பறவை வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்
 டது. அப்பொழுது ஆண்குலிங்கப்பறவை தன்பார்வையா
 யான பெண்குலிங்கம் வலையில் அகப்பட்டிருப்பதைக்
 கண்டு ஸ்நேஹத்தினால் மிகவும் வருந்தி அதை விடுவிக்க
 முடியாமல் மீளவும் மேன்மேலும் வருந்திப் புலம்பிற்று.
 ‘ஆ! தேவனுக்கு மன இரக்கமில்லை. மன இரக்கத்திற்
 கிடமாகி மிகவும் மன இரக்கத்திற்கிடமான என்னைக்
 குறித்துச் சோகிக்கின்ற என் பார்வையான இப்பெண்
 குலிங்கப் பறவையால் அவனுக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்?
 ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. என்னிடத்தில் மன இரக்க
 மின்றி இப்பெண்ணை என்னைவிட்டுப் பிரித்துக்கொண்டு
 போனான்? வேறில்லை. அங்ஙனம் மன இரக்கமில்லாத
 தேவன் என்னையும் இஷ்டப்படி கொண்டுபோவானாக.
 என்னுடைய பாதியாகிய என் பார்வையைக் கொண்டு
 போனான். மிகுந்த இப்பாதினால் எனக்கு என்ன ப்ரயோ
 ஜனம்? ப்ரயோஜனமற்ற வாழ்நாளுடன் நான் ப்ராண
 னைத் தரித்துக்கொண்டிருந்து என்ன செய்யவேண்டும்?
 இறகு முளைக்கப் பெருதவைகளும் தாயற்றவைகளுமான
 இக்குட்டிகளை நான் எப்படி வளர்ப்பேன்.? மற்றும், என்

குட்டிகள் கூட்டிலிருந்துகொண்டு தமது தாயை எதிர் பார்க்கின்றனவே' என்று தன் அன்பிற்கிடமான பேடையைப்பிரிந்து வருந்திக் கண்ணீர் நிறைந்த கண்டத்துடன் புலம்புகின்ற அவ்வாண்குலிங்கப்பறவையையும் அவ்வேடனே காலத்தினால் தூண்டப்பட்டு அருகிலிருந்துகொண்டு மறைந்து பாணத்தினால் அடித்தான். இங்ஙனமே நீங்களும் உங்களுக்கு நேரப்போகிற மாணத்தை ஆலோசிக்காமல் விவேகமின்றிப் பல நூற்றாண்டுகள் சோகிக்க னும் உங்கள் கணவனான இவனைப் பெறமாட்டீர்கள்.

ஹிரண்ய கசிபு சொல்லுகிறான்:—அச்சிறுவன் இங்ஙனம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், ஸுயஜ்ஞனுடைய பந்துக்கள் அனைவரும் வியப்புற்று, விபரீதமாய்த்தோற்று கிற தேஹாதிகளையெல்லாம் அரித்யமென்றே நினைத்தார்கள். சிறுவனாய் வந்த யமன் இவ்வளவு மொழிந்து அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். பிறகு ஸுயஜ்ஞனுடைய பந்துக்கள் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரேத கார்யங்களை நடத்தினார்கள். தேஹம் ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வபாவம் இத்தகையதாகையால் நீங்கள் ஹிரண்யாக்ஷன் முதலிய வேறு ஆத்மாக்களைப் பற்றியாவது உங்களைப்பற்றியாவது சோகிக்கவேண்டியதில்லை. தானென்றும் பிறனென்றும் அபிமானத்தை விளைக்கிற அஜ்ஞானத்தையொழிய, ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தாமார்? பிறரார்? தம்மைச் சேர்ந்தவரார்? பிறரைச் சேர்ந்தவரார்? இவையெல்லாம் அனாதியான அஜ்ஞானத்தினால் விளையும் புண்ய பாப கர்மங்களின் பலனான தேஹஸம்பந்தத்தைப் பற்றி வருகிற தேஹாத்மாபிமானத்தின் கார்யங்களே. ஆத்மாக்களுக்கு ஒருவரைப் பற்றி யொருவர் சோகிக்கும்படியான ஸம்பந்தம் எதுவுமே இல்லை. ஆகையால் நீங்கள் சோகிக்கவேண்டாம்.

நாரதர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் தைத்யர்களுக் குப் ப்ரபுவாகிய ஹிரண்யகசிபு மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு நாட்டுப்பெண்ணுடன்கூடின திதி ஸ்ஷணத்திற்குள் புத்ரசோகத்தைத் துறந்து தேஹம் ஆத்மா இவைகளின் உண்மையான நிலைமையை ஆராய்ந்து அதில் மனத்தை நிலைநிறுத்தினான். இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

●—●—●—●—● { ஹிரண்யகசிபு தவம் செய்து ப்ரஹ்ம } ●—●—●—●—●
தேவனிடம் வரம் பெறுதல்.

நாரதர் சொல்லுகிறார் :—ஓ யுதிஷ்டிர மன்னவனே! ஹிரண்யகசிபு தன்னைப் பிறரால் வெல்ல முடியாதவனாகவும் மூப்புமரணம் அற்றவனாகவும் சத்ருக்கள் எவருமின்றி ஓரே மன்னவனாகவும் செய்துகொள்ள விரும்பினான். அவன் மந்தர மலைச்செறிவில் கால்கட்டை விரலால் பூமியில் நின்று கைகளை உயரத்தூக்கிக் கண்களை ஆகாயத்தில் நிறுத்தி மிகவும் கொடுமையான தவம் செய்தான். அவ்வஸூரன் ஜடைகளின் காந்தியால் கிரணங்களோடு கூடின ப்ரளயகாலத்து ஸூர்யன்போல ப்ரகாசித்தான். இங்ஙனம் அவன் தவம்செய்துகொண்டிருக்கையில், முன்பு ராஷ்ஸர்களால் உபத்ரவிக்கப்பட்டு மறைந்து திரிந்து கொண்டிருந்த தேவதைகள் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களை அடைந்தார்கள். அவ்வஸூரனுடைய சிரஸ்ஸினின்றும் தவப்பெருக்கினு லுண்டான புகையுடன் கூடின அக்னி கீழும் மேலும் குறுக்குமாக நாற்புறங்களிலும் பரவி லோகங்களையெல்லாம் எரித்தது. நதிகளும் ஸமுத்ரங்களும் கலங்கின. த்வீபங்களோடும் பர்வதங்களோடும் கூடின பூமண்டலமெல்லாம் நடுங்கின. ஸூர்யாதி க்ரஹங்களும் மற்ற நக்ஷத்ரங்களும் விழுந்தன. திசைகளெல்

லாம் எரிந்தன. தேவதைகள் அந்தத் தவநெருப்பினால்
 ஸ்வர்க்கலோகத்தை விட்டு ஸத்யலோகம் போய்ச்சேர்
 ந்து ப்ரஹ்மாவை நோக்கித் 'தேவதேவனே ! ஜகத்திற்
 கெல்லாம் ப்ரபூ! நாங்கள் ஹிரண்யகசிபுவின் தவத்தினால்
 தஹிக்கப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸம் செய்ய முடியாதி
 ருக்கிறோம். உனக்குப் பூஜைசெய்கின்ற உலகங்களெல்
 லாம் அவனுடைய தவக்கொதிப்பினால் பாழாவதற்குமுன்
 னமே உனக்குத் தோற்றுமாயின் அவனுடைய தவநெருப்
 பை அணைப்பாயாக. நீ எல்லோரையும் பரிபாலிக்கவல்லவ
 னல்லவா? பிறரால் செய்யமுடியாத தவத்தைச்செய்கின்ற
 அவ்வஸுரனுடைய அபிப்ராயம் இது வல்லவா? ஆனால்
 உமக்குத் தெரியாதது ஒன்றும்இல்லை. ஆயினும்சொல்லு
 கிறோம், கேட்பீராக. 'ப்ரஹ்மதேவன் இந்த்ராதிகளுக்கு
 மேலான ஸ்தானத்தில் இருக்கிறான்; தவத்தின் கரைகண்
 டவன். அவன் இந்த உலகங்களையெல்லாம்படைத்து ஸத்ய
 லோகத்தில் தன் ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கிறான். காலமும்
 நித்யம். ஆத்மாவும் சித்யன். ஆகையால் நான் எத்தனை
 காலமாயினும் தவம் செய்து அத்தவமஹிமையால் அதே
 ஆஸனத்தைப் பெறவேண்டும். தவமஹிமையால் இந்த
 ஜகத்தையெல்லாம் தலைகீழாகச் செய்து விடுகிறேன்.
 இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கின்ற தேவாஸுராதி நிலைமை
 களை யெல்லாம் மாற்றி விடுகிறேன். காலத்தின் பிரிவான
 ப்ரளயங்கள்தோறும் நாசம் அடையும்படியான¹வைகுண்டா
 தி லோகங்களைப் பெறுவதால் என்ன ப்ரயோஜனம்?

1. வைகுண்ட லோகத்தை நிலையற்றதாகவும் ப்ரஹ்மலோகத்
 தை நிலைநின்றதாகவும் நினைக்கிற இவ்வஸுரனுடைய தாமஸபுத்தி
 இதனால் வெளியாகிறது. 'ஸர்வார்யாந் விபரீதாஸ் ச ஸுஹீயிஸ்ஸா
 பார்ய தாமஸீ' என்று கீதையில் எல்லாவற்றையும் விபரீதமாக நினைக்
 கும் புத்தியே தாமஸபுத்தியென்று கூறப்பட்டது.

என்று அவன் எவ்வகையிலாவது உமது ஸ்தானத்தைப் பெறவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமான அபிப்ராயங் கொண்டிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டோம். அதற்காகவே அவன் தவம் புரிகிறான். மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவே! ஆகையால் இங்விஷயத்தில் எது யுக்தமோ அதைச் சீக்ரத்தில் செய்வீராக. ஜகத்பதீ! எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்டதான இந்த உம்முடைய ஸ்தானம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் யோகம் க்ஷேமம் தர்மாத்மிபுருஷார்த்தம் ஜஸ்வர்யம் மேன்மை இவைகளை வினைக்கும்பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இது மாறினால் அவர்களுக்கு எவ்வகை நன்மையும் கிடைக்காது' என்று முறையிட்டார்கள். மன்னவனே! இவ்வாறு தேவதைகளால் விண்ணப்பம்செய்யப்பெற்ற ப்ராஹ்மதேவனும் ப்ருகு தக்ஷர் முதலிய முனிவர்களால் சூழப்பட்டு ஹிரண்யகசிபுவின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றான். அவ்வன்னவூர்தி புற்றுக்களாலும் புற்களாலும் மூங்கில்களாலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற அவ்ஸௌரணைக் காணவில்லை. பிறகு உற்றுப்பார்த்து எறும்புகளால் தோல் ரக்தம் மாம்ஸம் மேதஸ்ஸௌ இவை யெல்லாம் பக்ஷிக்கப்பெற்றும் அதைப் பொருள் செய்யாமல் தவத்தினால் உலகங்களை யெல்லாம் எரிக்கின்றவனும் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஸூர்யன் போன்றவனுமாகிய ஆவ்ஸௌரணைக் கண்டு பிடித்து வியப்புற்றுச்சிரித்து 'ஓ கஸ்ரயபர் புதல்வனே! எழுந்திரு! எழுந்திரு! உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். நீ தவத்தில் ஸீத்தி பெற்றனை. நான், நீவிரும்பும் வரத்தைக்கொடுக்கவந்திருக்கிறேன்; ஆகையால் உனக்கிஷ்டமான வரத்தை விரும்புவாயாக. மிகவும் ஆச்சர்யமான தைர்யம் உன்னொருவனுக்கே கண்டேன். இப்படிப்பட்ட தைர்யம் மற்றெவர்க்கும் கிடையாது. கொசு எறும்பு முதலியவை உன் தேஹத்தைப்

பகஷித்துவிட்டன. உன் ப்ராணன்கள் எலும்புகளில் இருக்கின்றன. முன்புள்ள ப்ருகு முதலிய மஹர்ஷிகளும் இப்படிப்பட்ட தவம் செய்யவில்லை. பின்புள்ளவர்கள் இப்படி தவம் செய்யப் போகிறதில்லையென்று சொல்லவேண்டுமா? எவன் தான் தேவமானத்தினால் நூருண்டிகள் வரையில் தண்ணீருமின்றி ப்ராணன்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பான்? திதியின் புதல்வனே! யோகிகளுக்கும் நேரமுடியாத உன் மன உறுதியாலே நான் வெல்லப்பட்டேன். உன் தவநிலைமையால் வெல்லப்பட்டேனென்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதே யில்லை. ஓ ஆஸ்ரஸ்ரேஷ்டனே! நான் நிரம்பவும் ஸந்தோஷம் அடைந்தேனாகையால் நீ விரும்புகிற வரங்களையெல்லாம் கொடுக்கிறேன். மரணம் அடையுந்தன்மையுள்ள உனக்கு நேர்ந்த மரணம் அற்ற என் காட்சி வீணாகாது' என்று மொழிந்து வீணாகாத மஹிமையுடைய தன் கமண்டலுவின் திவ்யஜலத்தை எதும்புகளால் பகஷிக்கப்பட்ட அவ்வஸ்ரனுடைய அங்கத்தில் ப்ரோக்ஷித்தான். பிறகு அவ்வஸ்ரன் கட்டையினின்று அக்னிகளம்புவதுபோலப் புற்றினின்று ப்ராணபலம் இந்திரிய பலம் தேஹபலம் இவை யெல்லாம் அமைந்துகை கால் முதலிய அவயவங்களெல்லாம் நிறைந்து வஜ்ரம்போல் உறுதியான அங்கங்களுடையவனாகி உருக்கின ஸுவர்ணம்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு யௌவன வயதுடன் கிளம்பி ஆகாயத்தில் ஹம்ஸவாஹனத்தின் மேலிருக்கின்ற ப்ரஹ்மதேவனைக் கண்டு மஹாநந்தத்துடன் பூமியில் தலையைச் சாய்த்து நமஸ்கரித்து எழுந்து வணக்கத்துடன் கைகூப்பி ப்ரபுவான ப்ரஹ்மதேவனைப் பார்த்து உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப் பெற்று ஆநந்தநீர் பெருக்கித் தழதழத்த உரையுடன் ஸ்தோத்ரம் செய்தான்.

ஹிரண்ய கசிபு சொல்லுகிறான்:—கல்பத்தின்முடிவில் இந்த ஜகத் தெல்லாம் காலத்தினு லேற்பட்ட பெரிய அந்தகாரம் சூழப்பெற்றிருக்க ஸ்வயம் ப்ரகாசனான நீ உன் தேஜஸ்ஸினால் அதை விளங்கச் செய்தனை. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்கிற மூன்று சக்திகளையுடைய நீயே ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களைக் கொண்டு இந்த ஜகத்தைப்படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதும் செய்கின்றனை. நீ எல்லாரிலும் மேற்பட்டவன். மஹா குணங்களுடையவன். உனக்கு நமஸ்காரம். நீ ஜகத்காரணபூதன். ஜ்ஞானவிஜ்ஞான மூர்த்தி; ப்ராணன்கள், இந்த்ரியங்கள், மனம், புத்தி, பூமி முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் இவற்றால் நீ இந்த ப்ரபஞ்சரூபமாய்ப் பிரிந்து விளங்குகின்றனை. உனக்கு நமஸ்காரம். நீ ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்குள் புகுந்து முக்ய ப்ராணரூபியாய் இதைத் தரிக்கின்றனை. நீயே இவ்வுலகத்திலுள்ள ப்ராஜைகளுக்கெல்லாம் ப்ரபு. புத்தி மனம் இந்த்ரியங்கள் இவற்றையெல்லாம் நீயே நிர்வஹிக்கின்றனை. நீ பூமி முதலிய பஞ்ச பூதங்களுக்கும் சப்தாதி விஷயங்களைக் க்ரஹிக்கின்ற இந்த்ரியங்களுக்கும் மனத்திற்கும் உள்ளே புகுந்து அவற்றைத் தரிக்கின்றனை. சதுர்ஹோத்ருகம் முதலிய மந்த்ர வித்யைகளோடுகூடினவேதங்களால் நீயே யஜ்ஞாதிகர்மங்களை நடத்துகின்றனை. நீயே மன உறுதியுடைய யோகிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து யோகத்தை நடத்துகின்றனை. நீ தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமற்றவன்; எல்லாம் அறிந்தவன். நீயே எல்லாவற்றிலும் உட்புகுந்து நியமிக்கின்றனை. இமை கொட்டாமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்ற காலமும் நீயே. நீயே லவம் க்ஷணம் முதலிய காலாவயவங்களால் ப்ராணிகளின் ஆயுளைக் க்ஷீணிக்கச் செய்கின்றனை. நீயே நிர்விகாரனான பாமாத்மா. நீ சிறந்த ஸ்தா

னத்தில் இருப்பவன். கர்மத்தினால் விளையும் பிறவிமுதலிய
 விகாரங்களற்றவன். ஸமஸ்த ஜீவலோகத்தையும் பிழைப்
 பிக்கிற ஆத்மா நீயே. ஜங்கமஸ்தாவர ரூபமான இந்த
 ப்ரபஞ்சத்தில் உனக்கு மேற்பட்டதாவது நிகராவது எது
 வுமே இல்லை. உனக்கு வேறுபட்டதும் இல்லை. வேதங்க
 ளும் உபவேதங்களும், மற்றஸமஸ்தமான சப்த ப்ரபஞ்சங்
 களும் உன் சரீரங்களே. நீ ஸ்வர்ணம்போல் அழகிய
 நிறத்துடன் விளங்குகின்ற இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள்
 கர்ப்பம் போன்றிருக்கிறாய். நீ அளவிட முடியாத ஸ்வரூ
 பமும் குணங்களு முடையவன். நீ மூன்று லோகங்களு
 க்கு வெளிப்பட்ட பரமபதத்தில் வஸிப்பவன். ஓ தேவனே!
 ஸ்தூல சேதன சேதன ரூபமான இந்த ஜகத்தெல்லாம்
 உன்னுடைய ஸ்தூலசரீரம். எந்தச் சரீரத்தினால் ஜீவாத்
 மாக்களுக்கு இந்த்ரியங்கள் ப்ராணன்கள் மனம் இவற்
 றைப் படைத்து அவற்றிற்கு விஷயங்களான சப்தாதி
 குணங்களை லீலைக்காக அனுபவிக்கின்றனையோ அதுவே
 உன்னுடைய ஸூக்ஷ்ம சரீரம். நீ மேலான ஸ்தானத்தில்
 வஸிப்பவன்; ப்ராக்ருதமான இந்த்ரியங்களால் உன்னை
 அறிய முடியாது. நீ அலைவர்க்கும் அந்தராத்மா; புராண
 புருஷன். தேச கால வஸ்து பரிச்சேதங்களற்றதும் இந்த்
 ரியங்களுக்கு விஷயமாகாததுமான உன் ஸ்வரூபத்தினால்
 இந்த ப்ரபஞ்சம்முழுவதும்நிறைந்திருக்கின்றனே. சேதன
 சேதனங்களெல்லாம் உன் சக்திகள்போல உன்னைவிட்டுப்
 பிரியாதவை. நீஷாட்குண்யபூர்ணன். இத்தகைய உனக்கு
 நமஸ்காரம். ஓ வரதராஜனே! எனக்கு இஷ்டமான வரங்
 களைக்கொடுப்பாயாயின், நீ படைத்தஸமஸ்தபூதங்களிட
 த்தினின்றும் எனக்கு மாணம் உண்டாகாதிருக்கும்படி
 அனுக்ரஹம் செய்வாயாக. மற்றும், க்ருஹம் முதலியவற்
 றின் உள்ளேயாவதுவெளியிலாவது பகலிலாவதுராத்ரிய

லாவது எனக்குமரணம் நேரத்திருக்கவேண்டும். நீ படைத்த வஸ்துக்களில் உட்படாத உன்னிடத்தினின்றும் எனக்கு மரணம் கூடாது. பூமியிலாவது ஆகாயத்திலாவது எத்தகைய ஆயுதங்களாலும் எனக்கு மரணம் கூடாது. ம்ருகங்களாலாவது மனுஷ்யர்களாலாவது ப்ராணனில்லாத வஸ்துக்களாலாவது ப்ராணனுள்ள பூதங்களாலாவது தேவதைகளாலாவது அஸுரர்களாலாவது மஹாஸர்ப்பங்களாலாவது எனக்கு மரணம் கூடாது. யுத்தங்களில் நான் இணை யெதிரில்லாதிருக்க வேண்டும். ப்ராஜைகளுக்கெல்லாம் நானொருவனே ப்ரபுவாயிருக்கவேண்டும். இந்த்ரன் முதலிய ஸமஸ்த லோகபாலர்களுடைய மஹிமையையும் யோகிகளுக்குள்ள அழியாத அணிமதி ஜஸ்வரயத்தையும் எனக்குக் கொடுப்பாயாக. மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஹிரண்ய கசிபு வாங்களைப்பெற்று லோக
பாலர்களை யெல்லாம் வென்று விஷ்ணு
த்வேஷத்தினால் அவர்களைப்
பீடித்தல்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் ஹிரண்யகசிபு வால் வேண்டிப்பெற்ற ப்ரஹ்மதேவன் அவனுடைய தவத்தினால் ஸந்தோஷித்து எவர்க்கும் கிடைக்க முடியாத இவ்வரங்களை யெல்லாம் அவனுக்குக் கொடுத்தான். மற்றும், அவ்வன்னவாஹனன் அவ்வஸுரனை கோக்கி 'அப்பனே! நீ என்னிடத்தில் வேண்டுகிற இவ்வரங்கள் எப்படிப்பட்ட புருஷர்களுக்கும் கிடைக்கக் கூடாதவை. ஆயினும் இவ்வரங்களை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்று மொழிந்து அஸுரஸ்ரேஷ்டனாகிய அவனால்

பூஜிக்கப்பட்டுப் ப்ருகு தக்ஷர் முதலிய பாஜாபதிகள் துதித்துக்கொண்டு பின்னொடரப் போய்ச் சேர்ந்தான். ஹிரண்யகசிபு இங்ஙனம் ப்ரஹ்ம தேவனிடம் வரம் பெற்று ஸ்வர்ணம்போன்ற தேஹமுடையவனாகித் தன் ப்ராதாவான ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்றதை நினைத்துப் பகவானிடத்தில் த்வேஷம் செய்தான். அம்மஹா ஸுரன் மூன்று லோகங்களையும் எல்லாத்திக்குகளையும் தேவர் அஸுரர் மனுஷ்யஸ்ரேஷ்டர்கள் கந்தர்வர் கருடர் உரகர் ஸித்தர் சாரணர் வித்யாதரர் ரிஷிகள் பிதருக்கள் முனிவர் யக்ஷர் ராக்ஷஸர் பிசாசர் ப்ரேதர் பூதபதிகள் இவர்களையும், மற்றும் பூதங்களில் எவ்வெவை சிறப்புடையவைகளோ அவற்றையும் ஜபித்து வசப்படுத்திக் கொண்டு ஜகத்தையெல்லாம் வென்றவனானான். அவன் இந்த்ரன் முதலியலோகபாலர்களின் தேஜஸ்சையும் அவர்களது ஸ்தானங்களையும் பறித்தான். நந்தன தேவோத்யானத்தையும் கைப்பற்றினான். எல்லா ஸம்ருத்திகளும் அமைந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தில் விஸ்வகர்மாவால் நேரே நிர்மிக்கப்பட்டதும் மூன்று லோகத்து ஜஸ்வர்யங்களும் அமைந்திருப்பதுமான இந்த்ரனுடைய பவனத்தில் வாஸம் செய்தான். அவ்விந்த்ர பவனத்தில் படிக்கட்டுகள் பவழங்களால் இயற்றப் பெற்றிருக்கும். தரை யெல்லாம் இந்த்ர நீல ரத்னங்கள் படுத்திருக்கும். சுவர்கள் ஸ்படிக ரத்னமயமா யிருக்கும். கம்பங்களெல்லாம் வைடூர்ய மணிகளால் ஏற்பட்டிருக்கும். மற்றும் அவ்விடத்தில் அற்புதமான மேற்கட்டுகளும், பத்மராக ரத்னமயமான ஆஸனங்களும், பால் நுரைபோல் வெளுத்து முத்துச்சரங்கள் தொங்கவிடப்பெற்ற மெத்தென்னும் பஞ்சசயனங்களும் அமைந்திருக்கும். அங்கு அழகான பற்களுடைய தெய்வமடந்தையர்கள் ஒலிக்கின்ற சிலம்புதண்டைகளால்

ஆங்காங்குச் சப்தம் செய்துகொண்டு உலாவி ரத்னமய
 மான ஸ்தம்பங்களில் அழகிய தங்கள் முகங்களைப் பார்த்
 துக் கொள்வார்கள். மஹாபலிஷ்டனும் நினைத்தபடி
 நடத்தும்படியான மன உறுதியுடையவனும் உலகங்களை
 யெல்லாம் ஜயித்துத் தானொருவனே அரசனாயிருப்பவ
 னும் எவராலும் கடக்க முடியாத ஆஜ்ஞையுடையவனு
 மாகிய அந்த ஹிரண்யகசிபு தன்னால் பீடிக்கப்பட்ட
 தேவாதிகளால் வந்தனம் செய்யப்பெற்ற பாதங்களு
 டையவனாகித் தேவேந்தரபவனத்தில் வாஸம் செய்து
 கொண்டு மனக்களிப்புற்றிருந்தான். ஓ யுதிஷ்டிரனே!
 கொடிய நாற்றமுடைய மத்யத்தினால் மதித்துக் கண்கள்
 சிவந்து சுழலப்பெற்றுத் தவமஹிமை தேஹபலம் இந்த்
 ரிய பலம் இவை அமைந்த அவ்வஸுரஸ்ரேஷ்டனைப் ப்ர
 ஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களாகியமூவர் தவிர மற்ற அனைவரும்
 கையில் உபஹாரங்களைக் கொண்டு பணிந்தார்கள். பா
 ண்டிவின் புதல்வனே! தன் பலத்தினால் மஹேந்தரனுடைய
 ஸீம்ஹாஸனத்தைக் கைப்பற்றி அதன்மேல் உட்கார்ந்
 திருக்கின்ற அவ்வஸுரனை விஸ்வாவஸுவும் தும்புருவும்
 என்னை முதலாகவுடைய மற்றவர்களும் கந்தர்வர்களும்
 ஸீத்தர்களும் ரிஷிகளும் வித்யாதாரர்களும் அப்ஸரஸ்த்ரீ
 களும் அடிக்கடி பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். வர்ணஸ்ரம
 தர்மங்களில் சிலைநின்றிருக்கின்ற ப்ராஹ்மணர் முதலிய
 அனைவரும் தஷ்டிணைகள் ஸம்ருத்தமாயிருக்கப் பெற்ற
 யாகங்களால் அவனையே ஆரதித்தார்கள். அவனும்
 தன்னுடைய தேஜஸ்ஸினால் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்
 ரான். அவனால் ஆளப்பெற்ற ஏழு தீவுகளோடு கூடின
 இப்பூமண்டலம் முழுவதும் உழுது பயிரிடாமல் தானே
 பலன்களை விளைத்துக்கொண்டிருந்தது. ஸவர்க்கமும்
 அவன் விரும்பினதை யெல்லாம் கறந்தது. ஆகாயமும்

பல வகை ஆச்சர்யமான வஸ்துக்களைக் கொடுத்தது. லவணஸமுத்ரம் ஸுராஸமுத்ரம் க்ருதஸமுத்ரம் இக்ஷுஸமுத்ரம் ததிஸமுத்ரம் க்ஷீரஸமுத்ரம் சுத்தஸமுத்ரம் ஆகிய ஏழு ஸமுத்ரங்களும் அவற்றின் பத்னிகளான கங்காதி நதிகளும் அலைகளால் ரத்னங்களைக் கொழித்தன. பர்வதங்களெல்லாம் அவன் விளையாடுவதற்குரிதா யிருக்குமாறு குறைகளில் எல்லா ருதுக்களிலும் உள்ள பூ காய் பழம் முதலியவை அமைந்த வ்ருக்ஷங்களைத் தரித்தன. இந்த்ராதி லோகபாலர்கள் ஆண்டபொழுது அந்தந்த ருதுக்களுக்குரிய குணங்களையே தரித்தன. இவன் ஆளும்பொழுது அந்த ரியதியே இல்லாமற் போயிற்று. இந்த்ரன் முதலிய ஸமஸ்த லோகபாலர்களுடைய அதி காரத்தை அவனொருவனே நடத்திக்கொண்டு வந்தான். இவ்வாறு திசைகளை யெல்லாம் வென்ற அவ்வஸுரன் தானொருவனே ராஜனாகி ப்ரீதியின்படி இஷ்டமான விஷயங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தும் இந்த்ரியங்களை வெல்ல முடியாமல் த்ருப்தி அடையாதிருந்தான். ஸனகாசிகளின் சாபத்தினால் அஸுரஜன்மம் பெற்ற அந்த ஹிரண்யகசிபு இங்ஙனம் ஜய்வர்யத்தினால் மதித்துக் கொழுத்துச் சாஸ்த்ரமார்க்கத்தைக் கடந்து நடந்து கொண்டிருக்கையில் வெகு காலம் கழிந்தது. அவ்வஸுரனுடைய கொடிய தண்டனைக்குப் பயந்த லோகபாலர்கள் அனைவரும் வேறு சரணம் நேர்ப்பெறாமல் பகவானையே சரணம் அடைந்தார்கள். 'ஸர்வநியாமகனும் தன்னைப் பற்றினொருடைய வ்ருத்தங்களைப் போக்குத் தன்மையுடையனுமாகிய பகவான் எந்தத் திசையில் இருக்கிறானோ, அக்காதி தோஷங்களற்றுப் பரிசுத்தமான மனமுடைய ஸந்யாஸிகள் எந்தத் திசையில் சென்று மீளவும் திரும்பி வருகிறதில்லையோ, அத்தகைய திக்குக்கு நமஸ்காரம்'

1551. தேவதைகள் ஹிரண்யகசிபுவினிடம் பயந்து
பகவானைச் சரணம் அடைதலும், அவன்
அவர்களுக்கு அபாயங் கொடுத்தலும்

என்று அத்தேவர்கள் பகவான் பாதுகாப்பானென்னும்
 விஸ்வாஸமுடையவராகிப் புத்திஸமாதானம் பெற்று வா
 யுவையே ஆஹாரமாகக்கொண்டு உறக்கமின்றி 'ஓம். நீ
 ஷாட்குண்ய பூர்ணன் ; ஸர்வாந்தராத்மா ; மிகுந்த மன
 இரக்கமுடையவன்; பரிசுத்த ஜ்ஞானந்த ஸ்வரூபன்.
 உன்னை அடைந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபயம் நீங்கி நிர்ப்பய
 மான மோக்ஷம் உண்டாகின்றது. உனக்கு நமஸ்காரம்'
 என்று ஹ்ருஷீகேசனை ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். அப்
 பொழுது மேகத்வனிபோலத் திசைகளை யெல்லாம் ஒலிப்
 பித்துக்கொண்டு ஸாதுக்களுக்கு அபயத்தை விளைப்ப
 தான ஒரு அசரீரவாக்கு உண்டாயிற்று. 'ஓ தேவஸ்ரோ
 ஷ்டர்களே ! நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். உங்களெல்
 லோர்க்கும் க்ஷேமமே உண்டாகும். என் காட்சி ப்ராணி
 களுக்கு நன்மையை விளைக்குமேயன்றி வீணாகாது. அஸு-
 ராதமனான அந்த ஹிரண்யகசிபுவின் துஷ்டத்தனம் எனக்
 குத் தெரியும். அவனை நான் வதிக்கப்போகிறேன். சில
 காலம் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பீர்களாக; எப்பொழுது
 அவனுக்குத் தேவதைகளிடத்திலும் வேதங்களிடத்தி
 லும் பசுக்களிடத்திலும் ஸாதுக்களான ப்ராஹ்மணர்க
 ளிடத்திலும் தர்மத்திலும் என்னிடத்திலும் த்வேஷம்
 உண்டாயிற்றோ அப்பொழுதே அவன் சிக்ரத்தில் நசித்
 துப் போகவேண்டியது சிச்சயமாய் விட்டது. அவன்
 தன் பிள்ளையான ப்ராஹ்லாதனுக்கு எப்பொழுது த்ரோ
 ஹம் செய்வானோ அப்பொழுது ப்ராஹ்மாவின் வரங்களால்
 உறுதிபெற்றவனாயினும் அவனை நான் வதிக்கப் போகி
 றேன். அந்த ப்ராஹ்லாதன் அந்தராத்மாவான என்னிடத்
 தில் விலைகின்ற மதியுடையவன்; ஸம்ஸ்த ப்ராணிகளிடத்
 திலும் நட்புடையவன்; ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்
 களற்றவன். ஆகையால் அத்தகைய ப்ராஹ்லாதனிடத்

தில் த்ரோஹம் செய்வானாயின் அவனை நான் பொறுக்க மாட்டேன். உடனே வதிக்கப்போகிறேன்'. இங்ஙனம் தேவதைகள் பகவானால் மொழியப்பெற்று அவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்து மனக்கவலை தீர்ந்து இனி அஸுரன் முடிந்தானென்று நினைத்துத் திரும்பிப்போனார்கள். பின்பு தைத்ய ராஜனான அந்த ஹிரண்யகசிபுவுக்கு மிகவும் அற்புதமான நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். ப்ராஹ்மாதன் அனுஹ்மாதன் ஸம்ஹ்மாதன் ஆஹ்மாதனென்று அவர்களுக்குப் பெயர். அவர்களில் ப்ராஹ்மாதன்கோபமில் லாமை முதலிய நற்குணங்களால் சிறந்திருந்தான். அவன் பெரியோர்களைப் பணியுந் தன்மையுடையவன்; ப்ராஹ்மண குலத்திற்கு அனுகூலன்; சீல முடையவன்; ஸத்யஸந்தன்; ஜிதேந்த்ரியன்; ஸமஸ்த ப்ராணிகளையும் தன்னைப்போல் மிகுந்த ப்ரீதியோடு பாராட்டுந் தன்மையன்; அவர்களுக்கு ஹிதத்தையே தேடுந் தன்மையன். அவன் பெரியோர்களின் பாதங்களைத் தாஸன்போலப் பணிவான். தீனர்களிடத்தில் தந்தையைப்போல வாத்ஸல்யமுடையவன். தன்னோடொத்தவர்களிடத்தில் ப்ராதாவைப்போல ஸ்நேஹமுடையவன். குருக்களை ஈஸ்வரனைப்போலப் பாவிப்பான். கல்வி பணம் அழகு நற்குலப் பிறவி இவைகளாலும் மற்றும் பல காரணங்களாலும் உண்டாகக்கூடிய கர்வம் தம்பம் இவை தீண்டப்பெறுதவன். துக்கநிமித்தங்கள் பல உண்டாயிருப்பினும் அவற்றைப் பற்றிச் சிறிதும் பயப்படமாட்டான். இஹ பாலோகங்களிலுள்ள எல்லா விஷயங்களும் அநித்யமென்று நினைத்து அவற்றில் விருப்பமற்றவன். இந்த்ரியங்கள் ப்ராணன்கள் சரீரம் புத்தி இவற்றை எப்பொழுதும் அடக்கிக் கொண்டிருப்பவன்; காமமற்றவன்; தான் அஸுரகுலத்தில் பிறந்தவனாயினும் அஸுர ஸ்வபாவங்கள் எவையும்

தீண்டப் பெற்றதவன். ராஜனே ! ப்ரஹ்லாதனிடத்தில் நான் சொன்ன இக்குணங்களும் மற்றும் பல நற்குணங்களும் இருந்ததாகப் பண்டிதர்களால் அடிக்கடி கொண்டாடப் படுகின்றன. இப்பொழுதும் பண்டிதர்கள் பகவானுடைய குணங்களைப் போல அவன் குணங்களை மறவாதிருக்கிறார்கள். மன்னவனே ! ஸாதுக்களின் ப்ரஸ்தாபமுள்ள ஸபையில் சத்ருக்களுங்கூட இந்த ப்ரஹ்லாதனை உபமானமாக எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். உன்னைப் போன்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ ? நான் அவனுடைய குணங்கள் கணக்கிட முடியாதவை யென்று அவன் மஹிமையை மாத்ரம் சொல்லுகிறேனேயன்றி அவன் குணங்களை யெல்லாம் என்னால் சொல்ல முடியாது. அவன் வாஸுதேவனிடத்தில் ஜன்மஸித்தமான பக்தியுடையவன். இவன் பால்யம் முதற்கொண்டே பகவானிடத்தில் நிலைநின்ற மனமுடையவனாகையால் சிறுவர்களுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட வினையாடல்களைத் துறந்து க்ரஹத்தினால் பிடியுண்டவன்போல் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியால் மனங்கலங்கி உலக வருத்தாந்தத்தைப் பற்றின சிந்தை சிறிது மில்லாதிருந்தான். இவன் பகவானுடைய சிந்தையால் தேஹதர்மங்களை மறந்து இருத்தல் திரிதல் புசித்தல் படுத்தல் பருகுதல் பேசுதல் முதலிய செயல்களைச் செய்து கொண்டிருப்பினும் அவற்றை நினையாமலே யிருந்தான். பகவானைப் பற்றின சிந்தையால் மனங்கலங்கி ஒருகால் பகவானுடைய சிந்தையால் ஆனந்தம் அடைந்து அவன் குணங்களை உரக்கப் பாடுவதும், ஒருகால் ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் கர்ஜிப்பதும், ஒருகால் வெட்கமின்றிக் கூத்தாடுவதும், ஒருகால் தன்னைப் பகவானாகவே பாவித்து அவனுடைய செயல்களை அபிநயிப்பதுமாயிருந்தான். ஒருகால் இடைவிடாத த்யானத்தினால் ஸந்தோ

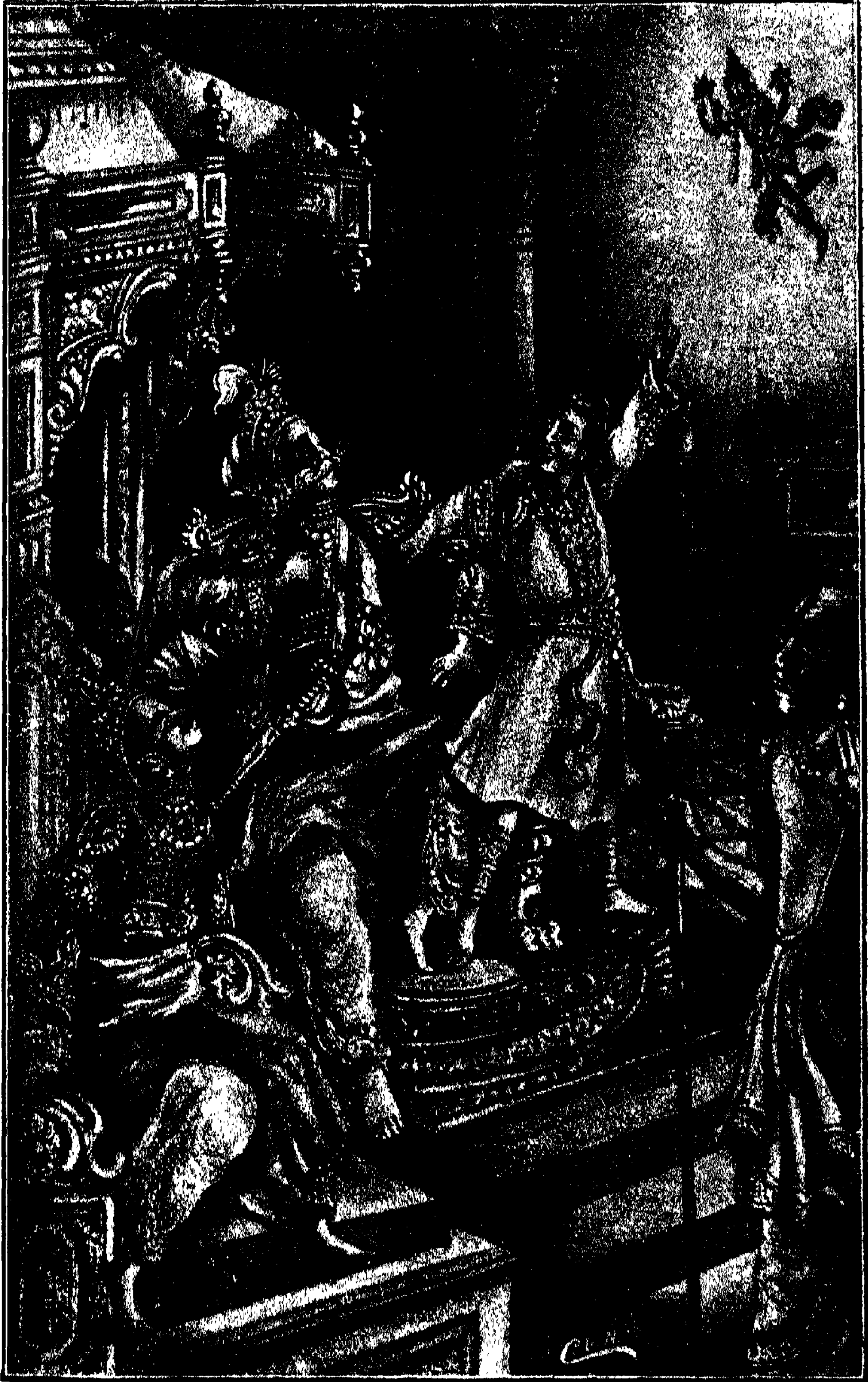
ஷம் அடைந்து ஸ்ரீலீலின்பு ஸ்ரீநேஹத்தினால் ஆனந்த நீர்களைப் பெருக்கிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு உடம் பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்றுப் பேசா திருந்தான். அந்த ப்ரஹ்மாதன் ஒரு ப்ரயோஜனத் தையும் எதிர்பாராத ஸ்ரீநேஹத்தினால் பகவானுடைய பா தாரவிந்தங்களின் ஸேவை நேரப்பெற்று அதனால் அடிக் கடி மஹாநந்தத்தை அடைந்து சப்தாதி விஷயங்களின் பற்றினால் வருந்தக்கூடிய மனத்தை ராகாதி தோஷங் களின் நிப்பரிசுத்தமாயிருக்கச் செய்தான். மன்னவனே! அவன் பாகவதர்களில் சிறந்து மஹா விவேகியாயிருந் தான். அவனுடைய மஹிமைகளைச் சொல்லிமுடியாது. ஹிரண்யகசிபு இத்தகையனான தன் பிள்ளையினிடத்தில் த்ரோஹம் செய்தான்.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான் :—ஓ தேவரிஷீ ! கிரப ராதியும் ஸாதுவுமான தன் பிள்ளைக்குத் தந்தையான ஹிரண்யகசிபு த்ரோஹம் செய்தானென்றீர். அதை அறிய விரும்புகிறோம். பிள்ளைகள் சொன்னபடி கேளா மல் ப்ரதிகூலர்களாயிருந்தாலும் தந்தைகள் அவர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுடையவராகி நல்வழியில் படிவதற் காகவிரட்டுவார்களேயன்றிச் சத்ருக்களைப் போல த்ரோ ஹம் செய்யமாட்டார்கள். இன்னும் அனுகூலர்களும் ஸாதுக்களுமாகித் தந்தையே தெய்வமென்று பாவித் திருப்பார்களாயின், அவர்களிடத்தில் தந்தைகள் த்ரோ ஹம் செய்யமாட்டார்களென்பதைப் பற்றி சொல்ல வேண்டுமோ ? ப்ரஹ்மரிஷீ ! தந்தை பிள்ளையிடத்தில் வைத்த த்வேஷம் தன் மரணத்திற்கு எப்படிக்காரண மாயிற்றென்பதைக் கேட்கவேண்டுமென்று எங்களுக்குப் பெரிய குதூஹலமாயிருக்கின்றது. அதைப் போக்கு வீராக. நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஹிரண்யகசிபு தன் பிள்ளையான ப்ரஹ்லாத
னுடைய விஷ்ணுபக்தியைக் கண்டு
அவனை வதிக்கப் பார்த்தல்.

நாரதர் சொல்லுகிறார் :—அஸுரர்கள் ஜ்ஞானதி
குணங்கள் நிறைந்த சுக்ராசார்யரைத் தமக்குப் புரோஹி
தத்தொழில் செய்யும்படி ஏற்படுத்திக்கொண்டிருப்பது
யாவர்க்கும் தெரிந்தவிஷயம். அந்தப்படிக்கு அச்சுக்ரா
சார்யருடைய பிள்ளைகளான சண்டன் அமர்க்கனென்ற
இருவர்கள் அஸுரராஜனான ஹிரண்ய கசிபுவின் க்ரு
ஹத்தில் புரோஹிதத்தொழில் செய்து கொண்டிருந்தார்
கள். அவ்வஸுரராஜன் தங்களிடம் படிக்கும்படிகொண்டு
விட்ட ப்ரஹ்லாதனுக்கும் மற்ற அஸுரப் பிள்ளைகளுக்
கும் அவர்கள்நீதி முதலியவற்றைப் படிப்பித்துக்கொண்டு
வந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில், அந்த ப்ரஹ்லாதன்
குரு சொன்னதைக் கேட்டு அப்படியே வாசித்தானேயன்
றிக் தன்னுடையவனென்றும் பிறனென்றும் வீண்பி
மானத்தை விளைக்கும்படியான அவன் சொல்லை மனத்
தில் நன்மையென்று நினைக்கவில்லை. பாண்டுவின்
புதல்வனே! ஒருகால் அவ்வஸுரராஜன் தன் பிள்
ளையை மடிமேல் உட்காரவைத்துக்கொண்டு ‘அப்பா!
குழந்தாய்! உனக்குக் குரு சொல்லிக் கொடுத்த
வைகளில் எது நன்றென்று தோன்றுகிறதோ
அதைச் சொல்வாக’ என்று வினவினான். இங்ஙனம் வின
வப்பெற்ற ப்ரஹ்லாதன் ‘ஓ அஸுரஸ்ரேஷ்டனே! இவ்
வுலகத்தில் ப்ராணிகள் தேஹத்தை ஆத்மாவாகவும் தம்
மை ஸ்வதந்த்ரராகவும் நினைத்துச் சப்தாதி விஷயங்
களில் விருப்பமுற்று அந்த வீண்பிடிவாதத்தினால் ஸர்வ
காலமும் மனம் கலங்கப் பெற்றிருக்கிறார்கள். நரகத்
தில் கொண்டு தள்ளுவதும் பாழ்ங்கிணறு போன்றதுமான
இல்லறவாழ்க்கையைத் துறந்து வனத்திற்குச் சென்று

தன்னைப் பற்றினுருடைய ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்குந் திறமையுள்ள பகவானைப் பற்றுவார்களாயின், அதுவே நன்மையென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்றான். ஹிரண்யக்சிபு, தனக்குச் சத்ருவான விஷ்ணுவின் பக்ஷத்தில் நிலைநின்றிருக்கிற பிள்ளையின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிரித்து என் சத்ருவாகிய விஷ்ணுவினிடத்தில் மனம் சென்றவர் பாலர்களின் புத்தியைக் கலைக்கிறார்கள். குருவின் க்ருஹத்தில் விஷ்ணு பக்தர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் மறைந்திருந்து சிறுவனுடைய புத்தியைக் கலைக்கின்றார்கள். இது நிச்சயம். ஆகையால் இவன் புத்தி மாறுகிருக்குமாறு நன்கு விசாரித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றான். பிறகு தைத்ய புரோஹிதர்கள் ராஜபடர்களால் தங்கள் க்ருஹத்தில் கொண்டு விடப்பட்ட ப்ராஹ்மதனை அழைத்து அவனை நல்வார்த்தைகளால் புகழ்ந்து இனிய உரையுடன் இங்ஙனம் வினவினார்கள். 'குழந்தாய்! ப்ராஹ்மலாதா! உனக்குக் கேஷமம் உண்டாகட்டும். பொய்சொல்லாமல் உண்மையைச் சொல்வாயாக. உன்னோடுகூடப் படிக்கிற பிள்ளைகளில் ஒருவனுக்கும் இல்லாத இந்த விபரீத புத்தி உனக்கு மாத்ரம் எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? இப் புத்தியின் மாறுபாடு உனக்குப் பிறரால் உண்டாயிற்று? அல்லது உனக்கே இயற்கையில் ஏற்பட்டிருக்கின்றதா? தைத்யவம்ச முக்தாமணீ! உன் குருக்களாகிய நாங்கள் இதைக் கேட்க விரும்புகிறோம். இதை எங்களுக்குச் சொல்' என்றார்கள். அதைக் கேட்ட ப்ராஹ்மதன் அந்தக் குருக்களை நோக்கி 'ப்ராணிகள் எவனுடைய மாயையால் மதி மயங்கித் தன்னுடையவனென்றும் பிறனென்றும் வீணான பேதம் பாராட்டுகின்றார்களோ, அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு நமஸ்காரம். புருஷர்கள் அந்தப் பகவானை அனுஸரிப்பார்களாயின், அவர்களுக்குத் தேஹாத்

1556. ஹிரண்யகசிபு விஷ்ணுபக்தியுடைய பரதர்ஸ தன்மேல்
கோபித்துக் குருபுத்ரர்களான சண்டாமர்க்கர்களை வெறுத்தல்

மாபிமானத்தினாலுண்டாகிற 'நான் வேறு. இவன் வேறு' என்னும் தூர்ப்புத்தி பறந்து போய்விடும். அப்புத்தியைப் பசு புத்தியென்று சொல்வார்கள். இது ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தை ஓயாமல் விளைக்கும். இத்தகைய ஆஷ்டபுத்தி அப்பகவானைப் பணிகிறவர்களுக்கு உண்டாகாது. பரமாத்மாவான அப்பரமபுருஷனுக்குத் தன்னுடையவனென்றும் பிறனென்றும் பேதபுத்தி கிடையாது. பிறரால் வருந்தியும் செய்யமுடியாத எல்லாக்கார்யங்களையும் அவன் அவலீலையாகச் செய்வான். அங்ஙனம் வேதங்களாலும் வைதிகர்களாலும் அவன் சிருபிக்கப்படுகிறான். வேதவாதிகளான ப்ராஹ்மாதிகளும் எவன் ஸ்வரூபத்தை சிருபிக்கப் புகுந்துமதிமயங்கப்பெறுகிறார்களோ, அவனை என் புத்தியைக் கலைக்கின்றான். அயஃகாந்தத்தினருதில் இரும்பு சுழல்வதுபோல, என் மனமும் பகவானுடைய ஸந்திதியில் பேசிக்கின்றது. அவன் அனுக்ரஹம் செய்து என் மனத்தில் ஸந்திதானம் செய்து எனக்கு இத்தகைய சித்த வருத்தியை விளைக்கின்றான்' என்றான். ஆழ்ந்த மதியுடைய ப்ராஹ்மாதன் தைத்ய புரோஹிதர்களான அவ்வந்தணர்களுக்கு இவ்வளவு மாத்ரமே மொழிந்து பேசாதிருந்தான். பிறகு வேறு உபாயத்தினால் அவனை ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொள்ள வல்லமையற்ற குருக்கள் அவனை விரட்டிக் கோபித்து ராஜஸேவகனைப் பார்த்து 'அடா! ராஜஸேவகனே! பிரம்பைக் கொண்டு வா. இவன் நமக்கு அபகீர்த்தியை விளைக்கவந்தவன். தைத்யகுலத்தைக் கொள்ளிப்போல் பாழ்செய்கிறான். தூர்ப்புத்தியான இவன் விஷயத்தில் நான்காவதான தண்டோபாயத்தையே உபயோகப் படுத்தவேண்டும். தைத்யர்களாகிற சந்தனக் காட்டில் இவன் கண்டக வருஷம்போல் பிறந்தான். தைத்யர்களாகிற சந்தன மாங்களின் வேர்களை அறுக்குங்கோ

டாலிபோன்ற விஷ்ணுவுக்கு இச்சிறுவன் காம்புபோன்
 றிருக்கிறான்' என்றுரைத்து அந்த ப்ரஹ்லாதனை விரட்டு
 தல் முதலிய பல உபாயங்களால் பயப்படுத்தி, அவனுக்குத்
 தர்மார்த்த காமங்களை விவரிக்கின்ற சாஸ்த்ரங்களைக்
 கற்பித்தார்கள். பிறகு அவர்கள் ஸாம தான பேத தண்
 டங்களென்கிற நான்கு உபாயங்களையும் ப்ரஹ்லாதன் நன்
 றாக உணர்ந்திருப்பதை அறிந்து மாதாவால் தேய்த்துக்
 குளிப்பித்து அலங்காரம் செய்யப்பெற்ற அச்சிறுவனை
 ஹிரண்யகசிபுவினிடம் அழைத்துக்கொண்டுபோனார்கள்.
 பிறகு ஹிரண்யகசிபு தன் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரி
 க்கின்ற ப்ரஹ்லாதனுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து அபிநந்
 தித்துப் புலங்களால் பிள்ளையின் தலையை அணைத்துப்
 பெரிய ஆனந்தம் அடைந்தான். ஓ யுதிஷ்டிரனே! அநந்
 தரம் பிள்ளையை மடிமேல் உட்காரவைத்துக் கொண்டு
 உச்சி முகந்து ஸந்தோஷத்தினால் முகம் மலரப்பெற்றுக்
 கண்ணீர்களால் நனைத்து இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'அப்
 பா! வளர்ந்த வாழ்நாளுடையவனே! ப்ரஹ்லாதா! நீ
 இத்தனை காலமாய்க் குருவினிடத்தில் ஏதேனா கற்றனையோ,
 அவற்றில் உனக்கு நன்றாக வந்ததும் சிறந்ததுமான
 ஒன்றைச் சொல்வாயாக' என்றான். அதைக் கேட்ட
 ப்ரஹ்லாதனும் 'ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் குணங்களைக் கேட்
 பது, அவன் காமங்களை வாயாரப்பேசுவது, அவனை நெஞ்
 சார சினைப்பது, அவன் பாதங்களைப் பணிவது, அவனைப்
 பூஜிப்பது, அவனை நமஸ்கரிப்பது, அவனுக்குத் தாஸனா
 யிருப்பது, அவனிடத்தில் நட்பு செய்வது, அவனிடத்தில்
 ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்வது ஆகிய ஒன்பது லக்ஷணங்
 கள் அமைந்த பக்தியோகத்தை அறிவிக்கும் சாஸ்த்ரத்
 தைக் கற்பானாயின், அது கல்விப்பயிற்சிகளில் சிறந்த
 தாமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. சாஸ்த்

ரத்தில் சொல்லப்பட்ட பக்தியோகத்தை மனத்தூய்மை யுடன் பகவானிடத்தில் செய்து, அங்ஙனம் செய்த பக்தியோகத்தை அப்பகவானிடத்தில் அர்ப்பணமும் செய்வானுயின், அதுவே சிறப்புடையதாம்' என்றான். அப்பொழுது ஹிரண்யகசிபு இங்ஙனம் மொழிந்த பிள்ளையின் வசனத்தைக் கேட்டுக் கோபத்தினால் உதடு துடிக்கப் பெற்றுக் குருபுத்ரனைப் பார்த்து 'ஏ! ப்ராஹ்மணாதமா! இதென்ன இப்படிச் செய்தாய்? என்னைப் பொருள்செய்யாமல் என் சத்ருபகஷத்தில் புகுந்து எனக்குக் கெடுதியைச் செய்ய முயன்றால், தூர்ப்புத்தி! என் குழந்தைக்கு அஸாரமான அம்சத்தைக் கற்பித்தனையே. இவ்வுலகத்தில் சிலர்நண்பர்போலிருந்து மனத்தில் கெட்ட எண்ணங்கொண்டிருப்பதுண்டு. அவர்கள் தாங்கள் அஸாதுக்களாயினும் அதுவெளியாகாதபடிஸாதுக்களின் வேஷம் தரித்திருப்பார்கள். பாபிஷ்டர்களின் பாபம் ரோகமாய் வெளியாவதுபோல, அவர்கள்செய்யும் த்ரோஹமும் ஓரு காலத்தில் வெளியாகும்' என்றான். குருபுத்ரர்கள் அதைக் கேட்டு 'ஓ இந்த்ரசத்ரு! உன் பிள்ளைக்கு இது நாங்கள் கற்பித்ததன்று. பிறரும் கற்பிக்கவில்லை. இவ்வே இங்ஙனம் சொல்லுகிறான். ராஜனே! இவனுக்கு இப்புத்தி ஜன்மத்திலேயே உண்டானது. பிறரால் கற்பிக்கப்பட்டதன்று. ஆகையால் கோபத்தை அடக்குவாயாக. எங்கள்மேல் குற்றத்தை ஏற்றவேண்டாம்' என்றார்கள். குருபுத்ரரால் இவ்வாறு மறுமொழி கூறப்பெற்ற அவ்வஸூரன் மீளவும் பிள்ளையைப் பார்த்து 'அட அமங்களனே! இப்புத்தி உனக்குக் குருவின் உபதேசத்தினால் விளையாததாயின், தூர்ப்புத்தி உனக்குப் பிள்ளை எப்படி உண்டாயிற்று?' என்றான். அதற்கு ப்ராஹ்லாதன் 'இல்லறவாழ்க்கையில் மனம் செல்லப்பெற்றவர்களுக்குத் தன்னு

லாவது பிறராலாவது ஒருவர்க்கொருவராலாவது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்திருபமான மதி உண்டாகாது. அவர்கள் இந்தரியங்களை அடக்கமுடியாமல் ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தில் புகுந்து நேற்று அனுபவித்த விஷயங்களையே மற்றறை நானும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இப்படி சப்தாதி விஷயங்களில் ஆழ்ந்த மனமுடையவர்களுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் பக்தி எப்படி உண்டாகும்? அவர்கள் தங்களுக்குப் புருஷார்த்தமும் அதை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும் உபாயமுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அறிய மாட்டார்கள். அவர்கள் சப்தாதி விஷயங்களையே புருஷார்த்தமாக நினைந்திருப்பவர்கள் ; துர்ப்புத்திகள் ; குருடர்களால் வழி நடக்கப்பெற்ற குருடர்கள் வழிதெரியாமல் பள்ளத்தில் விழுவதுபோல, அவர்கள் வர்ணஸ்ரம தர்மங்களாகிற பல பூட்டுக்கயிறுகள் நிரம்பின வேதமாகிற தாமணியில் ஈஸ்வரனால் கட்டுண்டு கேவலகாமய கர்மங்களில் மனம் செல்லப்பெற்ற குருடர்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டு அக்கர்மங்களிலேயே கால்தாழ்ந்து அடிக்கடி ஜன்ம ஜரா மரணாதி துக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய புத்தி மஹாநுபாவான பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களை ஒருகாலும் தீண்டுகிறதில்லை. அவனுடைய பாதாரவிந்தங்களை நினைப்பார்களாயின், அவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸார துக்கம் தானே பறந்துபோம். ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாதபெரியோர்களின் பாதாரவிந்தங்களில் படிந்த பாகத்தைப் பணியாத வரையில் ஸம்ஸாரிகளின் புத்தி பகவானுடைய பாதங்களைத் தீண்டாது' என்று மொழிந்து பேசாதிருந்தான். ஹிரண்யகசிபு அதைக் கேட்டுக் கோபத்தினால் விவேகம் கெட்டுப் பிள்ளையை மடியினின்றும் கீழே தள்ளி அவன் சொன்னதை நினைத்துப் பொறுக்கமுடியாமல் கோபம் தலை

யெடுத்தித் துக் கண்கள் சிவந்து, 'ஓ ராக்ஷஸர்களே! இவனை அப்புறப் படுத்துவீர்களாக. இச்சிறுவன் வதிக்கத்தகுந்தவன். ஆகையால் இவனைச் சீக்ரத்தில் வதிப்பீர்களாக. இவன் தன்னுடைய நண்பர்களான நம்மைத் துறந்து தனது சிற்றப்பனை வதித்த விஷ்ணுவின் பாதங்களைத் தாஸன்போலப் பூஜிக்கிறான். ஆகையால் இவன் என்பா தாவைக் கொன்ற விஷ்ணுதான். இவனை வதிப்பீர்களாக. மனநிலைமையில்லாத இச்சிறுவன் விஷ்ணுவைக் குக்கூட அனுகூலனாயிருப்பானென்று எனக்குத் தோற்ற வில்லை. அவனிடத்திலும் இவன் நல்ல எண்ணத்தோடிருக்கமாட்டான். இவன் ஐந்து வயதிலேயே துறக்கமுடியாத தாய் தந்தைகளிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தைத் துறந்தானல்லவா? சத்ருபக்ஷத்தில் பிறந்தவனாயினும் ஓளஷ தம்போல ஹிதம் செய்வானாயின் அவனைப் பிள்ளையாகக் கொள்ளலாம். நமது தேஹத்தில் பிறந்தவனாயினும் ரோகம்போலக் கெடுதியை விளைப்பானாயின் அவனைத் துறக்க வேண்டும். தன் தேஹத்தில் கை கால் முதலிய ஏதேனுமொரு அங்கம் பாம்புவிஷம் முதலியவற்றால் தீண்டப்படுமாயின், அதை அப்பொழுதே அறுத்துவிடவேண்டும். அதனால் மற்ற அங்கங்கள் ஸுகமாயிருக்குமல்லவா? இந்திரியங்களை வெல்லவிரும்பும் முனிவனுக்கு ராகாதி தோஷத்திற்கிடமான இந்திரியம் சத்ருவாயிருப்பதுபோலப், பிள்ளையின் வேஷம் பூண்ட இவன் எனக்குச் சத்ரு. ஆகையால் இவனை விஷம் கலந்த ஆஹாரம் படுக்கை ஆஸனம் முதலிய எல்லா உபாயங்களாலும் வதிக்கப் பார்க்கவேண்டும்' என்றான். கையில் சூலாயுதமேந்தினவர்களும் கூரான கோரைப் பற்களும் பயங்கரமான முகமும் சிவந்த தாடி மீசைகளும் தலைமயிர்களுமுடைய அவ்வரசக்கர்கள் இங்ஙனம் ப்ரபுவால் கட்டளையிடப்பெற்றுப் பயங்கரமான ஸிம்

ஹராதங்களைச் செய்து 'வெட்டு. குத்து' என்று மொழிந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிற ப்ரஹ்லாதனை எல்லாமர்மஸ்தானங்களிலும் சூலங்களால் ஹிம்ஸித்தார்கள். சேதனாசேதன விலக்ஷணனாகையால் இத்தகையனென்று நிரூபிக்கமுடியாதவனும்ஸர்வார்த்தர்யாமியும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய பரமபுருஷனிடத்தில் சிலைசின்ற மனமுடைய அந்த ப்ரஹ்லாதனிடத்தில் அவ்வரக்கர்கள்செய்த மரணோபாயங்களெல்லாம் அவனுக்கு மரணத்தையாவது வருத்தத்தையாவது விளைக்காமல், பாபிஷ்டன் செய்யும் ஸந்த்யாவந்தனாதி ஸத்கர்மங்கள் போலப் பயனற்றவையாயின. இங்ஙனம் அவர்களுடைய ப்ரயத்னங்களெல்லாம் வீணாகுகரினால் தைத்த்யேந்த்ரனாகிய ஹிரண்யகசிபு 'இதென்ன! இவன் ஆயுதங்களால் அடிக்கப்பட்டும் மரணம் அடையவில்லையே. இவனால் தான் நமக்கு ம்ருத்யுவோ?' என்று சங்கித்து இவனை எப்படியாவது வதிக்கவேண்டுமென்னும் சிர்ப்பந்தத்துடன் அவனுடைய வதத்திற்குரிய உபாயங்களை ஆலோசித்து, நிக்கஜங்களைக் கொண்டு மிதிக்கவிடுவது, மேலான ஸர்ப்பங்களைக் கொண்டு கடிக்கவிடுவது, மரணத்தை விளைக்கும்படியான ஹோமங்களைச் செய்வது, மலைச்சிகரங்களினின்று கீழ் விழத்தள்ளுவது திடீரென்று இடிவிழுவது முதலிய மாயைகளை ப்ரயோகிப்பது, மூச்சு வெளிவரவொட்டாமல் நவத்வாரங்களை யும் தடுப்பது, விஷங்களைக் கொடுப்பது, ஆஹாரங் கொட்டாமல் உபவாஸம் வைப்பது, பனிகாற்று அக்னி ஜலம் இவற்றில் தள்ளுவது, பர்வதங்களைக் கொண்டு வந்து மேலேறிவது இவைமுதலிய பல உபாயங்களால் அஸுரர்களைக் கொண்டு வதிக்கப்பார்த்தும் அவனை வதிக்கமுடியாமல் வேறு உபாயமும் தோற்றாமல் மிகப் பெருஞ்சிந்தையில் அழுந்தினான். 'நான் இச்சிறுவனைப் பலவாறு விரட்டி

னேன். இவனை வதிக்கப் பல உபாயங்களைச் செய்தேன். மாரணஹோமம் முதலிய கெட்ட தர்மங்களையும் சூலத்தினால் குத்துவது முதலிய பல த்ரோஹங்களையும் செய்தேன். இவன் தன் தேஜஸ்ஸினாலேயே பாதுகாக்கப் பெற்று அலற்றாலும் மரணம் அடையவில்லை. இவ்வினைஞன் நான் செய்த மரணோபாயங்களுக்கெல்லாம் எட்டாதிருக்கிறான். இவன் பாலனாயினும், இவன் புத்தி நல்ல திறமையமைந்திருக்கிறது தாய் தந்தைகளால் ஹரிச்சந்திரனுக்கு நரபசுவாக விக்ரயம் செய்யப்பட்ட சுனச்சேபன்போல, இவன் நான்செய்த த்ரோஹங்களைச் சிறிதும் நினைக்காமலே யிருக்கிறான். இவன் இந்திரியங்களை வென்றவன். இவனுடைய ப்ரபாவம் அளவிடக்கூடாத தாயிருக்கின்றது. இவனுக்கு எதனாலும் பயம் உண்டாகவில்லை. இவன் எதனாலும் மரணம் அடையாதிருக்கிறான். இவனோடு விரோதித்துக் கொள்வதனால் எனக்கே ம்ருத்யு நேரிடும். இவனால் எனக்கு ம்ருத்யு நேராதாயின், மற்ற எதனாலும் எனக்கு ம்ருத்யு உண்டாகாது' என்று அப்புதல்வனைப் பற்றின சிந்தையால் சிறிது ஒளிமழுங்கி முகம் தொங்கப்பெற்றிருக்கின்ற ஹிரண்யகசிபுவைப் பார்த்து குரு புத்ரர்களான சண்டரமக்கர்கள் ஏகாந்தத்தில் இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள். 'உன் புருஷ நேரிப்பு மாத்ரத்தினால் எமஸ்த லோக பாலர்களும் பயந்தார்கள் நீ யொருவனே மூன்று லோகங்களையும் ஜயித்தனை. ப்ரபூ! அப்படிப்பட்ட உனக்குச் சிந்திக்கத்தக்கது எதுவாரினும் இருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அறியாக்குழந்தைகளின் நடத்தை குணத்திற்காவது தோஷத்திற்காவது இடமன்று. ஆகையால் குருவான பார்க்கவர் வரும் வரையில் இப்பாலன் பயந்தோடாதபடி இவனை வருண பாசங்களால் கட்டிவைப்பாயாக. பெரியோர்களின் ஸே

வையால் புத்தி உண்டாகக்கூடும். அதுவுமன்றி வயது சென்றால் தானே நற்புத்தி உண்டாகும்' என்றார்கள். அதைக் கேட்ட ஹிரண்யகசிபுவும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று குரு புத்ரர்கள் மொழிந்ததை அங்கீகரித்துக் 'குருபுத்ரர்களே! இவனுக்கு இல்லறவாழ்க்கையிலிருக்கின்ற மன்னவர்களின் தர்மத்தை உபதேசிப்பீர்களாக' என்றான். அவர்களும் அப்படியே வணக்கமுள்ள ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தர்மம் அர்த்தம் காமம் இவற்றின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தார்கள். ராகத்வேஷாதிகளால் சப்தாதி விஷயங்களில் மனம் சென்ற அக்குருபுத்ரர்கள் உபதேசித்த தர்மார்த்த காமங்களையும் அவர்களுடைய உபதேசங்களையும் அவன் ஹிதமாக நினைக்கவில்லை. குரு இல்லற வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கார்யங்களைச் செய்யும் பொருட்டு வெளியில் போகும்பொழுது அவனோடொத்த வயதுள்ள படிக்கும் பிள்ளைகள் அவகாசம் நேரப்பெற்று ப்ரஹ்லாதனையும் வினையாட அழைப்பார்கள். மஹா விவேகியாகிய ப்ரஹ்லாதன் அப்பிள்ளைகளை இனிய உரைகளால் அழைத்து மன இரக்கத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே ஜ்ஞான மார்க்க நிஷ்டையை அவர்களுக்கு உபதேசிப்பான். அப்பிள்ளைகளும் அவனிடத்தில் கௌரவத்தினால் வினையாட்டுக்கருவிகளையெல்லாம் துறந்து ராகத்வேஷாதிகளையுடைய ஸம்ஸாரிகளுக்கு நேரக்கூடிய மனவிகற்பங்களால்தீண்டப்பெறுதமதியுடையவர்களாகி மனத்தையும் கண்ணையும் அவனிடத்திலேயே வைத்து அவனைச் சுற்றி உட்காருவார்கள். ப்ராணிகளிடத்தில் கருணையும் நட்பு முடையவனும் மஹாபாகவதனுமாகிய அவ்வஸுரகுமாரன் அவர்களை நோக்கி இங்ஙனம் சொல்லத்தொடங்குவான். ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— } ப்ரஹ்மாதன் பிள்ளைகளுக்குத் தத்வோப
தேசம் செய்தல். } —●—●—●—

ப்ரஹ்மாதன் சொல்லுகிறான்:—அறிவுள்ள புருஷன் இந்த மனுஷ்யஜன்மத்திலேயே பால்யம் முதற்கொண்டு பகவானை அடைவதற்குரிய தர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஜன்மாதரத்தில் பார்த்துக்கொள்வோமென்று வெறுமனையிருக்கலாகாது. மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது அரிது. மேல் மனுஷ்ய ஜன்மத்தையே பெறுவோமென்கிற நிச்சயமில்லை ஆகையால் இப்பொழுது நேரிட்டிருக்கிற இம்மனுஷ்ய ஜன்மத்திலேயே பகவத் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பீர்களாக. சப்தாதிவிஷயங்களை அனுபவித்துக் கடைசியில் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலாமெயென்று நினைக்கவேண்டாம். அதுவரையில் இந்தச் சரீரம் நிலைசின்றிருப்பது நிச்சயமில்லை. ஆகையால் பால்யம் முதற்கொண்டே பகவானை அடைவதற்கு யத்தனம் செய்யவேண்டும். நிலையற்றதாயினும் இந்த மனுஷ்ய ஜன்மமே புருஷார்த்தத்தை சிறவேற்றிக் கொடுக்கும். பகவத் தர்மங்களைச் சிறிது செய்வானாயினும், அவன் மோஷத்தை அடைவான். பகவத் தர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்து நடுவில் சரீரம் அழிந்து போமாயினும், கெடுதி உண்டாகாது. இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் பகவானுடைய பாதங்களைப் பணிகையே உரியதாம். இப்பகவான் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் உன்னே இருந்து நியமித்துப் பாதுகாக்கிறான். ஆத்மாக்கள் அனைவர்க்கும் ப்ரீதிக்கிடமானவன் அவனே. மற்றும், அவன் ப்ராணிகளிடத்தில் நல்ல மன இரக்கமுடையவன். நாம் அவனை அனுஸரிப்போமாயின், அவன் நமக்கு ஹிதத்தையே செய்வான். ஓ அஸுர குமாரர்களே! ப்ராணிகளுக்குத் தேஹ, ஸம்பந்தம் நேர்ந்தமாதரத்தில்

பசு ஜன்மம் முதலிய எல்லா ஜன்மங்களிலும் இந்த்ரிய ஸுகங்கள் அவ்வாறப் ப்ரயத்னமில்லாமல் பூர்வ கர்மங் களுக்குத் தகுந்தபடி தாமே உண்டாகின்றன. துக்கம் வேண்டுமென்று ஒருவரும் ப்ரயத்னம் செய்கிறதில்லை. ஆயினும் கர்மானு குணமாக ப்ராணிகளுக்குத் துக்கங் கள் தாமே உண்டாகின்றனவல்லவா? அங்ஙனமே ஸுகங் களும் கர்மானுகுணமாகத் தாமே உண்டாகுமென் பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அந்த ஸுகங்கள் மனுஷ்ய ஜன் மத்தில் பேரல மற்ற பசு பக்ஷி முதலிய ஜன்மங்களிலும் உண்டாகும். பகவத்தர்மங்களோடு வென்றால் மனுஷ்ய ஜன் மத்திற்கே அஸாதாரணமானவை. மற்ற ஜன்மங்களில் அவை நேரமாட்டா. ஆகையால் நாம் சப்தாதி விஷய ஸுகங்களுக்காக ப்ரயத்னம் செய்யவேண்டியதில்லை. இதை அறியாமல் ப்ரயத்னம் செய்வோமானால், வாழ் நாளை வீணாக அழித்துக்கொள்ளுது மாத்ரமேயன்றி மற்றொரு ப்ரயோஜனமும் உண்டாகாது. ஜன்மாந்தரத்தில் ஸுகத்தை அனுபவிப்பதற்காக யத்னம் செய்யவேண்டு மேயென்றால், வாஸ்தவமே. ஆயினும், போகமோக்ஷங் களைக் கொடுக்கனல்ல பகவானுடைய பாதாரவிந்தங் களைப் பணிவோமானால், ஜன்மாந்தரத்திற்கு அடியான கர்மங்களற்றுத் துக்கங்களெல்லாம் அடியோடு தொலை யப்பெற்று ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அனுபவிக்கையாகிற பெ ரியக்ஷேமத்தைப் பெறுவோம். விஷய ஸுகங்களுக்காக யத்னம் செய்வன் அத்தகைய க்ஷேமத்தை அடைய மாட்டான். ஆகையால் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் புருஷன் நன்மை தீமைகளை அறிந்து தன் சரீரம் திறமையோடி ருக்கும் பொழுதே மோக்ஷமாகிற க்ஷேமத்திற்காக யத்னம் செய்யவேண்டும். மனுஷ்யனுக்கு வாழ்நாள் நூறு வர்ஷங்கள். இந்த்ரியங்களை வெல்ல முடியாத அம்மனுஷ்

யனுடைய வாழ்நாளில் பாதி வீணாகவே போகின்றது. மனுஷ்யன் ராத்ரியில் உறக்கமாகிற இருட்டில் தள்ளுண்டு வெறுமனே படுக்கின்றான்ல்லவா? பால்யத்தில் ஒன்றும் தெரியாத மூடனாகவே பத்து வர்ஷங்களைக் கழிக்கிறான். கௌமாரவயதில் விளையாடிக்கொண்டே பத்து வர்ஷங்களைக் கழிக்கிறான். இங்ஙனம் இருபது வர்ஷங்கள் வீணாகவே போகின்றன. கடைசியில் கிழத்தனம் முடித்தேறும் தளர்ந்து ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் இருபது வர்ஷங்கள் கழிகின்றன. இவ்வாறு விழித்துக் கொண்டிருக்கிற ஐம்பது வர்ஷங்களில் நார்பது வர்ஷங்கள் போயின. மிகுந்த பத்து வர்ஷங்களை வருந்தியும் சிறைக்க முடியாத காமத்தினாலும் அதைத் தொடர்ந்த மோஹம் முதலியவைகளாலும் இல்லற வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்து ஹிதத்தை மறந்து வீணாகவே கழிக்கின்றான். இந்த்ரியங்களை வென்றவன் பால்யம் முதற்கொண்டே பகவத்தர்மங்களை அனுஷ்டித்து வாழ்நாளைப் பயன்பெறச் செய்கின்றான். ராத்ரியிலுங்கூட நடுவில் இரண்டு யாமங்களை மாத்ரம் சித்தாக்கு உபயோகப்படுத்தி முன்பின் யாமங்களில் பகவத் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பான். இந்த்ரியங்களை வெல்ல முடியாத எவன் தான் க்ருஹத்தில் என்னுடையதென்னும் அபிமானத்துடன் ஆழ்ந்து அறுக்க முடியாத ஸ்நேஹங்களாகிற பாசங்களால் கட்டுண்ட தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயற்சி செய்வான்? ப்ராணனைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட பணத் தாசையை எவன் துறக்க வல்லனாவான்? திருடன் ஸேவகன் வர்த்தகன் இவர்கள் மிகவும் ப்ரீதிக்கிடமான ப்ராணனை இழந்தாயினும் பணத்தைத் தேடுகிறார்களல்லவா? மன இரக்கமுடைய காதலியின் ரஹஸ்யப் புணர்ச்சிகளையும் இனிய உரைகளையும் நண்பர்களின் ஸஹவாஸத்தையும்

அவர்களுடைய ஸ்நேஹத்தினால் கட்டுண்டவன் எங்ஙனம் துறப்பான்? ஒவ்வொரு எழுத்தும் அம்ருதம்போல் இனிதாயிருக்கப்பெற்ற இளஞ்சொற்களைச் சொல்லும் சிசுக்களிடத்தில் மனம் சுழிக்கப்பெற்றவன் அவற்றின் ஸஹவாஸத்தை எங்ஙனம் துறக்கவல்லவனாவான்? மனத்தில் இனிய பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் ப்ராதாக்களையும்¹ பகினிகளையும் மனஇரக்கத்திற்கிடமான தாய் தந்தைகளையும் பலவகையான போகக் கருவிகளையும் அழகிய வீடுகளையும் குலபரம்பரையாக ஏற்பட்ட ஜீவனங்களையும் பசுக்களையும் வேலைக்காரர்களையும் சினைப்பானாயின் அவர்களை எங்ஙனம் துறப்பான்? எப்படித் தான் அனற்றினின்று மனத்தை மீட்டுக்கொள்ள வல்லவனாவான்? கோசகாரமென்னும் புழுப் போல் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு காமங்களை எவ்வளவு அனுபவிக்கினும் லோபத்தினால் த்ருப்தி உண்டாகப்பெறாமல் உபஸ்தம் நாக்கு இவற்றின் ஸுகத்தை வெகுமதித்துப் பெரிய மோஹத்தில் ஆழ்ந்தவன் அதில் எங்ஙனம் விரக்தி உண்டாகப்பெறுவான்? இங்ஙனம் ஜீவர்கள் மதிமயங்கிக் குடும்பபோஷணத்திற்காக வாழ்நாளையெல்லாம் வீணாகக் கழித்துக்கொண்டு தமக்கு ஹிதமான புருஷார்த்தத்தை அறிகிறதில்லை. ஸர்வதேச ஸர்வகாலங்களிலும் மூன்றுவகையான தாபங்களால் மனவருத்த முற்றிருந்தும் குடும்பத்தில் மனம் தாழ்ந்து ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பு உண்டாகப் பெறுகிறதில்லை. பரத்ரவ்யத்தைப் பறிக்கும் புருஷனுக்குப் பரலோகத்தில் வரும் நரகானுபவ ரூபமான தோஷத்தையும் இஹலோகத்தில் ராஜதண்டனாதி ரூபமான தோஷத்தையும் அறிந்தவனாயினும் ஸ்ஷணந்தோறும் பணத்தில் பேராசை வனரப்பெற்று இந்த்ரியங்களை வெல்லாமையால் காமம்

1 பகினி - உடன் பிறந்தவள்.

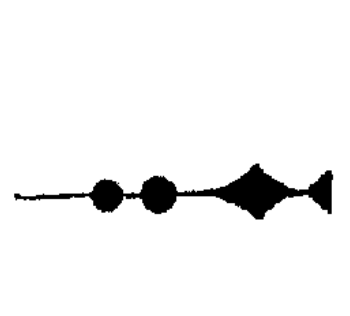
அடங்கப்பெறாமல் பெருங் குடும்பியாகிப் பிறர் த்ரவ்யத்
 தைப் பறிக்கிறான். ஓ தைத்யகுமாரர்களே! இங்ஙனம்
 ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தை அறிந்தும் குடும்பத்தைப்
 போஷிக்கமுயன்று ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆராய்வதில்
 இழியாமல் 'இது நம்முடையது. இது பிறருடையது'
 என்னும் பேத புத்தியைப் பாராட்டிக் கொண்டிருப்பவன்
 நரகத்தையே அடைவான். ப்ரக்ருதி புருஷ ஈஸ்வரர்க
 ளின் உண்மையை அறிந்தவனானும் தன்னுடையதென்
 றும் பிறனுடையதென்றும் பேதபுத்தி நீங்கப்பெறாமல்
 கேவலம் குடும்பத்தையே போஷித்துக் கொண்டிருப்பா
 னானின் ஒன்றும் தெரியாத மூடனைப்போல நரகத்தையே
 அடைவானன்றி மோக்ஷத்தை அடையமாட்டான். அறிந்
 தவன் கதியே இதுவானால் அறியாதவனுடைய கதியைப்
 பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? எவனேனும் இல்லற வாழ்க்
 கையில் அபிவிருத்தி முற்றிருப்பானாயின், அவன் சப்தாதி
 விஷயங்களில் பெரு விருப்பங்கொண்டு மனக்களிப்பற்
 றுக் கண்ணழகிகளான மடந்தையர்களுக்கு வினையாட்டு
 ம்ருகம்போன்று மேன்மேலும் விலங்குபோன்ற ஸம்ஸார
 பந்தம் நீங்கப்பெறாமல் வருந்துவானேயன்றி எக்காலத்
 திலும் எவ்விடத்திலும் தன்னை அதினின்று விடுவித்துக்
 கொள்ள வல்லவனாகமாட்டான். தைத்யகுமாரர்களே!
 ஆகையால் கேவலம் சப்தாதி விஷயங்களில் மனம் செல்
 லப்பெற்ற அஸத்துக்களான தைத்யர்களின் ஸஹவாஸத்
 தை வெகுதூரத்தில் துறந்து ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி
 ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களே வினையாடலாகப் பெற்றவனும்
 தன் தேஜஸ்ஸினால் திகழ்கின்றவனும் ஸ்ரீமந்நாராயண
 னென்று பெயர் பெற்றவனுமாகிய பகவானைச் சரணம்
 அடைவீர்களாக. பற்றற்றவர்கள் அந்தப் பரமபுருஷனை
 யே பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்குக் காரண

மென்று சொல்லுகிறார்கள். ஓ அஸுரகுமாரர்களே !
தன்னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாத அப்பரமபுருஷனை
ஆரதிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு அதிக வருத்தமில்லை.
அவன் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாகை
யால் உங்கள் ஹ்ருதயத்திலும் நிறைந்திருக்கிறான்.
நீங்கள் அவனைத் தேடிக்கொண்டுபோக வேண்டிய அவ
ச்யமில்லை. ஸ்வர்க்காதி பலன்களைப்போல அவனை நாம்
ஸாதிக்க வேண்டியதில்லை. அனைவர்க்கும் அவன் ஸ்வய
மாகவே ஸித்தமாயிருக்கிறான். அவன் ஹ்ருதயத்தி
லிருப்பதையும் அவனுடைய ஸ்வாமித்வம் சேஷித்வம்
முதலிய ஸம்பந்தங்களையும் அறியவேண்டுமேயன்றி மற்ற
னென்றும் செய்யவேண்டியதில்லை. ஸ்தாவரம் முதல்
ப்ரஹ்மதேவன் வரையிலுள்ள மேன்மையும் தாழ்மையு
மான ஸமஸ்த பூதங்களிலும் பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்க
களிலும் பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமங்களான
¹ கடபடாதி வஸ்துக்களிலும் ஸத்வாதி குணங்களின்
வைஷ்ணவத்திற்கிடமான மஹத்து அஹங்காரம் முத
லியவற்றிலும் பரமபுருஷன் தானொருவனே சேதனர்
களையும் அசேதனங்களையும் சரீரமாகக்கொண்டு நிறைந்
திருக்கிறான். அவன் இணையெதிரில்லாதவன் ; சேதன
சேதனங்களில் உள் புகுந்திருப்பினும் அவற்றின் தோ
ஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப் பெறுதவன் ; ஷாட்குண்ய
பூர்ணன் ; ஜீவாத்மாக்களை அவரவர் கர்மங்களுக்குத் தகு
ந்தபடி நியமிப்பவன். வ்யாப்யவஸ்துக்களில் வ்யாபக
னென்று நிரூபிக்கத் தகுந்தவன். இவ்வளவென்று
நிரூபிக்க முடியாதவன் ; ஜாதி குணம் முதலிய விகற்பங்க
ளற்றவன் ; கேவலநந்தஸ்வரூபன் ; தன்னையொழிய
வேறு ஈஸ்வரனில்லாதவன் ; மோஹாதி குணங்களை

விளைக்கின்ற தன் மரையையால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு வெளியாகாத மஹிமையுடையவன்; ஸதாசார்யர்களுடைய உபதேசத்தினால் அறியத்தகுந்தவன். இத்தகையனான அந்தப் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிந்து அவனைப் பணிவார்களானால், அவன் அவர்களிடத்தில் ப்ரீதி செய்வான். ஆகையால் நீங்கள் ப்ராணிகளுக்கு த்ரோஹம் செய்கை முதலிய அஸௌர ஸ்வபாவத்தை அடியோடு துறந்து பரமாத்மாவின் சரீரங்களாகிய ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் அவ்வவற்றின்மேன்மை தாழ்மைகளுக்குரியபடிதையையையும் ஸ்நேஹத்தையும் செய்வீர்களாக. அதனால் பரமபுருஷன் ஸந்தோஷம் அடைவான். ஜகத்காரணனும் அளவற்றவனுமாகிய அந்தப்பகவான் ஸந்தோஷம் அடைவானாயின், பிறகு எதுதான் தூர்லபம்? எதுவும் தூர்லபமன்று' பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களின் ஸாரத்தை மனத்தினால் அனுபவித்துக் கொண்டு அவன் குணங்களைப்பாடுகிற எங்களுக்கு ஜன்மாந்தர கர்மானுகுணமாகப் பரிணமிக்கின்ற ஸத்வாதி குணங்களால் நம்ப்யதன்மில்லாமல் ஸ்வயமாகவே ஏற்படுகின்ற தர்மார்த்தகாமங்களால் என்ன ப்ராயோஜனம்? அனைவரும் ஆசைப்படுவதும் ஸத்வாதி குணங்களின் ஸம்பந்தமற்றதுமான கைவல்யமென்கிற மோக்ஷத்தினாலாவது எங்களுக்கு என்ன ப்ராயோஜனம்? அதுவும் எங்களுக்குப் புருஷார்த்தமன்று. நமது ஆசார்யர்கள் கூறுகிற தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்னும் இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களும் அவற்றைக் கூறுகிற தர்க்கவிதையை வேதத்தின் பூர்வபாகம் நீதிசாஸ்த்ரம் தண்டசாஸ்த்ரம் க்ருஷி முதலிய ஜீவனங்களை அறிவிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் ஆகிய இவையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் நண்பனாகிய பரமபுருஷனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஆத்ம

ஸமர்ப்பணம் செய்கையே வேதாந்தபாகங்களில் கூறப் படும்பொருள். அதுவே அழிவில்லாதபுருஷார்த்தமென்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த ஜ்ஞானம் தூர்லபம். நரனுக்கு நண்பனும் பதரிகாஸ்ரம வாஸ்யுமான நாராயணபகவான் இந்த ஜ்ஞானத்தை நாரதருக்கு உபதேசித்தான். இப்ப டிப்பட்ட ஜ்ஞானத்தில் நமக்கு எப்படி அதிகாரமென்று நீங்கள் மயங்கவேண்டாம். ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் எதிர் பாராமல் பக்தி செய்பவர்களும் பகவானுடைய பா தாவிந்தங்களில் படிந்த பாகத்தினால் அபிரிஷேகம் பெற் றவர்களுமான ப்ராணிகள் அனைவர்க்கும் அந்த ஜ்ஞா னம் உண்டாகக்கூடியது. நாரதரைப்போன்ற மஹான் களுக்கே யென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. நான் இந்த ஜ்ஞா னத்தையும் விவேகாதிகளால் விளையும் விஜ்ஞானத்தையு ம்பகவானுடைய உண்மையை அறிந்த நாரதரிடத்தில் கேட்டேன். இதுவே பகவத்தர்மமென்று கூறப்படுகின் றது. இது பரிசுத்தமானது.

தைத்யகுமாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:— ஓ ப்ரஹ் லாதா! நீயும் நாங்களும் இந்தக் குருபுத்ரர்களைத் தவிர மற்றொரு குருவை அறியாஃ டோமல்லவா? பால்யம் முதற் கொண்டு இவர்களே நம்மை நியமித்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். மற்றும், நீ இது வரையில் எங்களை விட்டு வேறு எவ்விடத்திற்கும் போகவில்லை. நீ அந்தப் புரத் திலேயே இருக்கின்றனை. உனக்கு நாரதரோடு ஸஹ வாஸம் எப்படி நேர்ந்தது? நேருவதற்கு ப்ரஸக்தியே இல்லை. அவரிடத்தில் கேட்டேனென்கிறாயே. நல்லியற் கையுடையவனே! எங்களுக்குப் பெரிய ஸம்சயமாயிருக் கின்றது. இதைப் போக்குவாயாக. நாங்கள் அதை நம் பும்படியான காரணம் உளதாயின் அதை எங்களுக்குச் சொல். ஆருவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

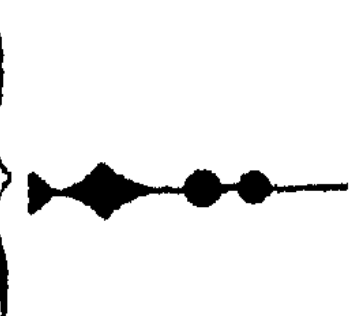

 {

 ப்ரஹ்லாதன் தான் மாத்ருகர்ப்பத்தில்

 நாரதரிடம் தத்வோபதேசம் கேட்ட

 தை அஸுராகுமாரர்களுக்குக்

 கூறுதல்.

 {

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அஸுரகுமா
ரர்களால் வினவப்பெற்ற மஹாபாகவதனான் ப்ரஹ்லாதன்
என்னிடத்தில் கேட்டதை நீனைத் துச் சிரித்துக்கொண்
டே. அவர்களை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ப்ரஹ்லாதன் சொல்லுகிறான்:—எங்கள் தந்தையா
கிய ஹிரண்யகசிபு தவஞ் செய்வதற்காக மந்தரபர்வதத்
திற்குப் போயிருக்கும் பொழுது இந்தரன் முதலிய தேவ
தைகள் ‘உலகங்களை வருத்துகிற பாபிஷ்டனான இவ்வ
ஸுரன் எறும்புகளால் கடியுண்ட ஸர்ப்பம்போலத் தன்
பாபத்தினாலேயே பக்ஷிக்கப்பட்டான்’ என்று சொல்லிக்
கொண்டு அஸுரர்களோடு யுத்தம் செய்ய முயற்சி
கொண்டார்கள். இந்தரன் முதலிய அத்தேவர்கள் பலத்
தினால் யுத்திற்கு முயன்றிருப்பதைக் கண்டு அஸுரத்
தலைவர்கள் அவர்களால் பீடிக்கப்பட்டுப் பயந்து மனைவி
பிள்ளை பணம் நண்பர் பசுக்கள் மற்ற வஸ்துக்கள்
ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் துறந்து ப்ராணனைப் பாது
காக்க முயன்று அனைவரும் மூலைக்கொருவராக எல்லாத்
திசைகளையும் பற்றி விரைவுடன் ஓடிப்போனார்கள். ஜய
சீலர்களான தேவதைகள் ராஜாவான ஹிரண்யகசிபுவின்
க்ருஹத்திலுள்ள ஸமஸ்தமான ஸொத்துக்களையும் பறித்
துக்கொண்டு அதைப் பாழ் செய்தார்கள். இந்தரன்
ராஜ மஹிஷியான என் மாதாவைப் பிடித்துக்கொண்டு
போனான். அங்ஙனம் இந்தரன் கொண்டு போகும் பொ
ழுது தேவர்ஷியான நாரதர் திடீரென்று வழியில் வந்து,
பயந்து நடுங்கி அழுகூரல் பக்ஷிபோலக் கதறுகின்ற என்

தரையைக் கண்டு இந்த்ரனைப் பார்த்துத் 'தேவேந்த்ர
 னே ! நிரபராதையான இவனைக் கொண்டுபொவது யுக்த
 மன்று. மிகுந்த மதியுடையவனே ! பிறனுடைய பார்யை
 யை விட்டுவிடு. இவன் பதிவ்ரதை. இவனைக்கொண்டுபோ
 காதே' என்றார். தேவேந்த்ரனும் அதைக் கேட்டு 'இவ
 னுடைய வயிற்றில் பிறரால் பொறுக்க முடியாத ஹிரண்ய
 கசிபுவின் வீர்யம் கர்ப்பமாயிருக்கின்றது. ஆகையால்
 இவன் ப்ரஸவிக்கும் வரையில் என் வசத்தில் இருக்கட்டும்.
 பிறகு பிறந்த பிள்ளையை வதித்து என் ப்ரயோஜனத்தை
 முடித்துக்கொண்டு இவனை விட்டு விடுகிறேன்' என்றான்.
 நாரதரும் அதைக்கேட்டு 'இவனுடைய கர்ப்பத்திலிருக்
 கும் சிசு உன்னால் மரணம் அடையக் கூடியதன்று. அது
 பாபமற்றது; மஹாபாகவத லக்ஷணமமைந்தது; சிறந்த
 குணங்களுடையது; பகவானுடைய பரிவாரங்களிற் சேர்ந்
 தது; மஹாபலமுடையது' என்றார். தேவேந்த்ரன் தேவர்
 ஷியின் வார்த்தையைக் கேட்டு வெகுமதித்து அப்படியே
 அவனைத் துறந்து அவனுடைய கர்ப்பத்திலிருக்கிற பகவத்
 பக்தனாகிய என்னிடத்தில் கௌரவத்தினால் அவனைப் ப்ர
 தக்ஷிணம் பண்ணி ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான்.
 அப்பால் தேவர்ஷி என் மாதாவைத் தனது ஆஸ்ரமத்
 திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஸமாதானப்படுத்திக்
 'குழந்தாய் ! உன் பர்த்தா வரும் வரையில் நீ இவ்வாஸ்ர
 மத்தில் இருப்பாயாக' என்றார். அவளும் அப்படியே
 ஆகட்டுமென்று அத்தேவர்ஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் நிர்ப்பய
 மாக வசித்திருந்தாள். அஸுர ஸ்ரேஷ்டனாகிய ஹிரண்ய
 கசிபு பயங்கரமான தவத்தில் இழிந்து அதினின்றுமீண்டு
 வராதிருந்தவரையில் பதிவ்ரதையும் கர்ப்பிணியுமான
 எந்தாய், தன் கர்ப்பத்தின் க்ஷேமத்திற்காகவும் தான்
 நினைத்தபொழுது தன் கணவன் வந்த பின்பு ப்ரஸவம

வதற்காகவும் மிகுந்த பக்தியுடன் நாரத மஹர்ஷிக்குச் சுஸ்ருஷை செய்து வந்தான். ஸமர்த்தராகிய அம்மஹர்ஷி கருணையுடையவராகையால் அங்ஙனம் சுஸ்ருஷை செய்து கொண்டிருக்கிற என் மாதாவுக்கு என்னை உத்தேசித்துப் பகவத்பக்தியோகமாகிற தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் தேஹத்தைக் காட்டி லும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் உபதேசித்தார். அப்பொழுது அம்மஹர்ஷி உபதேசித்த அவ்வுணர்வு, என் தாய் பெண்ணாகையாலும் நெடுங்காலமானமையாலும் அவளுக்கு மறந்துபோயிற்று. மஹானுபாவராகிய அந்நாரத மஹர்ஷியால் அனுக்ரஹம் செய்யப்பெற்ற எனக்கு அவ்வுபதேசம் இப்பொழுதும் மறக்கவில்லை. ஓ தைத்யகுமாரர்களே! உங்களுக்கு என்வார்த்தையில் நம்பிக்கை உள்ளதானால் உங்களுக்கும் அவ்விரண்டு ஜ்ஞானமும் உண்டாகும். ஸ்த்ரீகளுக்கும் பாலர்களுக்கும் தத்வவிஷயத்தில் திறமையுள்ள புத்தி உண்டாகவேண்டுமென்றால் ஸ்ரத்தையினால் தான் உண்டாகவேண்டும். ஸ்ரத்தை இல்லாத பக்ஷத்தில் எவ்வளவு வருந்தினாலும் அது உண்டாகாது. எனக்கு இந்த ஜ்ஞானம் ஸ்ரத்தையினால் தான் உண்டாயிற்று. நான் உங்களுக்கு அதை உபதேசிக்கிறேன். அதை ஸ்ரத்தையுடன் கேட்டுத் தரிப்பீர்களாக. ஸத்வாதி குணங்களுக்குப் பரிணாமத்தை விளைக்க வல்லதும் பரமபுருஷனுக்குச் சரீரமுமாகிய காலத்தினால் விளைகிற பிறவி முதலிய அறுவகை விகாரங்கள் தேஹத்தின் தர்மங்களேயன்றி ஆத்மாவின் தர்மங்களன்று. வருஷம் ஒருவாறாயிருக்கும் பொழுதே அதில் பூ பூத்துக் காய்த்து வளர்ந்து பழுத்து விழுந்து மறைந்து போகின்றது. அங்ஙனமே, ஆத்மா ஒருவாறாயிருக்கையில், தேஹத்திற்குப் பிறவி முதலிய விகாரங்கள் உண்டாகின்றன. ஆத்மா பிறவி நாசம் அப

க்ஷயம் வருத்தி பரிணாமம் முதலிய விகாரங்களற்றவன்;
 ராகம் த்வேஷம் முதலிய ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் தீண்
 டப் பெருத பரிசுத்தன்; ஜ்ஞானத்தையே வடிவாகவுடைய
 வனாகையால் எல்லாச் சரீரங்களிலும் ஒருவாறாயிருப்ப
 வன்; சரீரத்தை என்னுடையதென்று நினைக்குந் தன்மை
 யுடையவன்; ஸ்வயம்ப்ரகாசன்; தேஹம் இந்த்ரியம் முத
 லியவற்றிற்கு ஆதாரமாயிருப்பவன்; அவற்றின் வ்யாபார
 ங்களுக்குக் காரணமாயிருப்பவன்; தன்னைப்போன்ற மற்ற
 றொரு ஜீவனோடு ஸம்பந்தமற்றவன்; மறைவற்றவன்.
 தேஹம் அநித்யம்; ராகாதி தோஷங்களுக்கிடம்; தேவன்
 மனுஷ்யன் முதலிய பல பிரிவுகளையுடையது; ஜ்ஞானமற்
 ரது; பிறர்க்கு ஆதாரமாயிராது; தன்னை முதலிய
 பல ஸம்பந்தங்களுக்கிடமாயிருக்கும். இங்ஙனம் ஆத்மா
 வுக்குப் பன்னிரண்டு தர்மங்கள் சொன்னேன. இவை ஆத்
 மாவுக்குத் தேஹத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையை அறி
 விக்கின்றன. அறிவுடையவன், இந்த லக்ஷணங்கள் அமை
 ந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து தேஹத்திலும்
 அதைத் தொடர்ந்த மற்றவைகளிலும் அஜ்ஞானத்தினு
 லுண்டான 'நான்' என்னுடையது' என்னும் துரபிமானத்
 தைத் துறந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆராய்வதில் ஊக்க
 முற்றிருக்கவேண்டும். பொன்னினையுங் கற்களின் நிலைமை
 தெரிந்த பொன்வேலைக்காரன் அத்தகைய கற்கள்
 இருக்குமிடம் தேடியறிந்து அக்கற்களை யெடுத்து
 அவற்றை உருக்குவது முதலிய உபாயங்களால் அவ
 ற்றினினு பொன்னை யெடுப்பது போலத், தேஹங்க
 ளாகிற இடங்களில் அத்தேஹங்களைக் காட்டிலும்
 வேறுபட்ட ஆத்மாவின் உண்மையை உணர்தற்குரிய
 உபாயங்களால் அவ்வாத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த
 வன் பிறகு ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அள

விடமுடியாத பரம புருஷனுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறுவான். பூமி ஜலம் அக்னி வாயு ஆகாசம் மனம் புத்தி அஹங்காரம் என்று எட்டுப் பாக்ருதிகள். ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் அவற்றின் குணங்கள். ஜ்ஞானேந்தரியங்கள் கர்மேந்தரியங்கள் பஞ்சப்ராணன் சித்தம் என்று பதினாறு விக்ருதிகள். ஒவ்வொரு சரீரத்தில் ஒவ்வொரு ஜீவன் உளன். இப்படியானால்தான் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் அனுபவத்திற்கும் இணங்கிவருமென்று கீதாசார்யன் முதலியவர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. எட்டுப் பாக்ருதிகள் பதினாறு விக்ருதிகள் இவற்றின் ஸமுதாயமே தேஹம். அது ஜங்கமமென்றும் ஸ்தாவரமென்றும் இருவகைப் பட்டிருக்கும். அத்தேஹத்தில் ஜீவாத்மாவை ஆராய்ந்தறியவேண்டும். அத்தேஹத்திலுள்ள ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பூமி ஜலம் முதலிய வற்றையெல்லாம் 'கந்தமுடையது ஆத்மாவன்று, ரஸமுடையதும் ஆத்மாவன்று. ஸ்பர்சமுடையதும் ஆத்மாவன்று' என்று துறந்து அவற்றைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தேடி அறியவேண்டும். 'நான் அறிகிறேன். நான் இச்சிக்கிறேன். நான் த்வேஷிக்கிறேன்' என்று ஜ்ஞானம் இச்சை த்வேஷம் முதலிய குணங்கள் ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவினிடத்தில் அமைகின்றமையாலும் 'என் தலை, என் கை, என் கால்' என்று எல்லா அவயவங்களைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும், தேஹம் அப்படி தோற்றாமையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி முதலிய வற்றை எடுத்துரைக்கிற வேதாந்தவாக்யங்களின் ஆராய்ச்சியாலும் உணர்ந்துணர்ந்து ஆத்மா தேஹாதிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவெனன்று அறியவேண்டும். புத்திக்கு விழித்தல் ஸ்வப்னங் காணாதல் ஒன்றுத் தெரியா

மல் உறங்குதல் ஆசிய மூன்று வ்யாபாரங்கள் உண்டு. அவற்றை எவன் அனுபவிக்கிறானோ, அவனே தேஹம் இத்தரியம் முதலியவற்றைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மா. அவன் தேஹாதிகளைக் காண்கிறான்; அவற்றிற்கு ஆதாரமாயிருக்கிறான். அவனே புருஷனென்றும் ப்ரத்யகாத்மாவென்றும் கூறப்படுகிறான். ஜாகர ஸவப்ன ஸுஷுப்திகளென்கிற மூன்று வகையான புத்தியின் வ்யாபாரங்கள் ஆத்மாவுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டவை யன்று; நிலையற்றவை; ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களால் உண்டாகின்றன. ஜீவனுடைய புண்யபாபரூப கர்மங்களே அவற்றிற்குக் காரணம். காற்று, புஷ்பம் முதலியவற்றில் பட்டு வீசும்பொழுது அவற்றின் மணத்தோடு வீசுகின்றது. அவற்றில் படாது வீசும்பொழுது மணமில்லாமலே வீசுகின்றது. ஆகையால் அந்த மணம் காற்றுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டதன்றல்லவா? அங்ஙனமே ஜீவாத்மாவுக்கு இவை கர்மாதீனமாய் வினந்த புத்தி ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்பட்டவை இங்ஙனம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறியவேண்டும். இந்தப் புத்தி ஸம்பந்தமே ஜன்ம ஜரா மரணாதி ரூபமான ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம். இந்த ஸம்ஸாரம் ஸவப்னம்போல நிலையற்றது; புருஷார்த்தமூன்று. இத்தகைய ஸம்ஸாரம் ஜீவனுக்கு அஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகின்றது. ஆத்மா சுத்த ஜ்ஞானஸ்வரூபமான ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாமத்திற்குரியதாக விளைகின்ற புண்யபாப கர்மங்களின் பரிபாகத்தினால் அவ்வஜ்ஞானம் உண்டாகின்றது. ஆகையால் ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாமத்தினால் விளைகின்ற புண்யபாப கர்மங்களுக்கு மூலமான தேஹாத்ம ப்ரமம் முதலிய அஜ்ஞானத்தை அடியோடு அறுத்தொழிப்பதும் புத்தியின் ப்ரவாஹமான சப்தாதி விஷய ஜ்ஞானத்

தை அழிப்பதுமாகிய யோகத்தை நீங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அஜ்ஞானத்தைப் போக்குவதற்குப் பலவாயிரம் உபாயங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் இவ்வுபாயமே மேலானது. இது பகவானால் கூறப்பட்டது. அது யாதெனில், உபாயங்களால் ஸர்வேஸ்வரனான பகவானிடத்தில் அனாயாஸமாக ப்ரீதி உண்டாகப் பெறுவதுதான். இதையே பக்தியோக மென்பார்கள். இப்பக்தியோகம் உண்டாவதற்கு உபாயங்களைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பீர்களாக. குருக்களுக்குப் பணிவிடை செய்கை, அவர்கள் மொழியும் தத்வத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம், அவர்களைப் பக்தியுடன் உபாஸித்தல், தன் சக்திக் குரியபடி அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை நிறைவேற்றிக்கொடுத்தல், ஸாதுக்களான பகவத் பக்தர்களோடு ஸஹவாஸம் செய்தல், ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஈஸ்வரனை மானஸீகமாக ஆராதித்தல், அவன் கதையைக் கேட்க வேண்டுமென்னும் விருப்பம், அவன் குணங்களையும் செயல்களையும் கீர்த்தனம் செய்தல், அவனுடைய பாதாவிந்தங்களை த்யானித்தல், அவனுடைய அர்ச்சாவிக்ரஹங்களைக் கண்களால் காணுதல், பூஜித்தல், வணங்குதல், ப்ரதக்ஷிணம் செய்தல், ஷாட்குண்ய பூர்ணாகுடிய ஸர்வேஸ்வரன் ஸமஸ்த பூதங்களிலும் அந்தராத்மாவாயிருக்கிறானாகையால் ஸமஸ்த பூதங்களும் பகவத் ஸ்வரூபங்களே என்னும் பாவனையுடன் அவ்வவற்றிற்கு வேண்டிய விருப்பங்களைக் கொடுத்து உரியபடி வெகுமதித்தல் ஆகிய இவ்வுபாயங்களால் காமம் கோபம் லோபம் மதம் மோஹம் மாத்ஸர்யம் என்கிற அறுவகைச் சத்ருக்களையும் வென்று தினந்தோறும் ப்ரீதியுடன்பகவானை த்யானிக்க வேண்டும். அதனால் சீக்ரத்தில் பகவானிடத்தில் பக்தியோகம் உண்டாகும். இப்பக்தியோகம் வளர்ந்து வருமா

னூல், பகவானுடைய திவ்ய குணங்களையும், அவன் லீலை யால் கொண்ட ராம க்ருஷ்ணாதி உருவங்களால் செய்த செயல்களையும் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் நிறைந்து கண்களில் ஆநந்தநீர் தளும்பப்பெற்றுத் தழதழத்த குரலுடன் உரக்கப் பாடுவான்; சப்தம் செய்வான்; கூத்தாடுவான்; க்ரஹத் தினூல் பிடியுண்டவன் போல ஒருகால் சிரிப்பான்; ஒரு கால் அழுவான்; ஒருகால் தயானித்துக் கொண்டிருப்பான்; ஒருகால் கண்ணில் படும் ஜனங்களைப் பகவத் ஸ்வ ரூபமாக நினைத்து நமஸ்கரிப்பான்; ஒருகால் அடிக்கடி மூச்செறிந்துகொண்டு வெட்கமின்றி ‘ஓ நாராயண! ஜகந்நாதா! ஹரீ!’ என்று பகவானை அழைப்பான். பரமாத்ம தயானத்தினூல் பெரும்பாலும் ஸந்தோஷ முற்றி ருப்பான். இத்தன்மை எப்பொழுது உண்டாகுமோ, அப்பொழுது பக்தியோகம் கைகூடிற்றென்று நினைக்க லாம். இந்நிலைமை உண்டாகப்பெற்ற புருஷன் எல்லாவற் றிலும் சிறந்த பக்தியோகத்தினூல் புண்ய பாபங்களாகிற பந்தங்களெல்லாம் தீர்ந்து ஸம்ஸாரத்திற்கு மூலமான கர்மவாஸனையும் அடியோடு கழிந்து பகவானோடொத்த உருவமுடையவனாகி அப்பகவானைப் பெறுவான். இவ்வுல கத்தில் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களால் மனவருத் தமுற்ற ஜீவனுக்குப் பகவத் ப்ராப்தி உண்டாகுமானால், அது சக்ரம்போலச் சுழன்று கொண்டு அனர்த்தங்களை விளைக்கின்ற ஸம்ஸாரத்தை மீளவும் உண்டாகாதபடி அடியோடு அழிக்குமென்றும், அதுவே ப்ரஹ்மாநந்த மென்றும் பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், ஓ அஸாரகுமாரர்களே! ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஜீனாக்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் அவனை நியமித்துக் கொண்டிருக்கிற அந்தப் பகவானை நீங்களும் ஹ்ருதய

கமலத்தில் த்யானிப்பீர்களாக. உங்கள் ஹ்ருதய கமலத்
தில் ஆகாசம் போலிருக்கின்றவனும் ஸத்யகாமத்வம்
முதலிய குணங்கள் நிறைந்தவனும் ஸாதாரணமாய்
ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் நண்பனும் தன்னைப் பற்றினா
ருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையுடையவனு
மாகிய பகவானை உபாஸிப்பதனால் உங்களுக்கு வருத்தம்
என்ன? ஒரு வருத்தமும் இல்லையே. சப்தாதி விஷயங்
களைச் சம்பாதிப்பதனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? பணங்கள்
மனைவிகள் பசுக்கள் பிள்ளை முதலியவர்கள் வீடு பூமி யா
னைச்சாலை மறறுமுள்ள ஐஸ்வர்யங்கள் என்று ஜனங்கள்
ஆசைப்படுகிற விஷயங்களெல்லாம் க்ஷணத்தில் அழிந்து
போகுந்தன்மையுடையவை; நிலையற்றவை. மரணம் அடை
யுந்தன்மையுடைய புருஷனுக்கு அவை என்ன ஸுகத்தை
விளைக்கும்? இங்ஙனமே யாகாதி கர்மங்களால் ஸம்பா
திக்கப் பட்ட ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும் அழியுந்தன்மை
யுடையவைகளே; தங்களுக்கு மேற்பட்டது எதுவுமே
இல்லை யென்னும்படியான மேன்மைக் கிடமாகாதவை.
அவ்விடத்திலும் துக்கத்தின் கலப்பில்லாமல் கேவல
ஸுகத்தையே அனுபவிக்கிறோமென்கின்றதில்லை. துக்க
மும் கூடத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். ஆகை
யால் நீங்கள் ஸத்தைப் பெறவேண்டுமாயின், ஸ்ருதி
ஸ்ம்ருதிகளால் புகழப்படும் பெருமையுடையவனும் பக்தி
யாகிற ஒரு உபாயத்தினால் மாத்ரமே அடையத்தகுந்
தவனுமாகிய பரமபுருஷனைப் பணிவீர்களாக. இல்லை
யாயின், ஸம்ஸரித்துக் கொண்டேயிருந்து கடைசியில்
ஸ்தாவர ஜன்மங்களைப் பெற்று அழியப்பெறுவீர்கள்.
யஜ்ஞாதி கர்மங்களை அறியக்கிற வேதத்தின் பூர்வபா
கத்தில் பயின்று அவ்வளவில், தன்னை எல்லாம் தெரிந்த
வனாகப் பாவித்திருக்கும் மனிதன் சப்தாதிவிஷயஸுகங்

களை விரும்பி அவற்றைப் பெறுதற்காக இவ்வுலகத்
தில் அடிக்கடி யாகாதி கர்மங்களைச் செய்வானாயின்,
அவன் அதனால் தான் ஆசைப்பட்டதை அடையாமல்
அதற்கு நேர்விபரீதமான துக்கத்தை அவர்யம்
பெறுவான். சப்தாதி விஷய ஸுகங்களைப் பெறுதற்காக
யாகாதிகர்மங்களைச் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன்பு
கர்மானுஷ்டான ப்ரயாஸமின்றி ஸுகமாயிருந்தவன் கர்
மத்தைச் செய்யத் தொடங்கின பின்பு அதைச் செய்து
முடிக்கவேண்டிய வருத்தத்தை அனுபவித்தே தீரவே
ண்டும். ஸ்வர்க்காதி ஸுகங்களை அனுபவிக்கும் பொழு
தும் துக்கம் தொடராதிருக்காது. அப்புண்யம் கழிந்த
பிறகு நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும். சப்தாதி விஷ
யங்களில் விருப்பமின்றிப் பகவானை அடைய விரும்பிப்
பக்தி யோகத்தை அனுஷ்டிப்பானாயின், ஆரம்பம் முதற்
கொண்டு பகவானை அனுபவிக்கையாகிற ஆநந்தத்தைப்
பெறுவான். அப்பக்தியோகம் கைகூடினபின்பு இணை
யெதிரில்லாத ப்ரஹ்மாநந்தமாகிற அம்ருத மஹா ஸமுத்
ரத்தில் அமிழ்ந்திருப்பான். மற்றும், ஜீவன் இவ்வுலகத்தில்
தேஹத்தின் ப்ரயோஜனத்திற்காக வேண்டிய உபாயங்
களைச் செய்து சப்தாதி விஷயங்களைப் பெற விரும்புகிறான்.
அத்தேஹம் நாய் நரி முதலியவற்றால் பசுஷிக்கத்தக்கது.
அது ஓருகால் ஆத்மாவை அணைக்கின்றது; ஓருகால்
துறக்கின்றது. ஆகையால் அத்தேஹம் ஆத்மாவுக்கு
நீலை நின்றிருப்பதன்று; அழியுந்தன்மையுள்ளது. அத்
தகைய தேஹத்திற்காக விவேகமுடையவன் எவன் தான்
சப்தாதி விஷயங்களைத் தேடி வருந்துவான்? ஆத்மாவை
அணைத்துக்கொண்டிருக்கிற தேஹத்தின் கதையே
இதுவானால், அந்தத் தேஹத்தின் மூலமாய் ஆத்மா
வோடு ஸம்பந்தமுடையவர்களாகையால் தேஹத்தைக்

காட்டிலும் ஒதுங்கினவர்களான பிள்ளை பெண்டிர் வீடு
பணம் முதலியவைகளும் ராஜ்யம் கருஆலம், ஸைன்யம்
மந்த்ரிகள் வேலைக்காரர்கள் நண்பர்கள் இவர்களும் என்
னுடையதென்னும் அபிமானத்திற்கிடமாகி நிலையின்
வருவதும் போவதுமா யிருப்பார்களென்பதைப் பற்றிச்
சொல்லவும் வேண்டுமோ? நித்யநந்த ஸ்வரூபனான ஆத்
மாவுக்குத் தேஹத்துடன் அழிபவைகளும் அற்பங்களும்
அனர்த்தங்களும் அர்த்தம்போலத் தோற்றுகின்றவைக
ளுமான சப்தாதி விஷயங்களால் என்ன ப்ரயோஜனம்?
ஸமுத்ரத்தில் திவலைபோன்ற இவற்றால் ஆத்மாவுக்கு ஒரு
ப்ரயோஜனமும் இல்லை. தேஹ ஸௌக்யத்திற்காகவே
அவற்றை அபேக்ஷிக்கவேண்டும். தேஹத்தின் நிலைமை
யைப் பற்றி முன்னமே சொன்னேன். ஆகையால் நிலை
யற்ற தேஹத்தின் ஸௌக்யத்திற்காகச் சப்தாதி விஷய
ங்களைத் தேடியோடி வருந்துந்தன்மையைத் துறந்து
ஆத்மஸ்வரூபம் ஸத்தைப் பெறுமாறு பக்தியோகத்தி
னால் மஹாநந்தஸ்வரூபனான பரமபுருஷனைப் பெறுகையே
நலம். ஓ அஸுரர்களே! இவ்வுலகத்தில் ஜன்மந்தர
கர்மங்களால் வருந்துகிற ஜீவனுக்கு ஸ்த்ரீ ஸம்போகாதி
ஸமயங்களில் விளையும் ஸுகம் எவ்வளவென்பதை சிறு
பித்துப் பார்ப்பீர்களாக. அந்த ஸ்த்ரீயை மனம் புரிந்து
அவனைப் போஷிப்பது முதலியவற்றிற்காகப் படும் ப்ரயா
ஸத்தைக் காட்டிலும் அவளால் அனுபவிக்கும் ஸுகம்
அற்பமாயிருக்குமேயன்றி அதைவிட மேற்பட்டிருக்க
மாட்டாதென்பது திண்ணம். மற்றும், பிதாவின் ரேதஸ்
ஸுமூலமாய் மாதாவின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசிப்பது முதல்
மரணம் வரையிலுள்ள அவஸ்தைகளில் பூர்வஜன்ம கர்ம
ங்களால் வருந்தும் ஜீவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் என்ன
ஸுகம் இருக்கிறது? விவேகிகள் இதை ஒரு ஸுகமாக

நினைப்பார்களோ? ஜீவன் தன்னை அனைத்துக் கொண்
 டிருக்கிற தேஹத்தினால் வேறு தேஹத்தை விளைத்தே
 தீரும்படியான புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்கிறான். அக்
 கர்மங்களால் தேஹாந்தரத்தைப் பெறுகிறான். மீள
 வும் அத்தேஹத்தினால் வேறு தேஹத்தை விளைக்கும்படி
 யான கர்மங்களைச் செய்கிறான். ஆகையால் ஜீவனுக்கு
 ஒருகாலும் கர்மங்கள் தீருகிறதில்லை. தேஹத்தினால் கர்
 மங்களைச் செய்கையும் கர்மத்தினால் தேஹத்தைப் பெறு
 கையுமாகிற இவ்விரண்டும் தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய
 அஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகின்றது. ஆகையால் ஸம்ஸார
 பந்தத்திற்கு ஹேதுவான அவ்வஜ்ஞானம் நீங்கும்பொரு
 டி ஸர்வர்க்கும் அந்தராத்மாவாய் நியமித்துக்கொண்டி
 ருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைப் பணிவீர்களாக. அவன் தர்மம்
 அர்த்தம் காமம் என்கிற மூன்று புருஷார்த்தங்களையும்
 விரும்புகின்றவர்களுக்குக் கொடுக்க வல்லவன். ஆயினும்,
 நீங்கள் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் பணிகை
 யே நலம். அவன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமன். ஆகையால்
 தன் ப்ரயோஜனத்திற்காக ஒரு முயற்சியும் செய்பவன்
 லன். அவனது செயல்களெல்லாம் தன் பக்தர்களின் க்ஷே
 மத்திற்காகவேயிருக்கும். அவனை நீங்கள் நிஸ்ஸந்தேஹ
 மாகப் பணிந்து ஜீவிப்பீர்களாக. அஸுரஜாதியில் பிற
 ந்த நமக்குப் பகவானைப் பணிவதில் அதிகாரம் உண்டோ
 வென்று சங்கிக்க வேண்டாம். அவன் பூமி முதலிய மஹா
 பூதங்களைப் படைத்து அவற்றால் தேவமனுஷ்யாதேஹ
 ங்களைப் படைத்தவனாகையால் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும்
 அவனை ஆதிகாரணன்; அந்தராத்மாவாயிருக்கிறான்.
 ப்ராணிகளுக்கு ப்ரீதிக்கிடமான வஸ்து அவனைக் காட்டி
 லும் மற்றொன்றும் இல்லை. அவன் உட்புகுந்து ஸமஸ்த
 ப்ராணிகளையும் நியமித்துக் கொண்டிருப்பவன். ஆகை

யால் அவன் அனைவர்க்கும் பொதுவானவன். தேவன் அஸுரன் மனுஷ்யன் யக்ஷன் கந்தர்வன் இவர்களில் எவனாயினும் அம்முகுந்தனுடைய சரணாவிந்தங்களைப் பணிவானாயின், அவன் அனிஷ்டங்களெல்லாம்தொலைந்து இஷ்டங்களெல்லாம் கைகூடப் பெறுவான். நான் அஸுரஜாதி யில் பிறந்தவனாயினும் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து க்ஷேமம் பெற்றேனல்லவா? இங்ஙனமே எல்லோரும் க்ஷேமம் பெறலாம். அவனைப் பணிவதற்குத் தேவாதிஜாதி நியமமில்லை. ஓ அஸுரகுமாரர்களே! ப்ராஹ்மணனாயிருக்கை, நல்லொழுக்கம் அமைந்திருக்கை, பலரிடத்தில் பல விஷயங்களைப் பலவாறு கேட்டுணர்ந்திருக்கை; தானம், தவம், யாகம், ஸ்நானாதி கர்மங்களால் வரும் சுத்தி, வ்ரதங்கள் இவையெல்லாம் பரமபுருஷனுக்கு ப்ரீதியை விளைக்க வல்லவையாகமாட்டா. ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமற் செய்கிற பக்தியினால் மாத்ரமே அவன் ஸந்தோஷம் அடைவான். மற்ற உபாயங்களெல்லாம் அபிநய மாத்ரமே. அஸுர குமாரர்களே! ஆகையால் ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் நம்மைப் போலவே பகவானுக்குச் சரீரமாயிருப்பவைகளென்று பாவித்து அவற்றில் தையயுடையவர்களாகி, ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்குந் தன்மையனும் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவும் கியாமகனுமாகிய பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் பக்தியைச் செய்வீர்களாக. பகன் கேசி முதலிய ராக்ஷஸர்களும், யமலார்ஜுனர்களாயிருந்த யக்ஷர்களும், ஹிரண்யாக்ஷன் முதலிய அஸுரர்களும் பூதனை முதலிய ஸ்த்ரீகளும், சரணூரன் முதலிய சூத்ரர்களும், ஜடாயு முதலிய பக்ஷிகளும், மாரீசன் முதலிய ம்ருகங்களும், மற்றும் பல பாபிஷ்ட ஜீவர்களும் பகவானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் அவனுடைய ஸாரூப்யத்தை

அடைந்தார்களல்லவா? பகவானிடத்தில் ப்ரயோஜனங்களை எதிர்பாராத பக்தி உண்டாகப் பெறுகையும், ஸமஸ்த பூதங்களையும் பகவத் ஸ்வரூபமாகப் பார்க்கையுமாகிற இவ்வளவே இவ்வுலகத்தில் புருஷர்களுக்கு மேலானபுருஷர்த்தமாம். ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●●●●● { ந்ருவிம்ஹாவதாரமும், ஹிரண்யகசிபுவின் ஸம்ஹாரமும். } —●●●●●

நாரதர் சொல்லுகிறார் :—பிறகு அவ்வஸுர குமாரர்கள் அனைவரும் அந்த ப்ரஹ்லாதன் மொழிந்ததைக் கேட்டு அது ஒரு தோஷமுமின்றி அழகாயிருந்தமையால் அதை அப்படியே அங்கீகரித்தார்கள். அவர்கள் அது முதல் அஸுர குருக்கள் கற்பிப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அப்பால் அவ்வஸுர குருவின் பிள்ளைகள் அந்த அஸுரகுமாரர்களின் புத்தி பகவத்தர்மத்தில் மாறாத ஊக்கமுற்றிருப்பதை அடையாளங்களால் கண்டறிந்து பயந்து விரைந்தோடி ராஜனாகிய ஹிரண்யகசிபுவுக்கு உள் ளபடி அறிவித்தார்கள். அனந்தரம் குருபுத்ரன் மூலமாய்த் தன் புதல்வன் தன் வழியில் வராமல் தனக்கு அனிஷ்டமான தப்பு வழியில் பேசுகையாகிற அநீதியைக் கேட்டுக் கோபாவேசத்தினால் உடம்பெல்லாம் நடுங்கப்பெற்று ப்ரஹ்லாதனைக் கொல்ல மனங்கொண்டான். அவ்வஸுர ஸ்ரேஷ்டன் கொடுமையான வாக்கினால் அவமதிக்கத்தகாத ப்ரஹ்லாதனை அவமதித்து விரயத்தினால் வணங்கி எவ்வளவு அவமதிக்கினும் கோபமற்றுக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு அருகாமையில் நிற்கிற அப்புதல்வனைக் கோபத்தினால் பாபிஷ்டமான கண்ணைக் குறுக்கே சாய்த்துப் பார்த்து, இயற்கையில் கொடியனாகிய அவ்வஸுரன் பாதத்தினால் மிதிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம்போலப் பெருமூச்செறிந்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஹிரண்யகசிபு சொல்லுகிறான்:—வீண்வணக்கமுற்
றவனே! மந்த புத்தியுடையவனே! பிடிவாதங்கொண்டு
என் கட்டளையைக் கடக்கின்ற உன்னை நான் இப்பொழுது
யமன் வீட்டிற்கு அனுப்பி விடுகிறேன். மூடா! நான்
கோபமுறுவேனாயின், லோகபாலர்களோடு கூடின மூன்று
லோகங்களும் நடுங்கும். அப்படிப்பட்ட என் கட்டளை
யை நீ என்ன பலங்கொண்டு பயமற்றவன்போலக் கடந்
தனை?

ப்ரஹ்மரதன் சொல்லுகிறான்:—ஓ மன்னவனே!
அவன் எனக்கு மாத்ரமே பலமல்லன். உனக்கும் பலிஷ்
டர்களான மற்றவர்களுக்கும் அவனே பலம். ப்ரஹ்மதே
வன் முதலியஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான மேன்மையும் தாழ்
மையுமுள்ள ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் அவனுக்கு உட்பட்
டவர்கள். அவன் ஸர்வேஸ்வரன். அவன் மூன்றடிக
ளால் மூன்று லோகங்களையும் அளந்தவன். அவன்
அனைவர்க்கும் பலங்கொடுப்பவன். இந்த்ரியபலம் மனோ
பலம் தைர்யம் தேஹபலம் இந்த்ரியங்கள் இவற்றிற்கு
ஆதாரமாயிருப்பவன்; இணையெதிரில்லாதவன்; தனது
அம்சங்களாகிய ப்ரக்ருதி புருஷர்களாகிற சக்திகளால்
ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்
பதுமாயிருப்பவன். அவன் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்க
ளுக்கு நியாமகன். 'எனக்குச் சத்ருவாகிய அவன் எனக்கு
எப்படி பலமாவான்?' என்று நினைக்கவேண்டாம். நீ உனக்
குள்ள இந்த அஸுர ஸ்வபாவத்தைத் துறப்பாயாக.
தன்னினம் பிறவினமேன்றும் சத்ரு மித்ரனென்றும் பேத
புத்தி உண்டாகாதிருக்குமாறு உன் மனத்தை வழிப்படுத்
திக் கொள்வாயாக. தூர்விஷயங்களிற் செல்லும் மனத்தை
க்காட்டிலும் வேறு சத்ருக்கள் எவருமே இல்லை. அத்
தகைய மனத்தை வெல்லுகையே நாம் பரமபுருஷனுக்குச்

செய்யும் பெரிய ஸமாராதனமாம். அதை வென்றவனுக்கு எவரும் சத்ருக்களாகத் தோன்றமாட்டார்கள். உன்னைப் போன்ற சிலர் முதலில் ஆக்மாவின் ¹ அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய ஐஸ்வர்யத்தைப் பறிக்கின்ற இந்த்ரியங்களாகிற ஆறு சத்ருக்களை வெல்லாமல் பத்துத்திசைகளையும் தாம் வென்றதாக நினைக்கிறார்கள். அது துரபிமானம். இந்த்ரியங்களை வென்று ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறிந்து எல்லாம் பரமாத்ம சரீரங்களையென்று பாவித்து ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸமனாயிருக்கும் ஸாதுவுக்குத் தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய அஜ்ஞானத்தினால் விளையும் சத்ருக்கள் எங்ஙனம் தலையெடுப்பார்கள்?

ஹிரண்யகசிபு சொல்லுகிறான்;—அட மந்தபுத்தி! நீ சிச்சயமாய் மாணம் அடைய விரும்புகின்றனை. ஏனென்றால், நீ தலைக்குமேல் பிதற்றுகின்றனையல்லவா? இனி நீ எங்ஙனம் ஜீவித்திருக்க முடியும்? மாணகாலம் ஸமீபிக்கப்பெற்றவர்கள் விபரீதமான பேச்சுக்களைப் பேசுவார்களென்பது வழக்கம்? மந்த பாக்யனே! என்னைக்காட்டிலும் வேறொருவனை ஜகதீஸ்வரனென்று நீ சொல்லுகின்றனையே; அவன் எங்கே இருக்கிறான்? நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஜகதீஸ்வரன் எல்லா இடங்களிலும் அந்தராத்மாவாயிருப்பானால், இதோ எதிரிலிருக்கிற ஸ்தம்பத்தில் ஏன் புலப்படவில்லை? ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவாகிய நான் இங்ஙனம் பிதற்றுகிற உன் சரீரத்தினின்று உன் தலையை அறுத்து விடுகிறேன். ரக்ஷகனென்று உன்னால் பாவிக்கப்பட்ட அந்த ஸர்வேஸ்வரன் இப்பொழுது உன்னைப் பாதுகாப்பானாக.

1. பாபமற்றிருக்கை.

நாரதா சொல்லுகுரார்.—இங்ஙனம் மஹத்தான கோபாவேசங்கொண்டு பரமபாகவதனான தன் புதல்வனை அடிக்கடி கொடிய சொற்களால் பீடித்துக்கொண்டிருக்கிற அவ்வஸூரப்ரபுகத்தியை எடுத்துக்கொண்டு மேன்மையையுடைய ஸிம்ஹாஸனத்தினின்று எழுந்து மிகுந்த பலமுடைய தன்முஷ்டியினால் ஸ்தம்பத்தை அடித்தான். உடனே அந்த ஸ்தம்பத்தில் மிகவும் பயங்கரமான ஒரு த்வனி உண்டாயிற்று. அதனால் ப்ரஹ்மாண்டம் முழுவதும் வெடித்தாற்போலாய்விட்டது. ஓ யுகிஷ்டிரா! தங்கள் தங்கள் இடங்களிலிருக்கின்ற ப்ரஹ்மாதிகள் அனைவரும் அந்த த்வனியைக் கேட்டுப் ப்ரளயகாலம் வந்ததோ வென்றுப் ப்ரமித்துத் தங்கள் ஸ்தானங்களெல்லாம் அழிந்து போய் விடுமென்று நினைத்தார்கள். பிள்ளையை வதிக்க விரும்பித் தன் பலமுள்ளவளவும் முயற்சிசெய்கின்ற அவ்வஸூர ராஜன் தான் ஒரு நாளும் கேளாததும் அற்புதமுமாகிய அந்த த்வனியைக் கேட்டு அதற்குக் காரணமான வஸ்து எதுவென்று ஸபையின் இடையில் முழுவதும் எவ்வளவு உற்றுப்பார்த்தும் காணப்பெருதிருந்தான். அந்தச் சப்தத்தினால் அங்குள்ள அஸூரக்கூட்டத் தலைவர்கள் அனைவரும் பெரும்பயம் அடைந்தார்கள். அப்பொழுது பகவான் தன் ப்ருத்யனாகிய ப்ரஹ்லாதனுடைய வாக்கையும் ஜங்கமஸ்தாவரரூபமான ஸமஸ்த பூதங்களிலும் தான் நிறைந்திருப்பதையும் ஸத்யம் செய்ய விரும்பி ம்ருகமுமன்றி மனுஷ்யனுமன்றி இரண்டு உருவங்களும் அமைந்த அற்புதமான ஓர் உருவத்தைக்கொண்டு அச்சபையிலுள்ள அதே ஸ்தம்பத்தில் அவ்வஸூரனுக்குப் புலப்பட்டான். அந்தத் தைத்யராஜன் ஸ்தம்பத்தினிடையினின்று இங்ஙனம் வெளிக்கிளம்புகின்ற ஒரு ப்ராணிவிசேஷத்தைக் கண்டு 'ஆ! இஃதென்ன! ம்ருகமு

மன்று. மனுஷ்யனுமன்று. மனுஷ்ய உருவமும் ஸிம்ஹத்
தின் உருவமும் கலந்திருக்கின்றது. இஃதென்ன ஆச்சர்
யம்?' என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்
பொழுது ந்ருஸிம்ஹரூபியானபகவான் அங்ஙனம் பயங்க
ரமான அவ்வுருவத்தைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற
அவ்வஸூரனுடைய எதிரில் கிளம்பினான். அந்தப்பகவா
னுடைய கண்கள் உருக்கின பொன்னின் நிறம் அமைந்து
மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தன. அவனுடைய முகம் ஜ்வலிக்
கின்ற ஜடைகள் தொங்கப்பெற்றுப் பெரிய ஆடம்பரம்
அமைந்திருந்தது. கோரைப் பற்கள் பயங்கரமாயிருந்
தன. நாக்கு பெரிய கத்திபோலச் சலித்துக்கொண்டு
சிறிய கத்தியின் நுனிபோலக் கூராய் இருந்தது. அவ்
வுருவம் புருவநெரிப்போடு கூடின முகத்தினால் பயங்கர
மாயிருந்தது. காதுகள் மேலே நெரித்துக் கொண்டிருந்
தன. வாயும் மூக்கும் திறந்து பர்வத குறைபோலப் பர
ந்து அற்புதமாயிருந்தன. கன்னத்தின் ஓரங்கள் பிளந்
திருந்தமையால் பயங்கரமாயிருந்தன. அவ்வுருவம் ஆகா
யத்தை அளாவியிருந்தது. கழுத்து நீளமின்றிப் பருத்து
மார்பு அகன்று இடை சிறுத்திருந்தது. உடம்பெல்லாம்
சந்த்ரகிரணம்போல வெளுத்த மயிர்கள் நிறைந்திருந்
தன. புஜங்கள் நாற்புறத்திலும் நீண்டு ஸைன்யங்கள்
போலக் கூட்டங் கூட்டமாயிருந்தன. அப்பரம புருஷன்
நகங்களையே ஆயுதமாகக் கொண்டு எவர்க்கும் அணுக
முடியாதவனாயிருந்தான். சக்ரம் வஜ்ரம், முதலிய மற்ற
மேலான ஆயுதங்களை யெல்லாம் தரித்துத் தைத்யர்களை
யும் தானவர்களையும் துரத்திக்கொண்டிருந்தான். யானை
போல மதித்திருக்கின்ற அவ்வஸூரன் 'மஹாமாயாவி
யாகிய விஷ்ணு பெரும்பாலும் என்னை வதிப்பதற்காக
இங்ஙனம் ஒரு உபாயம் சிந்தித்தான். ஆயினும் இந்த

முயற்சியால் என்ன உபயோகம்? ஒன்றும் பலிக்காது' என்று மொழிந்து கதையை ஆயுதமாகத் தரித்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு ந்ருஸீம்ஹரூபியான பகவான்மேல் எதிர்த்தான். அப்பொழுது அவ்வஸூரன் 'ந்ருஸீம்ஹனுடைய தேஜஸ்ஸில் மறைந்து அக்னியில் விழுந்த விட்டில்போலப் புலப்படாமலேயிருந்தான். சுத்தஸ்வ ஸத்வ ரூபனாகிய அந்தப் பகவானிடத்தில் விழுந்த தமோகுண வஸ்பாவனான அவ்வஸூரன் மறைந்தது ஓராச்சர்யமன்று. அவன் முன்பு ஸ்ருஷ்டியினுதியில் ப்ரளய காலத்திலுண்டான தமஸ்ஸை யெல்லாம் தன் தேஜஸ்ஸினால் அப்படியே விழுங்கினுனல்லவா? அனந்தரம் அம்மஹாஸூரன் எதிர்த்தோடிவந்து கோபத்தினால் பெருவேகமுள்ள கதையைச் சுழற்றி அதனால் ந்ருஸீம்ஹனை அடிக்க முயன்றான். அங்ஙனம் முயன்ற தைத்யேந்த்ரனைக் கதையைத் தரித்த ந்ருஸீம்ஹபகவான் கருடன் ஸர்ப்பத் தைப் பிடிப்பதுபோலக், கதையோடு கூடின அவ்வஸூரனைப் பிடித்துக்கொண்டான். கருடன் அவ்லீலையா யிருக்கையில் பிடியுண்ட ஸர்ப்பம் மெல்லமெல்லத் திமிர்த்துக்கொண்டு நழுவுவதுபோலப், பிடியுண்ட அவ்வஸூரன் விளையாடலுற்ற அந்த ந்ருஸீம்ஹனுடைய ஹஸ்தத்தினின்று திமிர்த்துக்கொண்டு நழுவினான். அவ்வஸூரனால் தமது பதவிகள் பறிக்கப்பெற்ற இந்த்ரன் முதலிய ஸமஸ்த லோகபாலர்களும் மற்ற தேவதைகளும் அவனிடத்தில் பயந்து மேகத்தில் மறைந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அதைக் கண்டு பகவான் அவனை விளையாட்டிற்காக நழுவவிட்டதை அறியாமல் பகவானைக் காட்டிலும் அவன் பலிஷ்டனாயிருக்கிறான். அவனால் இப்பகவானுக்கு என்ன நேருமோ?' என்று விபரீதமாக நினைத்தார்கள். அம்மஹாஸூரன் அந்த ந்ருஸீம்ஹனு

டைய ஹஸ்தத்தின்னு விடுபட்டு அந்தப் பகவானைத் தன் வீர்யத்திற்குப் பயந்திருப்பதாகத் தானே நினைத்துக் கொண்டு அவனைக் காட்டிலும் தன்னைப் பலிஷ்டனாக அபிமானித்து யுத்தத்தில் இளைப்பின்றிக் கத்திகேடயங்களை ஏந்தி மீளவும் அந்த ந்ருஸிம்ஹன்மேல் எதிர்த்தான். அவ்வஸுரன் பருந்தின் வேகமுடையவனாகக் கத்தியையும் கேடயத்தையும் ஏந்திக் கீழும் மேலும் இடையீடின்றிப் பலவாறு சுழற்றிக்கொண்டு பல வழிகளில் ஸஞ்சரிக்கையில் ந்ருஸிம்ஹன் அட்டஹாஸமும் கடினகர்ஜனையும் செய்து பயங்கரமான வேகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அட்டஹாஸத்தையும் கர்ஜனத்தையும் பொறுக்க முடியாமல் கண்முடிக்கொண்டிருக்கிற அவ்வஸுரனைப் பிடித்துக் கொண்டான். அப்பால் பிடிக்கப்பெற்று ஸ்வாதீனமற்றுத் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள நாற்புறத்திலும் திமிர்த்து அவயவங்களை அசைத்துத் துடிக்கின்றவனும் இந்தரனோடு யுத்தம் செய்யும்பொழுது அவனுடைய வஜ்ராயுதத்தினாலுங்கூட அழியாத தோலுடையவனுமாகிய அவ்வஸுரனை வாசற்படியில் இருந்து மடியில் தள்ளி, ஸர்ப்பம் எலியைப் பிடிப்பது போலப் பிடித்துக் கருடன் ஸர்ப்பத்தைப் பிளப்பது போல நகங்களால் அவலீலையாகப் பிளந்தான். கோபாவேசத்தினால் பார்க்கமுடியாமல் பயங்கரமான கண்களும் ரக்தபிந்துக்களால் நனைந்து சிவந்திருக்கிற ஜடைகளும் முகமும் அமைந்த அந்த ந்ருஸிம்ஹன் திறந்த வாயின் ஓரங்களை நாக்கினால் நக்கிக்கொண்டு அவ்வஸுரன் குடலைப் பிடுங்கி மாலையாக அணிந்து யானையைக் கொன்ற ஸிம்ஹம் போன்று நகங்களின் துணிகளால் பிளக்கப்பட்ட ஹ்ருதயகமலத்தையுடைய அவ்வஸுரனது சரீரத்தை அப்புறம் எறிந்து, மேலான ஆயுதங்களை ஏந்தி அவனைத் தொடர்

1592. பகவான் ந்ருஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்து
ஹிரண்யகசிபுவை எம்றரித்தல்.

ந் துவந்த அவன்ப்ருத்யர்களை எதிர்த்தான். காடுகள் போல்
 அடர்ந்த பல புஜங்களை யுடைய அந்தப்பகவான் நகங்களை
 ஆயுதமாகப் பெற்ற தன்புஜங்களால் நாற்புறத்திலும் தூர
 த்தி ஆயிரமாயிரமாகவதித்தான். மேகங்கள் அந்த ந்ருஸீ
 ம்ஹ பகவானுடைய ஜடைகளால் அசைக்கப்பட்டுச் சித
 தின. ஸூர்யன் முதலிய க்ரஹங்களெல்லாம் அவனுடைய
 கண்ணோக்கத்தினால் ஒளி பறிக்கப்பெற்றன. ஸமுத்ரங்கள்
 அவனுடைய மூச்சுககாற்றினால் அடியுண்டு கலங்கின.
 திக்கஜங்கள் அவனுடைய கர்ஜனத்தைக் கேட்டுக் களிப்
 பற்று வீறிட்டன. ஆகாயத்தில் அடர்ந்த விமானங்களெல்
 லாம் அவனுடைய ஜடைகளால் தள்ளுண்டன. பூமி
 அவன் பாதங்களால் பீடிக்கப்பட்டு நடுங்கிற்று. பர்வதங்
 கள் அவனுடைய வேகத்தைப் பொறுக்க முடியாமல்
 கிளம்பின. ஆகாயமும் திசைகளும் அவனுடைய தேஜஸ்
 ஸினால் தோற்றாதிருந்தன. மிகுந்த கோபாவேசமுடை
 யவனும் பயங்கரமான முகமுடையவனுமாகிய அந்த ந்ரு
 ஸீம்ஹரூபியான பகவானை தத்யர்களை யெல்லாம் அங்ங
 னம் கொன்றபின்பு எதிர்த்துச் சண்டைசெய்யத் தகுந்த
 வீரனைக் காணாமல பேரொளிப் பெருக்குடன் தானே
 ஸர்வேஸ்வரனென்பதை உலகத்தாருக்கு வெளியிட
 முயன்று அச்சபையில் அமைத்திருக்கின்ற மேன்மைபொ
 ருந்திய ராஜஸீம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்தான். அப்பொ
 முது ப்ரபுவாகிய அம்மஹா புருஷனை எவனும் பயத்தி
 னால் அணுகவில்லை. மூன்று லோகங்களுக்கும் தலைநோய்
 போலப் பொறுக்கமுடியாத ஆதிதையாகிய அந்தஹி
 ன்யகசிபு ந்ருஸீம்ஹ பகவானால் யுத்தத்தில் முடிந்ததைக்
 கண்டு தெய்வமடந்தையர்கள் ஸந்தோஷத்தின் மிகுதி
 யால் முகம் மலரப்பெற்று அந்த ந்ருஸீம்ஹன்மேல் அடிக்க
 கடி புஷ்பவர்ஷங்களைப் பொழிந்தார்கள். அப்பொழுது

அவ்வாச்சர்யத்தைப் பார்க்க வந்த தேவதைகளின் விமானங்கள் வரிசைவரிசையாக ஆகாயம் முழுவதும் நிறைந்திருந்தன. தேவதுந்துபி வாத்யங்களும் தம்பட்டங்களும் முழங்கின. கந்தர்வ ஸ்ரேஷ்டர்களும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளும் ஆடல் பாடல்களைச் செய்தார்கள். அப்பா! யுதிஷ்டிரா! ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன் இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் ஸித்தர்களும் வித்யாதர்களும் உரகர்களும் மனுக்களும் ப்ரஜாபதிகளும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளும் சாரணர்களும் யக்ஷர்களும் கிம்புருஷர்களும் வேதாளர்களும் கின்னரர்களும் ஸனந்தர் குமுதர் முதலிய விஷ்ணுவின் பரிசாரகர்களும் சிறிது ஸமீபத்தில் வந்து சிரஸ்ஸில் அஞ்சலித்துப், பேரொளியுடன் ஸம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற அந்த ந்ருஸிம்ஹ பகவானைத் தனித்தனியே ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான் :—ந்ருஸிம்ஹனே! உனக்கு நமஸ்காரம். நீ தேச கால வஸ்து பரிச்சேதமற்றவன். உன் சக்திக்கு எல்லையே கிடையாது. உன்னுடைய வீர்யம் அற்புதமாயிருக்கின்றது. உன் செயல்கள் பரிசுத்தமானவை. உன் செயல்களைக் கேட்பவர்களும் பாபங்களற்றுப் பரிசுத்தராவார்கள். ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்கள் அமைந்த நீ ஸத்வாதிகுணங்களால் இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை லீலையாக நடத்துகின்றனே. ஆயினும் நீ விகாரமற்றவன், அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம்.

ருத்ரன் சொல்லுகிறான் :—நாதா! நீ கோபிக்குங்காலம் ப்ரளயகாலமேயன்றி இதுவன்று, அல்பனாகிய இவ்வஸுரன் மாண்டான். இனிக் கோபத்திற்குக் காரியம் இல்லை. பக்தவத்ஸலனே! இவ்வஸுரனுடைய புதல்

வனும் உன் பக்தனுமாகிய ப்ரஹ்லாதன் உன்னருகாமை யில் வர அவனைப் பாதுகாப்பாயாக.

இந்தரன் சொல்லுகிறான் :—பாமனே ! நீ எங்களைப் பாதுகாக்கமுயன்று இவ்வஸுரனால் பறிக்கப்பட்ட எங்கள் யஜ்ஞபாகங்களையெல்லாம் திருப்பிக் கொடுத்தனை. உனக்கு வாஸஸ்தானமும் நிர்மலமுமான எங்கள் ஹ்ருதயம் முன்பு அஸுரபயத்தினால் மூடிக்கொண்டிருந்தது இப்பொழுது அந்தப் பயத்தைப் போக்கி அதை மலரச் செய்தனை. ஓ நாதனே! உன்னைப் பணிகின்றவர்களுக்குக் காலக்ரமத்தில் அழியுந்தன்மையதான இவ்வுலகத்திலுள்ள புருஷார்த்தங்கள் எவ்வளவு? அவர்கள் மோக்ஷத்தையுங்கூட வெகுமதிக்க மாட்டார்கள். நாரஸிம்ஹனே! அவர்கள் மிகவும் அற்பமான மற்ற புருஷார்த்தங்களை எங்ஙனம் விரும்புவார்கள்?

ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள் :—ஐகதிச ! உன் த்யானமாகிற பெருமையுடைய தவத்தை எங்களுக்கு நீ உபதேசித்தனை. அத்தவமே எங்களுக்கு உன் ஸ்வரூபத்தை வெளியிடுகின்றது. ஆதிபுருஷனாகிய ப்ரஹ்மதேவன் அந்தத் தவத்தினால்லவோ அந்தராத்மாவான உன்னால் வயாபிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தான். அத்தகைய தவத்தை இவ்வஸுரன் அடியோடு பாழ்செய்தான். ரக்ஷிக்கவல்லவனே! எங்களைப் பாதுகாக்க வந்தவனே! ஸாதுக்களின் ரக்ஷணத்திற்காகக் கொண்ட இந்த நரசிங்க உருவத்தினால் மீளவும் நாங்கள் தவம் செய்யும்படி எங்களை அனுக்ரஹித்தனை.

பித்ருக்கள் சொல்லுகிறார்கள் :—நாதா ! எங்கள் பிள்ளை பேரன் முதலியவர்களால் எங்களை உத்தேசித்துக் கொடுக்கப்பட்ட ப்ராதத்தபிண்டங்களை இவ்வஸுரன் பலாத்காரமாகத் தடுத்துத் தானே புஜித்துக் கொண்டு

வந்தான். அங்ஙனமே புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்ரநனம் செய்யும்பொழுது அவர்கள் எங்களுக்காகக் கொடுக்கும் திலோதகத்தையும் தானே பலாத்காரமாகப் பருகிக் கொண்டு வந்தான். நீ நரசிங்க உருவங்கொண்டு இவ் வஸுரனுடைய குடலைப் பிடுங்கி இவன் உதரத்தினின் லும் அந்தப் பிண்டத்தையும் திலோதகத்தையும் எங் களுக்கு மீட்டுக்கொடுத்தனை. ஸமஸ்த தர்மங்களையும் பாதுகாப்பவனும் நரஸிம்ஹரூபியுமான அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸீத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :—ந்ருஸிம்ஹனே ! துஷ்ட ஸ்வபாவனான இவ்வஸுரன் யோகஸீத்தமான எங்கள் கதியைத் தன்யோக பலத்தினாலும் தவமஹிமை யாலும் பறித்தான். பலவகைகளாலும் கொழுத்த அத்த கைய இவ்வஸுரனை நீ உனது நகங்களால் பிளந்தனை. இங்ஙனம் மஹோபகாரம் செய்த உனக்கு நமஸ்காரம் செங்கிறோம்.

வித்யாதரர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :—ஒன்றும் தெரி யாத மூடனாகிய இவ்வஸுரன் பலத்தினாலும் வீர்யத்தி னாலும் கர்வமுற்று, மனோதாரணையால் ஏற்பட்ட அநதர் த்தானம் முதலிய எங்கள் வித்யையைத் தடுத்துக்கொண் டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட இவ்வஸுரனைப் பசுவைப் போல நீ யுத்தத்தில் அவலீலையாக வறுத்தனை. உன் ஸங் கல்பத்தினால் ந்ருஸிம்ஹ உருவங்கொண்ட உன்னை நாங் கள் எப்பொழுதும் வணங்குகிறோம்.

நாகர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :—பாபிஷ்டனாகிய இவ் வஸுரன் எங்கள் ரத்னங்களையும் சிறப்புடைய மடந்தை யர்மணிகளையும் பறித்துக்கொண்டு போனான். அவனு டைய மார்பைப் பிளந்து எங்கள் மடந்தையர்களுக்கு மனக்களிப்பை விளைவித்தனை! உனக்கு நமஸ்காரம்.

மனுக்கள் சொல்கிறார்கள் :—மனுக்களென்று பெயர்பெற்ற நாங்கள் உன்கட்டளைப்படி நடக்குங் கிங்கரர்கள். உன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வர்ணஸ்ரம மர்யாதைகளை அனுஷ்டிக்க வாட்டாதபடி எங்களை எவன் அவமதித்துக் கொண்டிருந்தானோ, அப்படிப்பட்ட துஷ்டனான அஸுரனை நீ இப்பொழுது வதித்தனை. ப்ரபூ! நாங்கள் உன் கிங்கரர்கள். உனக்கு என்ன பணிவிடை செய்ய வேண்டுமோ அதை எங்களுக்கு கியமிப்பாயாக.

ப்ரஜாபதிகள் சொல்கிறார்கள் :—மேன்மையையுடைய ப்ரஹ்மாத்ரி தேவதைகளுக்கும் மேலான பரம புருஷனே! நாங்கள் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை நடத்தும்பொருட்டு உன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்; ப்ரஜாபதிகளென்று பெயர்பெற்றவர்கள். நாங்கள் இதுவரையில் இவ்வஸுரனால் தடுக்கப்பட்டுப் ப்ரஜைகளைப் படைக்காமலே யிருந்தோம். அப்படிப்பட்ட இவ்வஸுரன் உன்னால் மார்பு முறிக்கப்பட்டுப் படுத்திருக்கிறான். இனி நாங்கள் உன்கட்டளைப்படி ப்ரஜைகளைப் படைப்போம்; ஸத்வமூர்த்தீ! உன்னுடைய அவதாரம் ஜகத்திற்கெல்லாம் மங்களத்தை விளைவிக்கின்றது.

கந்தர்வர்கள் சொல்கிறார்கள் :—ப்ரபூ! நாங்கள் உனக்கு ஆடல் பாடல்களைச் செய்பவர்கள். வீர்யத்தினாலும் பலத்தினாலும் பெருமை அமைந்த இவ்வஸுரன் எங்களை இதுவரையில் தன் வசமாக்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட மஹா துஷ்டனாகிய இவ்வஸுரன் உன்னால் மாணம் அடைந்து பூமியிற் புரளும்படியான இத்தசையை அடைந்தான். இது அவனுக்கு யுக்தமான துதான். தப்பு வழியிற் சல்கின்ற எவன்தான் க்ஷேமம் பெறுவான்?

சாரணர்கள் சொல்கிறார்கள் :—தன்னைப் பற்றினவர்களுடைய மனவருத்தங்களைப் போக்குந்தன்மையுள்

ளவனே! ஐஹிக ஸுகங்களையும் ஆமுஷ்மிக ஸுகங்களையும் கொடுக்கவல்ல உன் பாதாரவிந்தங்களைப் பணியுந் தொழிலையுடைய நாங்கள் இதுவரையில் இவ்வஸூரனால் தடைபட்டிருந்தோம். ஸாதுக்களுக்கு ஹ்ருதயரோகம் போன்ற இவ்வஸூரன் இப்பொழுது உன்னால் முடிக்கப் பட்டான்.

யக்ஷர்கள் சொல்கிறார்கள் :—நாதனே! உன் மனத் திற்கினிய பணிவிடைகளைச் செய்யும் பரிசாரகர்களில் முக்யர்களான நாங்கள் இதுவரையில் இவ்வஸூரனால் பல்லக்கு முதலியன தூக்கும்படி நியமிக்கப்பட்டிருந்தோம். நரஸிம்ஹனே! உன்பக்தர்களுக்கு இவ்வஸூரன் மனவருத்தம் விளைத்ததை அறிந்த நீ அஸூரசரீரம்பெற்ற இந்த ஜீவனுக்குச் சரீரவியோகமாகிற மரணத்தை விளைத்தாய்.

கிம்புருஷர்கள் சொல்கிறார்கள் :—நாதா! நாங்கள் கிம்புருஷர்கள். அதாவது குத்ஸித புருஷர்கள். நீ மஹா புருஷன்; பிறர்க்கு நேரமுடியாத மஹாகுணங்கள் அமைந்தவன்; அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவாய் நியமித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன். இவ்வஸூரன் எங்களுக்கு மேற்பட்டவனேயன்றி உனக்கு இவன் ஒரு சிறுதுரும்புதான். இவன் எப்பொழுது ஸாதுக்களால் திரஸ்கரிக் கப்பட்டானோ, அப்பொழுதே நாசம் அடைந்தான். இவனை வதிப்பது உன் மஹிமைக்கு ஒரு பெருமையன்று.

வைதாளிகர்கள் சொல்கிறார்கள் :—நாங்கள் ஸபைகளிலும் ஸத்ரம் முதலிய யாகங்களிலும் நிர்மலமான உன் புகழைப்பாடிப் பெரிய பூஜையைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தோம். அப்படிப்பட்ட எங்களைத் துஷ்டனாகிய இவ்வஸூரன் தன் வசமாக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தான். பகவானே! அங்ஙனம் துர்ப்புத்தியாகிய இவ்வஸூரன் தலைநோய் முதலிய ரோகம்போல ஜகத்திற்கெல்

லாம் வருத்தத்தை விளைத்துக் கொண்டிருந்தான். தெய்வாதீனமாய் இவன் இப்பொழுது உன்னால் முடிக்கப்பட்டான்.

கின்னரர்கள் சொல்கிறார்கள் :—ஓ ஜகதீச ! நாங்கள் கின்னர கணங்களென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள் ; உன்னுடைய ப்ருத்யர்கள். இவ்வஸுரன் எங்களை இதுவரையில் வெட்டிக்கு வேலை செய்யும்படி ஓயாமல் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான். பக்தர்களின் மனவருத்தத்தைப் போக்குந் தன்மையுள்ளவனே! பாபிஷ்டனாகிய இவ்வஸுரன் உன்னால் மரணமடைந்தான். நரஸிம்ஹர் நாதனே! எங்களுக்கு மேன்மேலும் க்ஷேமத்தை விளைப் பாயாக.

விஷ்ணுபரிசாரர்கள் சொல்கிறார்கள் :—உன் பக்தர்களாகிய எங்களுக்குச் சரணங் கொடுப்பவனே ! ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஸுகத்தை விளைப்பதும் அற்புத முமாகிய இவ்வுருவத்தை நாங்கள் இப்பொழுதுதான் கண்டோம். இது வரையில் கண்டதில்லை. ஜகதீசனே ! இவ்வஸுரன் உன்னுடைய கட்டளைப்படி நடக்கத்தகுந்த உன் ப்ருத்யன்தான். இவன் அந்தணர்களில் சிறந்த ஸனகாதிகளால் சபிக்கப்பட்டு இதுவரையில் உன் கைங்கர்யத்தை இழந்திருந்தான். அப்படிப்பட்ட இவ்வஸுரனை நீ வதித்தது அனுக்ரஹத்திற்காகவே யென்று நாங்கள் அறிகிறோம். என்று இங்ஙனம் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { ப்ரஹ்மாதன் ந்ருவிம்ஹனை ஸ்தோத்ரம் செய்தல். } —●—●—●—

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன் முதலிய ஸமஸ்த தேவதைகளும் மற்றவர்களும் தனித்தனியே ஸ்தோத்ரம் செய்யினும் அந்த ந்ரு

ஸீம்ஹபகவான் கோபவேகம் அடங்கப் பெருமல் ஒரு
 வர்க்கும் அனுக முடியாதவனாயிருந்தான். ஆகையால்
 அவர்களில் ஒருவனாவது அவனைக் கிட்டுவதற்கு வல்லனாக
 வில்லை. அவன் கோபம் தணியாதிருப்பதைக் கண்டு தேவ
 தைகள் அவனுக்கு மிகவும அன்பிற்கிடமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை அனுப்பினார்கள். அவளும் அற்புதமான அந்த
 ந்ருஸீம்ஹ உருவத்தைக் கண்டு 'இது வரையில் நாம்
 இவ்வுருவத்தைக் கண்டதில்லை; கேட்டதுமில்லை.
 இஃதென்ன உருவம்?' என்று சங்கித்து அருகில் செல்ல
 முடியாமலே யிருந்தாள். இப்படி யிருக்கையில், ப்ரஹ்ம
 தேவன் அருகிலிருக்கின்ற ப்ரஹ்லாதனைப் பார்த்து
 'அப்பா! உன் தந்தையின் மேல் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிற பகவானே அருள் புரியச் செய்வாயாக. நீ தான்
 அவனருகில் செல்லவேண்டும்' என்று சொல்லி அனுப்பி
 னான். மன்னவனே! யுதிஷ்டிரா! பகவத் பக்தர்களிற் சிறந்த
 குழந்தையாகிய ப்ரஹ்லாதன் அப்படியே செய்கிறேன்
 என்று ஒப்புக்கொண்டு அருகில் சென்று கைகளைக் குவித்
 துச் சரீரத்தைப் பூமியில் தண்டம்போலச் சாய்த்து நமஸ்கரித்தான். ந்ருஸீம்ஹபகவான் தன் பாதங்களின் அடியில்
 விழுந்திருக்கின்ற பாலனாகிய ப்ரஹ்லாதனைப் பார்த்துக்
 கருணை தலையெழப்பெற்று அவனை எழுந்திருக்கச் செய்
 து, காலமாகிற ஸர்ப்பத்தினின்றும் பயந்த மதியுடைய
 வர்களுக்கு அபயங்கொடுப்பதும் தாமரை மலர்போன்
 றதுமாகிய தன்கையை அவன் தலைமேல் வைத்தான்.
 அவனும் அந்த ஸ்ரீந்ருஸீம்ஹ பகவானுடைய கரம்
 பட்டமாத் திரத்தில் ஸமஸ்த பரபங்களும் தொலைந்து
 அந்த ஶ்ணமே ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் ஸ்வரூப
 ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகப்பெற்று ஸந்தோஷம் அடை
 ந்து உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் நிறைந்து ப்ரீதி

யினால் நெஞ்சருகிக் கண்ணீர் தனும்ப நின்று அந்தப் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களை மனத்தில் த்யானித்தான். பின்பு ப்ரஹ்லாதன் ப்ரீதியினால் வாய் தழ தழக்கப்பெற்று மனத்தையும் கண்களையும் பகவானிடத்திலேயே நிலைநிறுத்தி மனஞக்கத்துடன் அவனை ஸ்தோத்ரம் செய்யத் தொடங்கினான்.

ப்ரஹ்லாதன் சொல்கிறான் :—கேவலம் ஸத்வகுணம் தலை யெடுத்த மதியுடையவர்களான ப்ரஹ்மர்தி தேவ கணங்களும் முனிவர்களும் ஸித்தர்களும் தங்கள் வாக்கு வெள்ளங்களால் பலகுணங்களைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் செய்தும் எவனை இன்னும் ஆரதிக்க வல்லவராகவில்லையோ அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் கொடுத்தன்மையுடைய அஸ்ரஜாதியிற் பிறந்த என் ஸ்தோத்ரத்தினால் எங்ஙனம் ஸந்தோஷம் அடைவன்? பணம், நற்குலப் பிறப்பு தேஹஸௌந்தர்யம், தவம், ¹ பாண்டித்யம், இந்த்ரியபலம், தேஹகாந்தி, ப்ரதாபம், தேஹபலம், பெளருஷம், புத்தி பலம், யோகம் இவை யெல்லாம் பரமபுருஷனுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கும்படியான ஆராதனத்திற்கு உபயோகப்படமாட்டாவென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. ஏனென்றால் இவற்றில் எதுவுமில்லாத கஜேந்த்ரன் விஷயத்தில் பக்தியினால் மாத்ரமே ஸந்தோஷம் அடைந்தானல்லவா? ப்ரஹ்மணன் தர்மம், ஸத்யம், தமம், சாஸ்த்ர ஜ்ஞானம் பிறருடைய மேன்மையைக்கண்டு பொருமையாகிற மாத்ஸர்யமில்லாமை, வெட்கம், பொறுமை, அஸூயையமில்லாமை, தானம், யஜ்ஞம், ஸந்தோஷம், சமம் என்கிற இப்பன்னிரண்டு குணங்கள் அமைந்தவனாயினும் பத்மநாபனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் பக்தியற்றிருப்பானாயின், பயன்படமாட்டான். மனம் வாக்கு மற்ற

1. பண்டிதனாயிருத்தல்.

இஷ்டமான பொருள்கள் ப்ராணன் ஆத்மஸ்வரூபம் ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் அந்தப் பத்மநாபனிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்த சண்டாளனே அவனைக் காட்டிலும் மேன்மையுடையவனென்று நான் நினைக்கிறேன். அச் சண்டாளன் தன்குலத்தைப் புனிதம் செய்வான். பகவானிடத்தில் பக்தியில்லாமல் 'நாம் தவம்முதலிய குணங்கள் அமைந்திருக்கிறோம்' என்று பெரும் கர்வமுற்றிருக்கிற அவ்வந்தணன் தன்னையும்கூடப் புனிதம் செய்யவல்லவனாக மாட்டான். ஈஸ்வரன் இயற்கையாகவே அவாப்த ஸமஸ்தகாமன். அவன் தன்னுடைய ஆராதனரூபமான கர்மத்தைத் தன்ப்ரயோஜனத்திற்காக உபதேசிக்கவில்லை. பின்னை ஏதுக்காகவென்றால், அவன் கருணையுடையவனாகையால் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கின்ற ஜந்துக்கள் தன் ஸ்வரூபாதிகளை அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க விரும்புவார்களாயின், 'இவர்கள் நம்மை ஆராதித்து அதனால் பாபங்கள் தீர்த்து நம் ஸ்வரூபாதிகளை அறிந்து உஜ்ஜீவிக் கட்டும்' என்னும் கருணையால் அதை உபதேசித்தானே யன்றி வேறில்லை. ப்ரீதியுடன் ஆராதிப்பவர்களை அங்கீகரிப்பதற்காகவே அவன் அவர்களுடைய ஆராதனத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறான். ப்ராணிகள் பகவானுக்கு எந்தெந்த ஆராதனங்களைச் செய்கின்றார்களோ, அவையெல்லாம் அவர்களின் ப்ரயோஜனத்திற்காகவே யன்றி வேறில்லை. அவனைப்பூஜிக்கும் ப்ராணிகள் தாமும் பூஜிக்கத் தகுந்த மேன்மையைப் பெறுகின்றார்கள். முகத்தின் ப்ரதிபிம்பத்தில் அம்முகத்தின் காந்தி புலப்படுவது போலப் பகவானைப் பணிகிறவர்களுக்கு அவனுடைய மேன்மை உண்டாகின்றது. ஆகையால் அவனிடத்தில் பக்தியையுடைய நான் கீசனாயினும் சங்கையின்றி மூன்று யிரணங்களும் ஒன்று சேர்ப்பெற்று ஸர்வேஸ்வரனான

அந்தப்பகவானுடைய மஹிமையை என் புத்திக்கு எட்டினவளவு ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். ப்ரக்ருதியினால் ஸத்வாதி குணங்களின் கார்யமான சரீரத்தில் புகுந்திருக்கும் ஜீவன் அந்த ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்தோத்ரம் செய்வதனால் பரிசுத்தனாவான். ஜகதீசனே ! என்னைப்போல இதோ இருக்கின்ற ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளும் சுத்த ஸத்வ ஸ்வரூபனான உனக்குக் கிங்கரர்கள். இவர்கள் உன் கோபத்திற்குப் பயந்து உன்னை அணுகமுடியாமல் ஒதுங்கியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களிடத்தில் அருள்புரிந்து உன்கோபத்தை அடக்கிக் கொள்வாயாக. ஷாட்குண்ய பூர்ணாகுய நீ இந்த ஜகத்தின் யோகக்ஷேமங்களுக்காகவும் உன் ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக் கையாலுண்டாகும் மோக்ஷமாகிற மஹாநந்தத்தை விளைப்பதற்காகவும் அழகிய ந்ருஸிம்ஹாதி அவதாரங்களால் விளையாடுகின்றனை. ஆகையால் கோபத்தை அடக்குவாயாக. இப்பொழுது என் தந்தையாகிய இவ்வஸுரன் உன்னால் வதிக்கப்பட்டான். உலகங்களெல்லாம் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தன. ஸாதுக்களும், உலகங்களுக்கு உபத்ரவம் செய்கின்ற தேன்ஸர்ப்பம் முதலிய விஷ ஜந்துக்களைக் கொல்வதனால் ஸந்தோஷம் அடைவார்கள்ல்லவா? அங்ஙனமே உலகங்களுக்கெல்லாம் உபத்ரவத்தை விளைத்துக்கொண்டிருந்த என் தந்தையைக் கொன்றதனால் ஸாதுக்களும் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். இனி ப்ரஹ்மாதிகள் அனைவரும் பயமற்றுத் தத்தம் இடங்களுக்குப் போய்ச் சேருவார்களாக. ந்ருஸிம்ஹ! இனி இந்த உன்னுருவத்தை ஜனங்கள் அபயத்தின் பொருட்டு த்யானிப்பார்களாக. ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவனே! உன் வாயும் நாக்கும் கண்களும் புருவநெரிப்பும் கோரைப்பற்களும் பயங்கரமாயிருக்கின்றன. குடல்களை மாலையா

கத்தரித்திருக்கின்றனை. உன் ஜடைகள் ரக்தத்தினால்
 நனைந்திருக்கின்றன. உன் காதுகள் ஆணிகள் போல உயர்
 ந்து நெரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. உன் கர்ஜனத்தைக்
 கேட்டுத்திக்கஜங்களும்பயப்படுகின்றன. நகங்களின் நுனி
 களாலேயே சத்ருக்களையெல்லாம் பிளந்தனை. இத்தகைய
 தான உன்னுருவத்தைக் கண்டு ப்ரஹ்மாதிகள் பயந்தார்
 களேயன்றி நான் பயப்படவில்லை. தீனவத்ஸலா! அஹங்
 கார மமகாராதிகளால் ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளுண்டு புண்ய
 பாப கர்மங்களால் கட்டுண்டிருக்கிற நான் பொறுக்க முடி
 யாத ஸம்ஸார துக்கத்திற்குப் பயப்படுகிறேன். அழகிய
 சிங்களே! அங்ஙனம் பயப்படுகின்ற என்னை மோகூத்
 தைக் கொடுக்கவில்ல உன் பாதமூலத்தில் எப்பொழுது
 சேர்க்கப்போகின்றனையோ? நான் என்னுடைய கர்மத்தி
 னால் ஜன்மங்கள் தோறும்இஷ்டமான விஷயங்கள் நேரா
 மையாலும் அரிஷ்டமான விஷயங்கள் பல நேருகையா
 லும் கிளர்ந்தெழுகின்ற சோகமாகிற அக்னியால் தஹிக்
 கப்பெற்றுச் சுழன்று கொண்டிருக்கிறேன். அந்த ஸம்
 ஸார துக்கத்தை ஒழிப்பதற்காக ஏற்பட்ட உபாயங்களெ
 ல்லாம் துக்கரூபங்களாகவே யிருக்கின்றன. ஆகையால்
 அவை ஹிதமாகமாட்டா. பெருமையுடையவனே! ஆகை
 யால் நான் என்றும் உனக்கேதாஸனாயிருக்கும்படி அருள்
 புரிவாயாக. நீ ஜகத்திற்கெல்லாம் ஹிதம் செய்பவன்; ப்ரீ
 திக்கிடமானவன், பரதேவதை. நீ லீலைக்காக்க ராமக்ருஷ்
 ணாதி அவதாரங்களில் செய்யும் செயல்களை ப்ரஹ்மாதி
 கள் பாடுகிறார்கள். உனக்கு உட்டப்பட்டிருக்கையே ஸ்வ
 ரூபமென்பதை அறிந்த நானும் அத்தகைய உன் கதை
 களைச் சொல்லி ஸத்வாதிசுணங்கள் மூலமாக ஏற்பட்ட
 கர்மபந்தங்களினின்று விடுபட்டு உன் பாதாரவிந்தங்
 களைப் பற்றின உன்பக்தர்களாகிற ஹம்ஸங்களோடு ஸஹ

வாஸம் நேரப்பெற்று ஸம்ஸார துக்கங்களை யெல்லாம்கடப்
பேனாக. ஓ ந்ருஸிம்ஹ! பாலனாயினும், நீ உபேக்ஷிப்பாயா
யின், அவனுக்குத் தாய் தந்தைகள் ரக்ஷகராகமாட்டார்
கள். பாலனைத் தாய் தந்தைகள் மூலமாய் நீயே ரக்ஷிக்
கின்றனை. ரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவன் உன்னால் உபே
க்ஷிக்கப்பட்டிருப்பானாயின், அவனுக்கு எப்படிப்பட்ட
வீர்யமுடைய ஒளஷதமும் பயன்படமாட்டாது. ஸமுத்
ரத்தில் மூழ்குகிறவன் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்
பானாயின் அவனுக்கு ஓடமும் பயன்படாது. ப்ரபூ! ஆகை
யால், துக்கித்தவர்களுடைய துக்கங்களைப் போக்குவதற்கு
ஏற்பட்ட உபாயங்கள் எவ்வெவை உண்டோ அவையெல்
லாம் அவர்களை நீ உபேக்ஷிப்பாயாயின், உபயோகப்படமா
ட்டா. தாய் தந்தைகள் பாலர்களின் துக்கத்தையுங்கூடப்
போக்க வல்லராகமாட்டார்கள் விவேகமுடையவன் ஸம்
ஸார துக்கத்தினின்று விடுபட வேண்டுமென்றால், அவ
னுடைய ஸம்ஸார துக்கத்தை அவர்கள் எங்ஙனம்போக்க
வல்லவராவார்கள். ஆகையால் இந்த ஸம்ஸார துக்கம்
உன்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் தான் நிவ்ருத்தியாகவே
ண்டுமேயன்றி வேறு கதியில்லை. ப்ரயோஜகன் ப்ரயோஜ்
யன் என்று இருவகையான கர்த்ருகாரகம் கர்மகாரகம்
கரணகாரகம் ஸம்ப்ரதானகாரகம் அபாதானகாரகம் அதி
கரணகாரகம் ஆகிய காரகங்களென்று சொல்லப்பட்ட
அறுவகைப் பொருள்களும் ஸம்பந்தி வஸ்துக்கள் ஹேது
காலம் இவைகளும் வெவ்வேறான அவற்றின் ஸ்வபாவங்க
ளும் பிறத்தல் அழிதல் இவற்றிற்கிடமான வஸ்துக்களும்
உன்சரீரங்கள் தான். ஆகையால் அவற்றின் செயல்களெல்
லாம் உன் செயல்களே. நீயே எனக்கு நாரதர் மூலமாய்த்
தத்வோபதேசம் செய்து உன்னைச் சரணம் அடையும்படி
செய்தனை. உன்னைப் பணியாதவன் எவன் தான் சக்ரம்

போல் சுழல்கின்ற இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கவல்லனாவான்? இந்த ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்திற்கு மனமே நாபி; பகவானுடைய மாயையால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் கர்மேந்திரியங்கள் பஞ்சப்ராணன்கள் புத்தி ஆகிய பதினாறு தத்வங்களே பதினாறு இலைகள். இவை மனமாகிற நாபியில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பகவானுடைய மாயையென்னும் ப்ரக்ருதி காலத்தையும் அதனால் கலக்க முற்ற ஸத்வாதி குணங்களையும் உதவியாகக் கொண்டு புண்ய பாப கர்மங்களில் இயற்கையாகச் செல்லுந்தன்மையுடையதும் தடுக்கமுடியாத வலிவுடையதுமான மனத்தைப் படைக்கின்றது. அந்த மனமே ஸத்வகுணம் தலையெடுத்துச் சாஸ்த்ரஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாகின்றது. உன்னைப் பணியாதவன் அத்தகைய மனத்தின் தோஷத்தினால் ஸம்ஸாரத்தை மேன்மேலும் வளர்த்திக் கொள்வானேயன்றி அதினின்றும் கரையேற வல்லனாக மாட்டான். ப்ரபூ! உன் மாயையால் பதினாறு இலைகளையுடைய ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் தள்ளுண்டு மிகவும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற நான் உன்னைச் சரணம் அடைந்தேன். நீ என்னை இந்த ஸம்ஸார சக்ரத்தினின்று வெளிப்படுத்துவாயாக. கட்டினவனன்றோ அவிழ்க்க வல்லனாவான்? உனக்குச் சரீரமாகிய ப்ரக்ருதியின் குணங்களை நீ என்றும் வென்றவன். ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பலவகைச் சரீரங்களை விளைக்கின்ற அந்த ப்ரக்ருதியை நீ உன் ஸ்வரூபத்தினால் வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனை. நீ காலத்தைச் சரீரமாகவுடையவன். நீ ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாகிய ஸம்ஸாரத்தினின்றும் ஜீவாத்மாக்களை விடுவிக்கவல்லவன். விபூ! இந்த ஸாம்ஸாரிக ஜனங்கள் எவற்றை ஆசைப்படுகின்றார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்த்ரன் முதலிய ஸமஸ்த லோகபாலர்களின் ஆயுள் ஸம்பத்து ஜஸ்வர்யம் ஆகிய

இவை யெல்லாவற்றையும் நான் நிரூபித்துப் பார்த்தேன். அவை அற்பங்கள். அவற்றை விவேகமுடையவன் எவன் தான் ஆசைப்படுவான்? அவ்விர்த்ராதிகளின் ஐஸ்வர்யங்களெல்லாம் என் தந்தைகோபத்தினால் சிரித்துப் புருவத்தை நெரிக்கும்பொழுது அழிந்துபோனவைகள். அப்படிப்பட்ட என் தந்தையும் உன்னால் முடிக்கப்பட்டான். ஆகையால் ஸாம்ஸாரிக ஜனங்கள் விரும்புகிற ஆயுள்ஸம்பத்து ஐஸ்வர்யம் முதலிய விருப்பங்களையும் ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலுள்ள மற்ற இந்த்ரிய ஸுகங்களையும் மிகுந்த வலிவுடையகாலத்தினால் அழியத்தகுந்த அணிமாதிஸீத்திகளையும் நான் விரும்பவில்லை. ஆகையால் என்னை உன் ப்ருத்யர்களின் பார்ஸ்வத்தில் சேர்த்துக்கொள்வாயாக. செவியில் படும்பொழுது ஸுகமாயிருப்பவைகளும் அனுபவிக்கும் பொழுது கானலோடொத்தவைகளுமான ஆயுள்ஸம்பத்து முதலிய விருப்பங்கள் எங்கே? ஸமஸ்த ரோகங்களுக்கும் வினோதிலமான இந்தச் சரீரம் எங்கே? இச்சரீரத்தினால் ஸுகத்தை அனுபவிப்பது ஒருகாலும் முடியாது. 'விஷயஸுகம் கானல்போன்றது. இதில் ப்ரயோஜனம் இல்லை' என்பதை அறிந்தவனும் வருந்தியும் பெறமுடியாத விஷயஸுகங்களாகிற தேன்துளிகளால் காமமாகிற அக்னியை அணைக்கமுயன்று அவற்றைப்பெறுகு உரிய ப்ரயத்னங்களைச் செய்கின்றானன்றி அவற்றில் மனவெறுப்புங்கூட உண்டாகப்பெறுவதில்லை. ஜகதீசா! ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் தலையெடுக்கப்பெற்ற அஸுரகுலத்தில் பிறந்த எனக்கு உன்கருணை நேருவதற்கு ஒருகாலும் இடமில்லை. தாமரையிதழ்போல் தாபங்களைப் போக்கவல்ல உன் கரத்தை ப்ரஹ்மாவின் தலையிலாவது ருத்ரன் தலையிலாவது ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் தலையிலாவது நீ வைக்கவில்லை. அதை என் தலையில் வைத்தாய்.

இதுநீஎன்னிடத்தில்கருணை கூர்ந்தாயென்பதற்குஅடையாளமல்லவா ? எவ்விதத்திலும் நோக்கடாத இது எனக்கு நேர்ந்தபடியினால் நான் தன்யானேன். 'இவன் மேன்மையுடையவன். இவன் தாழ்மையுடையவன்' என்னும் புத்தி ப்ராக்ருத ஜனங்களுக்கு உண்டேயல்லாமல் உனக்குக் கிடையாது. நீ ஜகத்திற்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாய் நண்பனுமாயிருப்பவன். ஆயினும் நீ உன்னைப் பணிகின்றவர்களின் மனோபாவத்தை அனுஸரித்து அவர்களை அனுக்ரஹிக்கின்றனை. அவரவர்கள் செய்யும் பணிவிடைக்குத் தகுந்தபடி தர்மாதி புருஷார்த்தங்களும் உண்டாகின்றன. கல்பவ்ருக்ஷம் தன்னை அபித்து விரும்புகிறவர்களுக்கு விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கின்றது. பணியாதவர்களுக்குக் கொடுக்கிறதில்லை. பணிகிறவர்களிலும் அவரவர் செய்யும் பணிவிடையின் தாரதம்யங்களுக்குத் தகுந்தபடி பலத்திலும் தாரதம்யம் உண்டாகின்றது. அவ்வளவால் அதற்குப் பக்ஷபாதம் உண்டென்று சொல்லமுடியாதல்லவா ? அங்ஙனமே நீ உன்னைப் பணிகின்றவர்களின் பாவனைக்குத் தகுந்தபடி அருள்செய்கிருயாகையால் உனக்குப் பக்ஷபாதம் கிடையாது. மேன்மை தாழ்மையென்கிற புத்தியும் கிடையாது. பகவானே! ஸம்ஸாரமாகிற ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த பாழங்கிணற்றில் விழுந்து சப்தாதி விஷயங்களை விரும்புவோர்களின் ஸஹவாஸத்தினால் அக்கிணற்றில் விழுகின்ற என்னை நீ தேவர் ஷியாகியநாரதர் மூலமாய்த் தத்வோபதேசம்செய்து உன் வசமாக்கி அங்கீகரித்தனை. அப்படிப்பட்ட நான் இப்பொழுது உன் தாஸர்களுக்குத் தாஸனாயிருக்கையாகிற பெருமையை எங்ஙனம் துறப்பேன் ? அனந்தனே ! என் ப்ராணன்களைப் பாதுகாத்ததும் என் தந்தையை வதித்ததும் உன் பக்தர்களாகிய ரிஷிகளின் வார்த்தையை ஸத்யம்

செய்வதற்காகவும், என் தந்தை என்னைவதிக்கவிரும்பிக்
கத்தியை ஏந்திக்கொண்டு 'என்னைக்காட்டி'லும் வேறொரு
ஈஸ்வரன் இருப்பானாயின், அவன் இப்பொழுது உன்னைக்
காப்பானாக. நான் உன் தலையை அறுக்கப்போகிறேன்'
என்ற வார்த்தையைப் பொய்செய்வதற்காகவுமேயென்று
நான் நினைக்கிறேன். நாரதர் மூலமாய் எனக்குத் தத்
வோபதேசம் செய்ததுமாத்ரம் என்னை அனுக்ரஹிப்
பதற்காகவே. இதோ புலப்படுகிற சேதனா சேதனரூப
மான ப்ரபஞ்சமெல்லாம் நீ யொருவனே. இந்த ஜகத்
தினுடைய ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பும் ப்ரளயத்திலும் நீ
யொருவனே மிகுந்திருக்கின்றனை. ஆகையால் இந்த
ஜகத்தின் மத்யா வஸ்தையிலும் நீயொருவனே உள்ள
வன். நீ ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாமமான இந்த
ஜகத்தை உன் ஸங்கல்பஜ்ஞானத்தினால் படைத்து அதற்
குள் அந்தராத்மாவாய் ப்ரவேசித்துச் சேதனாசேதனரூபி
யான அந்தத்தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களால் வேறுவேறு
போலத் தோற்றுகின்றனை. உண்மையில் இந்த ப்ரபஞ்ச
மெல்லாம் நீயே யன்றிவேறில்லை. ஜகதீசனே! ஜகத்திற்
கெல்லாம் காரணனும் ஜகத் ஸ்வரூபனுமாகிய ஈஸ்வரன்
நீயே. ஜீவாத்மாக்களில் ஒருவனை ஈஸ்வரனாக நினைப்பது
பொய். அது அஜ்ஞானத்தின் கார்யம் தேஹத்தை ஆத்
மாவாக நினைப்பதுபோல இதுவும் ப்ராந்திதான். நீ ஜீவா
த்மாக்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன். கர்ம வர்யனான
ஜீவனுக்கு இததகைய ஜகத்தைப்படைக்குந்திறமை எவ்
விதத்திலும் நேரமாட்டாது. ஆகையால் நீயே ஜகத்கார
ணன். ஜகத்தும் நீயே. எந்தவஸ்துவின் உத்பத்தி ஸ்திதி
நாசம் ப்ரகாசம் இவற்றிற்கு எந்தவஸ்து காரணமாயிருக்
கின்றதோ, அந்த வஸ்து அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட
தன்று. பூமியினின்று வருஷம் உண்டாகின்றது; அது

பூமியிலேயே இருக்கின்றது; அதிலேயே வளர்ந்து ப்ரகா
 சிக்கின்றது; பின்பு அதிலேயே அழிந்துபோகின்றது;
 ஆகையால் வருஷம்பூமியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட
 தன்று. விடியற்காலம் முதலிய சிறிய காலங்கள் மஹாகா
 லத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவையல்லாதது போல
 இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கும் உத்பத்தி முதலியவை உன்னி
 டத்தினின்றே உண்டாகின்றன வாகையால் இந்த ப்ரபஞ்
 சம் உன்னைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதன்று. இதோ
 புலப்படுகின்ற சேதன சேதன ரூபமான ஜகத்தையெல்
 லாம் தன்னிடத்தில் மறையச்செய்து நிருபாதிக மஹா
 நந்தரூபனான தன்னைத் தானே அனுபவித்துக்கொண்டு
 வேறொரு விருப்பமு மின்றிச் செயலற்று அவ்வாறந்
 தத்தினால் கண்களை மூடிக்கொண்டு உறக்கமின்றி ஜா
 கரம் ஸ்வப்னம் முதலிய மூன்று அவஸ்தைகளையும்
 கடந்திருக்கின்ற தன்னையே ஆதாரமாகக் கொண்டு
 ஸஞ்ஞம தசையை அடைந்த ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்த
 மும் அதன் குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்
 களின் ஸம்பந்தமுமின்றி ப்ரளய ஜலத்தில் சயனித்துக்
 கொள்கின்றன. அத்தகைய நீ உனது அம்சமாகிய கால
 சக்தியினால் உன்னிடத்தில் மறைந்திருக்கிற ப்ரக்ருதியின்
 குணங்களைக் கலக்கி அந்த ப்ரளய ஜலத்தின்மேல் பரந்
 திருக்கிற ஆதிசேஷனாகிற படுக்கையினின்றும் எழுந்து
 யோகசித்தையைத் துறந்து ஸ்ருஷ்டிக்க முயன்றிருக்
 கையில், தன் விதையினின்று ஆலஞ்செடி உண்டாவது
 போல, உன்னுடைய நாபியினின்று உன் சரீரமும் உன்னி
 டத்தில் மறைந்து ஸஞ்ஞம தசையை அடைந்திருப்பது
 மாகிய ஜகத்ரூபமான பெரிய தாமரைமலர் உண்டாயிற்று.
 அந்தத் தாமரைமலரினின்றும் ப்ரஹ்மதேவன் உண்டாயி
 னான். அவன் தனக்கு உத்பத்தி ஸ்தானமாகிய அந்தத்

தாமரை மலரைத் தவிர மற்றொன்றையும் காணாமல், தனக்கு அந்தராத்மாவாகித் தன்னிடத்தில் நிறைந்திருப்பவனும் தனக்கு ஆதாரமான தாமரை மலருக்குக் காரணனுமாகிய உன்னைத் தனக்கு வெளியில் ஜலத்திற்குள் சென்று வெகுதூரம் தேடியும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. ஒரு விதைகையப் பூமியில் நடட்டோமானால் அதினின்றும் முளை கிளம்பின பின்பு அவ்விதையை எவ்வளவு தூரம் தேடினும் காணமுடியாதல்லவா? அங்ஙனமே, என் கார்யமான ஜகத்தாகிற தாமரை என்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று' என்பதை அறிவிக்கும் பொருட்டு ப்ரஹ்மதேவன் உன்னைப் பலவாறு தேடினும் நீ அவனுக்குப் புலப்படவில்லை; அங்ஙனம்தேடினப் ப்ரஹ்மதேவன் 'இவ்வளவு தூரம் தேடியும் இந்தத் தாமரை மலர்க்குக் காரணம் எதுவோ அவ்வஸ்து எனக்குப் புலப்படவில்லையே. இஃதென்ன ஆச்சர்யம்' என்று மிகவும் வியப்புற்று ஜலத்தினின்று திரும்பி மேலேறி வந்து அந்தத் தாமரை மலரைச் சேர்ந்து தீவ்ரமான தவம் செய்து அதனால் தூயமனத்தனனாகிப் பூமியில் மணம்போலத் தன்னைக் காட்டிலும் பிரித்தறிய முடியாமல் தன்னிடத்தில் நிறைந்திருப்பவனும் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம் முதலியபஞ்ச பூதங்களும் இந்த்ரியங்களும் மனமும் ஆகிய இவை அமையப் பெற்றவனுமாகிய உன்னைக் கண்டான். அப்பால் அந்த ப்ரஹ்மதேவன் பலமுகங்களும் பல கால்களும் பலதலைகளும் பலகைகளும் பல துடைகளும் பல மூக்குகளும் பல வாய்களும் பல காதுகளும் பல கண்களும் பல ஆபரணங்களும் பல ஆயுதங்களும் அமைந்து ஆச்சர்யமான உருவமுடையவனும் அந்த அவயவங்களின் ஸந்தி வேசம் என்றும் மாறாமல் நித்ய மாயிருக்கப் பெற்றவனும் மஹாபுருஷனுமாகிய உன்னைக் கண்டு ஸந்தோஷம்

அடைந்தான். அப்பொழுது நீ வேதங்களைப் பறித்துக் கொண்டுபோன ரஜஸ் தம ஸ்வரூபர்களும்மஹாபலிஷ்டர்களும்மான மதுகைடபர்களென்னும் அஸுரர்களை ஹயக்ரீவரூபியாய் அவதரித்துக் கொண்டு வேதங்களைக் கொண்டு வந்து அந்த ப்ரஹ்மதேவனுக்குக் கொடுத்தாய். பெரியோர்கள் அந்த ஹயக்ரீவாவதாரத்தை உனக்கு மிகவும் ப்ரியமானதென்றும் சுத்தஸத்வமயமென்றும் சொல்கிறார்கள். இங்ஙனம் உரிய காலங்களில் மனுஷ்யர் திரயக்குரிஷிகள் மத்ஸ்யம் முதலிய ஜாதிகளில் கேவலம் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் சுத்தஸத்வமயமான திருவுருவங்களைக் கொண்டு அவதரித்து நீ உலகங்களைப் பாதுகாக்கின்றனை. அவ்வுலகங்களுக்கு விரோதிகளான ராவணாதிகளை வதிக்கின்றனை. மஹாபுருஷனே! க்ருத யுகம் முதலிய யுகங்களில் தொடர்ந்து வருகின்ற வர்ணமயர் மர்யாதை முதலிய தர்மங்களை அவற்றின் விரோதிகளை அழித்துப் பாதுகாக்கின்றனை. க்ருதம்முதலிய மூன்று யுகங்களில் மாத்ரம் அவதரித்துக் கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றனை. கலியுகத்தில் கண்ணுக்குப் படாமல் மறைந்தே யிருக்கின்றனை. ஆகையால் உன்னைத் தரியுமென்று சொல்லுகிறார்கள். வைகுண்டநாதா! பாபங்களால் தோஷங்களுக்கிடமாகி நன்முயற்சியற்று விஷயங்களில் திரிந்து இஷ்டமானவிஷயங்கள் நேர்ந்தால் ஸந்தோஷிப்பதும் அரிஷ்ட விஷயங்கள் நேர்ந்தால் வருந்துவதும் பயத்தினாலும் பிள்ளை பெண்டிர் பணம் முதலியவற்றில் ஆசையாலும் ஆயாஸ்முற்றிருப்பதுமாகிய என்மனம் உன் கதைகளைக் கேட்டுப் பொழுது பேர்க்கும்படியான நிலைமையை அடையவில்லை. மனம் இங்ஙனம் ப்ரதிகூலமாயிருக்கையால் சப்தாதி விஷயங்களில் ஊக்கமுற்று வருந்துகிற நான் உனது உண்மையை எங்ஙனம்

ஆராய்ந்தறிவேன்? அச்சுதனே! நாக்கு மதுரம் முதலிய ரஸங்களை எவ்வளவு அனுபவிக்கினும் த்ருப்தியடையாமல் என்னை ஒரு மூலையில் இழுக்கின்றது. அங்ஙனமே உபஸ்தேத்ரியமும் த்ருப்தி அடையாமல் மற்றொரு மூலையில் இழுக்கின்றது. த்வகிந்த்ரியம் ஒரு மூலைக்கும், வயிறு ஒரு மூலைக்கும், காது ஒரு மூலைக்கும், மூக்கு ஒரு மூலைக்கும், சபலமுடைய கண்கள் ஒரு மூலைக்கும், கைகால்கள் ஒரு மூலைக்கும் இழுக்கின்றன. இல்லற வாழ்க்கையிலிருக்கின்ற ஒருவனைப் பலமடந்தையர்கள் வருத்துவதுபோல, இந்த்ரியங்கள் என்னை வருத்துகின்றன. ஸம்ஸாரத்திற்கு வெளியிலுள்ள பரமபதத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனே! நான் மாத்ரமே இங்ஙனம் ஸம்ஸாரத்தில் வருந்துகிறேனென்பதில்லை. என்னைச் சேர்ந்த மற்றவர்களும் தமது புண்ய பாப கர்மங்களால் ஸம்ஸாரமாகிற வைதரணியில் விழுந்து ஒருவர்க்கொருவர் ஜன்ம மரணங்களைப் பற்றியும் தம்முடைய ஸொத்துக்களைப் பிறர் பறித்துப் புசிப்பதைப் பற்றியும் மிகவும் பயந்து தம்முடைய தேஹங்களில் ப்ரீதியும் சத்ருக்களின் தேஹங்களில் த்வேஷமும் கொண்டு இன்னமும் மதி உண்டாசப் பெருமல் வருந்துகிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ வெறுமனையிருப்பது யுக்தமன்று. அவர்களை இந்த ஸம்ஸாரத்தினின்று கரையேற்றிப் பாதுகாப்பாயாக. ஸம்ஸத லோகங்களுக்கும் ஹிதம் உபதேசிக்குங் குருவே! ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய ஷாட்குணயம் சிதைந்தவனே! என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் ஸம்ஸாரத்தினின்று கரையேற்றுகையாகிற இவ்விஷயத்தில் உனக்கு என்ன ப்ரயாஸம்? ஒரு ப்ரயாஸமும் இல்லை. நீ சேதன சேதனரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை அவலீலையாக நடத்துகின்றனை. ஆகை

யால் உனக்கு இது ஒரு வருத்தமன்று. பெரியோர்கள் ஒன்றும் தெரியாத மூடர்களிடத்தில் அனுக்ரஹம் செய்வார்களல்லவா? வருந்தினவர்களுக்குப் பந்துவே! நாங்கள் உன்னைப் பணியாதிருப்பினும் நீ எங்களை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். இல்லாத பக்ஷத்தில் ஆர்த்த பந்துவென்கிற உன் பெயர் சிறைவேறுது. மற்றும் நாங்கள் உன் பக்தர்களைப் பணிந்து வருகிறோம். ஆகையால் நீ எங்களுக்கு அருள்புரியவேண்டும். பரமனே! எவர்க்கும் தாண்டமுடியாததாகிய ஸம்ஸாரமாகிற வைதரணிக்கு நான் பயப்படவில்லை. உன் வீரயங்களை வெளியிடுகிற உனது நாமங்களைப் பாடுகையாகிற அம்ருத வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்த மனமுடைய நான் என்னைப்பற்றியும் வருந்தவில்லை. அத்தகைய உன் வீரயங்களைப் பாடுகையில் மனம் செல்லப் பெருமல் சப்தாதி விஷயங்களால் விளையும் அற்பஸுகத்திற்காகக் குடும்பமாகிற பெரியபாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஒன்றுமறியாத பெருமூடர்களாயிருக்கிற என்னுடையவர்களைப் பற்றியே நான் வருந்துகிறேன். தேவனே! முனிவர்கள் பெரும்பாலும் தமக்கு மோக்ஷத்தையே விரும்பி ஜனஸஞ்சாரமற்ற அரண்யம் முதலிய இடங்களில் உன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை த்யானம் செய்கிறார்கள். பிறர் பரயோஜனத்தில் கண்வைக்கிறதில்லை. ஆகையால் என்னுடையவர்கள் அத்தகைய முனிவர்களின் அனுக்ரஹத்தினால் என்னைப்போல உன் குணங்களைப்பாடி ஸம்ஸாரதுக்கங்களைக் கடக்கும் நிலைமையைப் பெறமுடியாது. அவர்களை விட்டு நானொருவன் மாதிரம் இந்த ஸம்ஸாரத்தினின்றும் மோக்ஷத்தைப் பெறுவது எனக்கு ஸம்மதமன்று. ஆகையால் அவர்களையும் நீயே உன்கருணையால் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுவிக்கவேண்டும். இந்த ஸம்ஸாரத்தில்

உழல்கின்ற ஜந்துவுக்கு உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷ
கன் இருப்பதாக எனக்குத்தோன்றவில்லை. இல்லறவாழ்க்
கையிலிருப்பவர்கள் அனுபவிக்கிற ஸ்திரீஸம்போகம்முத
லிய ஸுகம் கைகளில் தினவெடுத்து ஒன்றோடொன்றை
உறைத்துத் தேய்த்துக்கொள்வதனாலுண்டாகும் துக்கம்
போலத்தற்காலத்தில் துக்கமாயிருப்பது மாத்ரமேயன்றி
மேன்மேலும் துக்கத்திற்கிடமாயிருக்கும். அதை ஸுக
மாகப் பரித்தாலும் அது அற்பமே. சப்தாதி விஷயங்களை
அனுபவிக்கவேண்டு மென்னும் பேராசையுடையவர்கள்
பலவருத்தங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த போதி
லும் இந்த இல்லற வாழ்க்கையினால் விளையும் ஸுகத்தில்
த்ருப்தி உண்டாகப்பெறுகிறதில்லை. உலகத்தில் சிலர்
புண்பட்டகையில் தினவெடுத்தாலும் சொரிந்தால்
கெடுதியென்று அந்தத் தினவைப் பொறுத்துக்கொண்
டிருப்பார்கள். அங்ஙனமே இந்த்ரியங்களை வென்றவர்கள்
சப்தாதி விஷயங்களின் கொடுமையை அறிந்து காமத்
தைப் பெறுத்திருப்பார்களேயன்றி மற்றவர்கள் பொறு
க்கமாட்டார்கள். ஓ பரமபுருஷா! பேசாது மௌனமாயி
ருத்தல், உபவாஸம்முதலிய வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்தல்,
வேதசாஸ்த்ரங்களை ஒதுதல், தவம்புரிதல், வேதார்த்தங்
களை ஆராய்ந்து பண்டிதனாயிருத்தல், தமது வர்ணஸ்ரம
தர்மங்களை அனுஷ்டித்தல், பிறர்க்கு வேதசாஸ்த்ரங்களை
ஒதுவித்தல், ஜனஸஞ்சாரமில்லாத ஏகாந்தமான இடத்
தில் வாஸம் செய்தல், மந்த்ரங்களை ஜபித்தல், த்யானித்
தல் ஆகிய இவையெல்லாம் மோக்ஷத்திற்கு உபாயங்க
ளென்பது உண்மை. ஆயினும் அவை இந்த்ரியங்களை
வென்றவனுக்கேயன்றி மற்றவனுக்குப் பயன்படமாட்டா.
உன்னுடைய அனுக்ரஹமில்லாமல் இந்த்ரியங்களை வெல்ல
முடியாது. இந்த்ரியங்களை வெல்லாதவர்களுக்கு அவை

கேவலம் ஜீவனோபாயங்களேயாம். டம்பத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுக்கு அவை ஜீவனோபாயங்களும் ஆகமாட்டாவென்றால், மோக்ஷத்தை விளைக்கமாட்டாவென்பதைச் சொல்லவேண்டுமோ? சேதனாசேதனங்களென்கிற இரண்டு வஸ்துக்களும் விதையும் முனையும் போன்றவை. ஆவையிரண்டும் உன் சரீரங்களென்றும், நீ கர்மத்தினால் வினையும் சரீர மற்றவனென்றும் வேதங்கள் அறிவிக்கின்றன. சேதனாசேதனங்கள் ஒருகால் காரணாவஸ்தையில் விதைபோலும்ஒருகால் கார்யாவஸ்தையில்முளைபோலும் இருக்கும். இருவகையான அச்சேதனாசேதனங்களும் உன் சரீரங்கள் தான். அங்ஙனம் அவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்டிருப்பது. கர்மத்தினாலன்று. அதுவே உனக்கு இயற்கை. ஆகையால் சேதனாசேதன ரூபமான ப்ரபஞ்சமெல்லாம் நீயே. உன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து எதுவுமேயில்லை. உன்னை உபாஸிக்கிற முனிவர்கள் கட்டைகளில் அக்னியைக் கடைந்து காண்பதுபோலச் சேதனாசேதனரூபமான அவ்விருவகைச் சரீரங்களிலும் உன்னைக் காண்கிறார்கள். அங்ஙனம் காண்கைக்கு உன்னுடைய உபாஸனத்தை யொழிய மற்றொரு உபாயமுமில்லை. காற்று அக்னி பூமி ஆகாசம் ஜலம் தன்மாத்ரைகள் இந்த்ரியங்கள் ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்குக்காரணமான மனம் புத்தி இவையெல்லாம் நீயே. பலபட்சச் சொல்லியென்ன? மஹானுபாவனே! ஸத்வாதி குணங்களுக்கிடமாகி ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களான ஸகலபதார்த்தங்களும், ஸத்வாதி குணங்களுக்கிடமாகாமல் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமல்லாத ஜீவவர்க்கங்களும் ஆகிய மனத்திற்கும் வாக்குக்கும் விஷயமானவை யெல்லாம் நீயே; ஸத்வாதி குணங்களும் அக்குணங்களுக்கிடமாகி ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களுமான மஹத்து அஹங்காரம் தன்மாத்ரங்கள் ஆகாயம்

முதலிய பஞ்சபூதங்கள் இவைளும் தேவதைகளும் மனுஷ்யர்களும் மனம் முதலிய ஸமஸ்த இந்த்ரியங்களும் ஸர்வார்த்தமாவான உன்னை அறியமாட்டார்கள். அவர்கள் அனைவரும் கர்மத்தினால் பிறப்பதும் சாவதுமாயிருப்பவர்கள். ஆகையால் அவர்களுடைய ஜ்ஞானம் கர்மத்தினால் குறுகியிருக்கின்றது. ஆதலால் அவர்கள் அறியவில்லரல்லர். பெருமபுகழ்வே! ஸர்வர்க்கும் அந்தராத்மாவாகிய உன் ஸ்வரூபத்தை மனனம் செய்யுந் தன்மையுடைய முனிவர்கள் பக்தியோகத்தினால் கர்மத்தை ஒழித்து உன்னை ஆராய்ந்தறிந்து சப்தாதி விஷயங்களினின்று மீளுகிறார்கள். தன்னைப் பற்றினுருடைய ஸம்ஸாரபக்தத்தைப் போக்குந் தன்மையே! உன்னை நமஸ்கரிப்பது, உன்னைத் துதிப்பது, அர்க்யம் பாத்யம் ஆசமனம் முதலியன கொடுத்து உன்னைப் பூஜிப்பது, உன் பாதங்களை தயாரிப்பது, உன் கதைகளைக் கேட்பது ஆகிய இவ்வாறு அங்கங்களோடு கூடிய உன் ஸேவையைத் தவிர மற்ற எதனாலும் ஜனங்கள் உன்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் பெறமாட்டார்கள். பரமஹம்ஸர்கள் இங்ஙனமே உன் ஸேவையால் உன்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகப்பெற்று அந்தப் பக்தியால் உன்னைப் பெறுகிறார்கள்.

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார்:—கெட்டகுணங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறுத அந்த ஸ்ரீநுஸிம்ஹபகவான் தன் பக்தனாகிய ப்ரஹ்லாதனால் பக்தியின் மிகுதியால் தன் குணங்கள் வர்ணிக்கப் பெற்றுக் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து வணங்கியிருக்கிற அந்த ப்ரஹ்லாதனை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—குழந்தாய்! ப்ரஹ்லாதனே! உனக்கு நன்மை உண்டாகுக. அஸுரஸ்ரேஷ்டனே! நான் உன் விஷயத்தில் ஸந்தோஷம் அடைந்

தேன். உனக்கு இஷ்டமான வரத்தை வேண்டிவாயாக. நான் ப்ராணிகளின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குந் தன்மையுடையவன். நீண்ட வாழ்நாளையுடையவனே! என்னை ஸந்தோஷப்படுத்தாத புருஷனுக்கு என் காட்சி கிடைப்பது அரிது. எந்த ப்ராணியும் என்னைக் கண்டபின்பு நம்விருப்பம் நிறைவேற விவ்லையேயென்று தன்னைப் பற்றிச் சோதிக்க உரியவனல்லன். ஆகையால் மிகுந்த விவேகமுடைய ஸாதுக்கள் நன்மையை விரும்பி இந்த்ரியங்களை வென்று மனோ வாக் காயங்களென்கிற மூன்று கரணங்களும் ஒத்திருக்கப் பெற்று ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையுங் கொடுக்குந் திறமையுடைய என்னை ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள்.

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார் :—பகவான் சப்தாதிவிஷயங்களில் விருப்பமுடைய உலகங்களையெல்லாம் மதிமயக் கும்படியான பலவரங்களைக் காட்டி வஞ்சிக்கப் பார்க்கினும், அனூரஸ்ரேஷ்டனான ப்ரஹ்மாதன் ப்ரயோஜனங்களை விரும்பாமல் பகவானிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடைய வனாகையால் அவ்வரங்களைச் சிறிதும் விரும்பவில்லை. ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பகவான் ப்ரஹ்மாதனை அனுக்ரஹித்து
அந்தர்த்தானம் அடைதலும், ருத்ரன்
த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்த வருத்தாந்தமும்.)

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார் :—சிறுவனாகிய ப்ரஹ்மாதன், பகவான் கொடுக்கிறேனென்ற அந்த வரங்களெல்லாம் பக்தியோகத்திற்கு விக்னமென்று கினைத்து 'எனக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து என் அபிப்ராயத்தை அறிந்தும் என்னை இங்ஙனம் வஞ்சிக்கிறானே' என்று சிரித்

துக்கொண்டு அந்தப் பகவானைப் பார்த்து இங்ஙனம்
மொழிந்தான்.

ப்ராஹ்மாதன் சொல்லுகிறான் :—நாதனே ! நான்
இயற்கையாகவே பிறந்தநாள் முதல் காமங்களில் விருப்ப
முற்றிருக்கிறேன், அப்படிப்பட்ட என்னை அவ்வரங்களைக்
கொடுக்கிறேனென்று மேன்மேலும் அவற்றில் ஆசை
மூட்டி வஞ்சிக்கவேண்டாம். நான், அவற்றில் மனப்பற்று
செய்தால் அநர்த்தம் வருமென்று பயந்து அவற்றில்
வெறுப்புற்று ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுபடவிரும்பி
உன்னைச் சரணம் அடைந்தேன். வேறு ப்ரயோஜனங்
களை விரும்பாமையாகிற பக்தலக்ஷணம் என்னிடத்தில்
இருக்கிறதா என்பதை என்வாயால் பரீக்ஷிக்கவிரும்பி
ஸம்ஸாரமாகிற வருஷத்திற்கு விதைபோன்றவைகளும்
ஹ்ருதயத்தின் முடிச்சுபோல அறுக்கமுடியாமல் தொடர்
ந்திருப்பவைகளான காமங்களில் என்னைத் தூண்டு
கின்றன. இப்படியில்லையாயின், காரூண்ய மூர்த்தியும்
ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஹிதம் உபதேசிப்பவனுமாகிய
நீ என்னை அநர்த்தங்களுக்கிடமான காமங்களில் தூண்டு
வது நன்றாயிராது. ஸம்ஸாரமாகிற இருள்மூடின பெரிய
நரகத்தில் கண்கெட்டு ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்
மையை அறியாமல் உழல்கின்ற ஜீவாத்மாவுக்கு நீயொரு
வனே அநரகத்தினின்று கரையேறும் உபாயத்தை
அறிவிப்பவன். ஆகையால் நீ அநரகத்தில் மேன்மேலும்
அழுத்தவல்ல காமங்களில் என்னைத் தூண்டுவது எங்ங
னம் பொருந்தும் ? பரம புருஷார்த்த ஸ்வரூபனான உன்
னைப் பணிந்து உன்னிடத்தினின்று எவன் காமங்களை
விரும்புகிறானோ, அவன் ப்ருத்யனே யல்லன் ; வர்த்தக
னே. வர்த்தகர்கள் தங்கள் ப்ரயோஜனம் நிறைவேறும்
வரையில் பிறரை அனுஸரித்திருப்பார்கள் ; அதன் பிறகு

அனுஸரிக்கமாட்டார்கள். அங்ஙனமே ப்ரயோஜனத்தை
 விரும்பி அது நிறைவேறும் வரையில் உன்னைப் பணிகிற
 வன் வர்த்தகனையன்றிப் ப்ருத்யனாகமாட்டான். ஸ்வாமியி
 னிடத்தில் ப்ரயோஜனத்திற்காக அனுஸரிக்கிறவன்
 ப்ருத்யனாகமாட்டாததுபோல, ப்ருத்யனிடத்தினின்று
 தன் ப்ரயோஜனத்தை விரும்பி அவன் விருப்பங்களைக்
 கொடுக்கிறவனும் ஸ்வாமியாகமாட்டான். எவர்கள்
 வேறு ப்ரயோஜனங்களை எதிர்பாராமல் ஒருவர்க்கொரு
 வர் குணங்களைக் கண்டு ப்ரீதி செய்கின்றார்களோ, அவர்
 களே ஸ்வாமியும் ப்ருத்யனுமாவார்கள். மற்றவர்கள்
 எப்படியேனும் இருக்கட்டும். நானேனென்றால் வேறு ப்ர
 யோஜனங்களை விரும்பாத உன் பக்தனாயிருக்கின்றேன்.
 நீயும் ஒரு ப்ரயோஜனத்தை எதிர்பாராத ஸ்வாமியாயி
 ருக்கின்றனை. நீ ஸ்வாமியாயிருக்கையும் நான் உனக்கு
 ப்ருத்யனாயிருக்கையுமாகிற இந்த ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்
 பந்தம் நமக்கு அனாதியாக இயற்கையில் ஏற்பட்டிருக்கின்
 றது. உலகத்தில் மன்னவன் தன் கார்யங்களுக்காக ப்ரு
 த்யனிடத்தில் ப்ரீதி செய்கிறான். ப்ருத்யனும் தன்
 ப்ரயோஜனத்திற்காக மன்னவனைப் பணிந்து வருகிறான்.
 நம்மிருவர்க்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தில் அவ்விதமாக வே
 ரொரு ப்ரயோஜனம் கிடையாது. இதெல்லாம் ஸர்வஜ்
 னானாகிய உனக்குத் தெரிந்தவிஷயமே. ஜகதீச! வரங்
 கொடுப்பவர்களில் சிறந்த நீ எனக்கிஷ்டமான வரங்களைக்
 கொடுக்க விரும்புவாயாயின், என்மனத்தில் எவ்வகைவிருப்
 பங்களும் உண்டாகாதிருக்கையாகிற இவ்வரத்தையே
 உன்னிடத்திலேயேண்டுகிறேன். காமங்களை விரும்புகிறவன்
 அதற்காகப் பலவகைப் புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்து
 மேன்மேலும் பலஜன்மங்களை எடுத்துக் கடைசியில் ஸ்தா
 வா ஜன்மத்தை அடைந்து இந்த்ரியங்கள் மனம் ப்ரா

ணன்கள் ஜீவன் தர்மம் தைர்யம் ஆத்ம பரமாத்ம ஜ்ஞா
னம் பாபங்களில் வெட்கம் ஐஸ்வர்யம் தேஜஸ்ஸு நினைவு
ஸத்யம் இவை முதலியன வெல்லாம் அழியப்பெற்று
வருந்துகிறான். புண்டரீகாக்ஷ! மனுஷ்யன் எப்பொழுது
தன் மனத்திலுள்ள விருப்பங்களையெல்லாம் துறக்கிற
னோ, அப்பொழுதுதான். ஷாட்குண்ய பூர்ணாகுத்ய உன்
னுடைய ஸ்யுஜ்யத்தை அடைகிறான். நீ ஷாட்குண்ய
பூர்ணன் ; பரமபுருஷன், அனைவர்க்கும் அந்தராத்மா ;
பக்தர்களை அனுக்ரஹிக்குந் திறமையுடையவன் ; உன்
னைப் பற்றினுருடைய வருத்தங்களைப் போக்குவதே உன
க்கு இயற்கை. அற்புதமான சிங்க உருவங்கொண்டு எனக்
குத் தோற்றினையல்லவா? இதனாலேயே உன்னியற்கை
வெளியாகின்றது. நீ ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும்
அளவிடமுடியாதவன் ; மூன்று லோகங்களுக்கும் உட்
புகுந்து தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனை. ப்ரணவத்தின்
பொருள் நீயே. இத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். எனக்கு
வைராக்யத்தை யொழிய மற்ற வரங்கள் எவற்றையும்
கொடுக்கவேண்டாம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான் :—உன்னைப்போல என்
னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவர்கள் என்னிடத்தி
னின்று ஒருகாலும் இஹலோக போகங்களையாவது பா
லோக போகங்களையாவது விரும்பமாட்டார்கள். ஆயி
னும் இந்த மன்வந்தரம் வரையில் இவ்வுலகத்திலேயே
தைத்யேஸ்வரர்களுக்கு ப்ரபுவாகிப் போகங்களை அனுப
வித்துக் கொண்டிருப்பாயாக. எனக்கு மிகவும் அன்பு
ாகிய நீ இனியவைகளான என் கதைகளை அனுபவித்
துக் கொண்டிருப்பாயாயின், உனக்கு மேன்மேலும் ஸம்
ஸாரபந்தம் உண்டாகாது. ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்தி
லும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனும் யஜ்ஞங்களுக்கு ப்ரபு

வும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய என்னைப் பக்தியோகத்தினால் ஆராதித்துக்கொண்டே, என்னை அடைவதற்குத் தடையான புண்யபாப கர்மங்களை அனுபவித்துக் கழிப்பாயாக. மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவனுங்கூட ப்ராரப்த கர்மத்தின் பலனான ஸுக துக்கங்களை அவர்யம் அனுபவித்தே தீரவேண்டுமாயென்றால், நீ விரும்பாதிருப்பினும் உன்னைக் கர்மங்களில் தூண்டுகிறேன். புண்யகர்மத்தை அதன் பலனான ஸுகா னுபவத்தினால் கழிப்பதுபோலப் பாபகர்மத்தின் பலனான துக்கத்தையும் மனத்தில் விகாரமின்றித் தீரமையுடன் அனுபவித்துக் காலக்ரமத்தில் சரீரத்தைத் துறந்து தேவலோகத்திலும் பாடும்படியான கீர்த்தியைப் பரப்பி ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுபட்டு என்னைப் பெறுவாய். நீ என் விஷயமாகப் பாடின இந்த ஸ்தோத்ரத்தை எவன் பாடுகிறானோ, அவன் தேஹாவஸானகாலத்தில் புண்ய பாப ரூபமான கர்மபந்தத்தினின்று விடுபடுவான்.

ப்ரஹ்மலாதன் சொல்லுகிறான் :—தங்களை ஈஸ்வரர்களென்று அபிமானித்திருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் மேலான ஈஸ்வரனே! வரங்கொடுப்பவர்களில் சிறந்த உன்னிடத்தினின்று நான் இந்த வரம் வேண்டுகிறேன். அஃதியாதென்றால், என் தந்தை ஸர்வேஸ்வரனான உன் ப்ரபாவத்தை அறியாமல் 'இவன் என் ப்ராதாவைக் கொன்றவன்' என்று உன்னிடத்தில் கெட்ட எண்ணங்கொண்டு மனத்தில் பெருங்கோபம் வளரப்பெற்று, ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஹிதம் உபதேசிப்பவனும் ப்ரபுவுமாகிய உன்னைப் பழித்தானல்லவா? மற்றும், உன் பக்தனாகிய என்னிடத்தில் த்ரோஹம் செய்தானல்லவா? எவ்விதத்திலும் கடக்கமுடியாத அவ்விருவகைப் பாபத்தினின்றும் என் தந்தை விடுபட்டுப் பரிசுத்தனாவானாக. இதுவே

நான் வேண்டும் வரம். உன் கடைக் கண்களால் பார்க்கப் பட்ட என் தந்தை அப்பாபத்தினின் றும் விடுபட்டிருப்பா னென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. தீனவத்ஸலனே ! ஆயினும் நான் மனஇரக்கத்தினால் வேண்டுகிறேன்.

பகவான் சொல்லுகிறான் :—நல்லியற்கை யுடையவ னே ! உன் தந்தை மாத்ரம் பரிசுத்தனானென்பதில்லை. முன்னேழு பின்னேழு நடுவேழு ஆக இருபத்தோரு பித்ருக்களுடன் உன் தந்தை பரிசுத்தனான். ஏனென்றால், குலத்தைப் புனிதம் செய்யவல்ல மஹா பக்தனாகிய நீ இவ னது க்ருஹத்தில் பிறந்தாயல்லவா? ஆதலால் உன் குலம் புனிதமாயிற்று. ஜகத்தெல்லாம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமெ ன்று எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந் தன்மையரும் ஜிதேந்த்ரியர்களும் நல்லொழுக்கம் அமைந்தவர்களும்பிற ர்க்கு உபகாரம் செய்பவர்களுமான என் பக்தர்கள் எவ் வெவ்விடங்களில் இருக்கின்றார்களோ, அத்தேசங்கள் ம்லேச்ச தேசங்களாயினும் பரிசுத்தமாகின்றன. ப்ரஹ்ம லாதனே! உலகத்தில் என் பக்தர்கள் அனைவரும் உன் னைப் போலிருக்கவேண்டுமென்று உன்னொழுக்கத்தை அனுஸரிக்கிறார்கள். ஆகையால் என் பக்தர்கள் அனை வர்க்கும் நீ த்ருஷ்டாந்த மாயிருக்கின்றனை. தைத்ய ஸ்ரேஷ்டனே ! என் பக்தர்கள் உன் ஒழுக்கத்தைக் கண்டு நாமும் இங்ஙனம் இருக்கவேண்டுமென்று விரு ம்பி. மேன்மையும் தாழ்மையுமான தேவர் மனுஷ்யர் முதலிய ஸமஸ்த ப்ராணி ஸமுஹங்களுக்குள் மனோ வாக் காயங்களென்கிற மூன்று காரணங்களாலும் எதையு ம் ஹிம்ஸிக்கிறதில்லை. எல்லாவற்றையும் என்னுடைய சரீரங்களாகப் பாவித்து அவற்றை உரியபடி வெகுமதிக் கிறார்கள். என்னிடத்தில் பக்தியால் எதையும் விரும்பு கிறதில்லை. இவ்வாறு உன்னொழுக்கங்களைக் கற்கின்

றார்கள். ஆதலால் எல்லா விதத்திலும் பரிசுத்தனாகிய உன் தந்தைக்குப் ப்ரேத கார்யங்களைச் செய்வாயாக. ஓ ப்ரஹ்மாதனே! நற்புத்தியுள்ள உன்னைப் புதல்வனாகப் பெற்ற உன் தந்தை என் சரீரஸம்பந்தத்தினால் புண்யலோகங்களை அடையப் போகிறான். நீ தந்தையின் ஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றி ஆண்டு வருவாயாக. வேதங்களை ஓதியுணர்ந்த அந்தணர்களின் கட்டளைப்படி நடப்பவனாகி என்னிடத்தில் மனத்தை நிலைநிறுத்தி என்னையே பலனாகப் பாவித்து என்னுடைய ஆராதன ரூபமான கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு வருவாயாக.

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார்:— ஓ யுதிஷ்டிர மன்னவனே! இங்ஙனம் பகவானால் மொழியப்பட்ட அந்த ப்ரஹ்மாதனும் அப்படியே தன் தந்தைக்குப் ப்ரேதகார்யங்களை யெல்லாம் செய்தான். பிறகு ப்ரஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களால் அபிஷேகமும் செய்யப்பெற்றான். அனந்தரம் தேவதைகளால் சூழப்பட்ட ப்ரஹ்மதேவன் கோபம் தெளிந்து அனுக்ரஹத்தினால் திகழ்கின்ற முகமுடைய அந்த ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ பகவானைக் கண்டு பரிசுத்தமான வாக்குக்களால் ஸ்தோத்ரம்செய்து இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

ப்ரஹ்மதேவன் சொல்லுகிறான்:—தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனே! ப்ராணிகளையெல்லாம் படைப்பவனே! எனக்கும் முன்னவனே! உலகங்களை யெல்லாம் பீடித்துக் கொண்டிருந்த பாபிஷ்டனாகிய இவ்வஸுரன் தெய்வாதீனமாய் இப்பொழுது உன்னால் முடிக்கப்பட்டான். இது பெரிய ஸந்தோஷம். இவ்வஸுரன் என்னிடத்தினின்றும் வரம் பெற்று என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட எவ்வகை ப்ராணிகளாலும் வதிக்க முடியாதவனாகித் தவபலத்தினால்

கர்வமுற்றுச் சாஸ்தரீய தர்மங்களை யெல்லாம் அழித்துக் கொண்டிருந்தான். இவனைத் தெய்வாதீனமாய் நீ வதித்தனை. இது எங்கள் பாக்யம். இவ்வஸூரனுடைய பிள்ளையாகிய ப்ரஹ்லாதன் சிறுவனாயினும் உன்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவன். இவனை அவ்வஸூரன் பலவாறு வதிக்கப் பார்த்தான். கடைசியில் தானே கத்தியால் வெட்டவந்தான். இவனை நீ அந்த ம்ருத்யுவினின்றும் விடுவித்தனை. அவ்வஸூரன் மேலுள்ள கோபத்தினால் நீ எவர்க்கும் அணுகமுடியாதிருக்கையில் இந்த ப்ரஹ்லாதனை இப்பொழுது உன்னை நன்றாகக் கிட்டினான். இவை யெல்லாம் எங்களுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்திற்கிடமாயிருக்கின்றன. பகவானே! உன்னுடைய இந்த ந்ருஸிம்ஹரூபம், தன்னை மனஞ்க்கத்துடன் த்யானம் செய்யும் புருஷனை எல்லாப்பயங்களினின்றும் பாதுகாக்கும். ஆயிரம் சொல்லியென்ன? அவனை ம்ருத்யுவே நேரில் வதிக்க வேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டு வந்தாலும், அவனிடத்தினின்றும் பாதுகாக்கும். இந்த விஷயத்தை ப்ரஹ்லாதனிடத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டோம்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:—அப்பா! ப்ரஹ்மதேவனே! இது முதலாக நீ அஸூரர்களுக்கு இவ்விதமாக வரங்கொடுக்க வேண்டாம், கொடுத்தன்மையுடைய ஸர்ப்பங்களுக்குப் பால் வார்த்து வளர்ப்பதுபோலக், கொடுத்தன்மையுடைய அஸூரர்களுக்கு இங்ஙனம் வரங்கொடுப்பது உலகங்களுக்கு மிகவும் உபதரவத்திற்கிடமாகும். ஆகையால் இனியாவது மனஞ்க்கத்துடனிருப்பாயாக.

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார்:— மன்னவனே! அந்த ந்ருஸிம்ஹபகவான் இங்ஙனம் மொழிந்து ப்ரஹ்மதேவனால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸமஸ்த பூதங்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் சுண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தான்.

பிறகு ப்ரஹ்லாதன் ப்ரஹ்மதேவனையும் ருத்ரனையும்
மரீசி முதலிய ப்ரஜாபதிகளையும் பகவானுடைய அம்ச
மென்னும் பாவனையுடன் பூஜித்துத் தலையால் வணங்கி
னான். அப்பால் காவ்யர் முதலிய முனிவர்களோடு கூடின
ப்ரஹ்மதேவன் ப்ரஹ்லாதனைத் தைத்யர்களுக்கும் தான
வர்களுக்கும் ராஜனாகச் செய்தான். யுதிஷ்டிர மன்னவ
னே! பிறகு ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய தேவர்கள் அனை
வரும் ப்ரஹ்லாதனைப் புகழ்ந்து அவனால் பூஜிக்கப்பட்டுத்
தத்தம் இடங்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஸ்ரீ
மஹாவிஷ்ணுவின் த்வாரபாலகர்களா யிருந்தவர்கள்
ஸனகாதி அந்தணர்களின் சாபத்தினால் இங்ஙனம் திதிக்
குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்து பகவானை எப்பொழுதும்
த்வேஷித்துக்கொண்டிருந்தார்களாகையால் அவர்க
ளுடைய ஹ்ருதயத்தில் பகவான் மாறாமல் வசித்துக்கொ
ண்டிருந்து கடைசியில் ந்ருஸிம்ஹரூபியாய் வந்து வதித்
தான். மீளவும் அவர்கள் கும்பகர்ணன் ராவணன் என்று
இரண்டு ராக்ஷஸர்களாகப் பிறந்து தசரத சக்ரவர்த்தி
யின் குமாரனான ஸ்ரீராமனுடைய பராக்ரமங்களால் முடிந்
தார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீராமனுடைய பாணங்களால் ஹ்ரு
தயம் பிளவுண்டு யுத்தபூமியில் படுத்து அந்த ஸ்ரீராமனை
யே நினைத்துக்கொண்டு முன் ஜன்மத்திற் போலவே சரீ
ரத்தைத் துறந்தார்கள். அவர்களே இங்குச் சிசுபால
னும் தந்தவக்தரனுமாகப் பிறந்து மீளவும் விஷ்ணுவால்
முடிக்கப்பட்டு மாறாத வைரத்தினால் நீ பார்த்துக்கொண்
டிருக்கையில் அவ்விஷ்ணுவின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்
தார்கள். சிசுபால தந்தவக்தர்கள் மாத்ரமேயன்று;
மற்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மாறாத த்வேஷமுடைய
மன்னவர்கள் அனைவரும், புழு குளவியினிடம் பயந்து
அதையே நினைத்துக்கொண்டிருந்து தானும் அக்குள

வியின் உருவம் பெறுவதுபோல, த்வேஷத்தினால் எப்
 பொழுதும் க்ருஷ்ணனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்து
 முன் செய்த பாபங்களையெல்லாம் துறந்து அவனோடு
 ஸாரூப்யத்தை அடைந்தார்கள். பகவானுடைய பக்
 தர்கள் வேறு ப்ரயோஜனங்களை விரும்பாத அந்தப்
 பக்தியின் மஹிமையால் அவனுடைய ஸாரூப்யத்தை
 அடைவதுபோலச், சிசுபாலன் முதலிய மன்னவர்களும்
 த்வேஷத்துடன் மாறாமல் அந்தப் பகவானைச் சிந்தித்
 துக் கொண்டிருந்தமையால் அவனுடைய ஸாரூப்யத்
 தை அடைந்தார்கள். மன்னவனே ! த்வேஷிகளான
 சிசுபாலாதிகளுக்குப் பகவானுடைய ஸாரூப்யம் எப்படி
 உண்டாகக் கூடுமென்று நீ என்னை வினவினை. அதைப்
 பற்றிச் சொல்ல வேண்டியவெல்லாம் உனக்கு விஸ்தார
 மாகச் சொன்னேன். ப்ராஹ்மண குலத்திற்கு வேண்டிய
 வற்றை யெல்லாம் செய்பவனும் தேவதேவனும் மூன்று
 லோகங்களையும் உள்ளே புகுந்து தரிப்பவனுமாகிய ஸ்ரீக்
 ருஷ்ணனுடைய இவ்வவதாரத்தை புண்யத்தை விளைக்
 கும். இதில் ஆதிதைத்யர்களான ஹிரண்யாக்ஷ ஹிர
 ண்யகசிபுக்களின் வதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றும்,
 இதில் மஹாபாகவதனான ப்ராஹ்மலாதனுடைய பக்தியும்
 ஜ்ஞானமும் விரக்தியும் வெளியாகின்றன. மற்றும், ஜகத்
 தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணனான
 பரமபுருஷனுடைய உண்மையும், ஸத்வாதி குணங்கள்
 புண்ய பாபகர்மங்கள் இவற்றின் ஸ்வரூபமும், மேன்மை
 யும் தாழ்மையுமுள்ள தேவாஸுரர்களின் ஸ்தானங்களுக்
 குக் காலமஹிமையால் நேரிட்ட பெரிய மாறுபாடும் வர்
 ணீக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த உபாக்யானத்தில் பக
 வானை அடைவதற்குரிய உபாயமாகிய பாகவதர்களின்
 தர்மமும் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றின விசாரமும் விரி

வாக மொழியப்பட்டது. பகவானுடைய பராக்ரமம் முதலிய குணஸமுஹங்களை வர்ணிக்கையால் வளர்ந்திருக்கிற புண்யமான இந்த உபாக்யானத்தை ஸ்ரத்தையுடன்படிக்கும் புருஷன் புண்யபாபரூபமான கர்மங்களாகிற பாசங்களினின்றும் விடுபடுவான். ஸத்புருஷர்களில் சிறந்த ப்ரஹ்மாதனுடைய பரிசுத்தமான ப்ரபாவத்தைக் கேட்டு, ஸிம்ஹம் யானையைக் கொல்லுவதுபோல, ஆதிபுருஷனாகிய பகவான் ஹிரண்யகசிபுவை அவலீலையாகக் கொன்ற வருத்தாந்தத்தை வெளியிடுகிற இந்த உபாக்யானத்தை மனஞ்சுக்கத்துடன் படிக்கும் புருஷன் கர்மங்களினின்றும் விடுபட்டு எவ்விதத்திலும் பயமில்லாத வைகுண்டலோகத்தைப் பெறுவான். யுகிஷ்டிர மஹாராஜனே! இந்த மனுஷ்யலோகத்திற்குள் நீங்கள் மிகுந்த பாக்யசாலிகள். பரப்ரஹ்மமென்று ஓதப்படுகிற பரமபுருஷன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூபியாய் மானிட உருவம் கொண்டு மறைந்து உங்கள் க்ருஹத்தில் வசிக்கிறான். அதைப் பற்றி, உலகங்களை யெல்லாம் புனிதம் செய்ய வல்ல முனிவர்கள் எல்லா இடங்களினின்றும் உங்கள் க்ருஹத்திற்குத் தேடிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். ‘ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எங்கள் அம்மான் பிள்ளையல்லவா? அவன் எப்படிப் பரமபுருஷனாவான்?’ என்று சங்கிக்க வேண்டாம். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பெரியோர்களால் தேடத்தக்கதும் கேவலாந்த ஜ்ஞான ஸவரூபமுகிய பரப்ரஹ்மமே. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உங்களுக்குக் கேவலம் அம்மான் பிள்ளை மாத்ரமேயல்லன்; ப்ரீதிக்கிடமுள்ள நண்பனும் அந்தராத்மாவும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனும் கட்டளைப்படி நடக்கும் ப்ருத்யனும் ஹிதோபதேசம் செய்யும் குருவுமாயிருக்கிறான். இங்ஙனம் அவனோடு பலவாறு ஸம்பந்தமுடைய உங்கள் பாக்யத்திற்கு அளவுண்டோ? அந்தப்

பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன் முதலியவர்களும் உள்ளபடி அறியவல்லரல்லர்; கேவலம் அவனுடைய திவ்யமங்களை விக்ரஹ த்யானத்தினாலும் பக்தியினாலும் இந்தரியஜயம் முதலியவைகளாலும் அவனை ஆரதிக்கிறார்கள். யோகேஸ்வரர்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய அந்தப் பகவான் எனக்கு அருள் புரிவானாக. மன்னவனே! இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் முன்பு பலமாயைகளை அறிந்த மயனால் தடுக்கப்பட்ட ருத்ரனுடைய புகழைப் பரவச்செய்தான்.

யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்:—ஜகத்திற்குப் ப்ரபுவும் தேவனுமாகிய ருத்ரனுடைய புகழை மயன் எந்தக் காரியத்தில் தடுத்ததனால் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதைப் பரவச் செய்தான்? அதைச் சொல்வீராக.

ஸ்ரீ நாரதர் சொல்லுகிறார்:—ருத்ரனால் உதவி செய்யப்பெற்ற தேவர்கள் யுத்தத்தில் அஸுரர்களை ஜயிக்க, அவ்வஸுரர்கள் மாயைகளை உணர்ந்த ஆசார்யர்களுக்கும் ஆசார்யனாகிய மயனைச் சரணம் அடைந்தார்கள். ஸமர்த்தனாகிய அந்த மயன் பொன் வெள்ளி இரும்பு இம்முன்றுகளாலும் மூன்று பட்டணங்களை இயற்றி அவ்வஸுரர்களுக்குக் கொடுத்தான். அப்பட்டணங்கள் வருவதும் போவதும் ஒருவர்க்கும் புலப்படமாட்டா. அவற்றிலுள்ள கருவிகள் இப்படிப்பட்டவைகளென்று எவர்க்கும் ஊஹிக்கமுடியா. அவை விமானங்கள் போன்றிருந்தன. கிளைத்த விடங்களுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவல்லவை. அஸுரனே நாயகர்கள் அப்பட்டணங்களில் இருந்து தேவர்களுக்குப் புலப்படாமல் அவர்களிடத்தில் தமக்குள்ளே முன் தவேஷத்தை கிளைத்து லோகபாலர்களோடு கூடின மூன்று லோகங்களையும் அழிக்கத் தொடங்கினார்கள். அப்பால் அந்த இந்த்ராதி

லோகபாலர்களும் லோகங்களிலுள்ள ஜனங்களும் ருத்ரா
 னிடம் வந்து வணங்கி 'ப்ரபூ! அஸுரர்கள் மயன் இயற்
 றிக்கொடுத்த மூன்று பட்டணங்களை இருப்பிடமாகக்
 கொண்டு தாங்கள் வருவதும் போவதும் பிறர்க்குத் தெரி
 யாமல் உன் ப்ரஜைகளான எங்களை அழிக்கின்றார்கள்.
 தேவனே! எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக' என்று முறை
 யிட்டார்கள். பிறகு மஹானுபாவனாகிய ருத்ரன் 'பயப்
 படவேண்டாம்' என்று தேவர்களை அனுக்ரஹித்துத்
 தனுஸ்ஸில் பாணத்தைத் தொடுத்து அதில் பாசுபதாஸ்
 த்ரத்தை அமைத்து அந்தப் பட்டணங்களின்மேல் ப்ர
 யோகித்தான். அப்பால் ஸூர்யமண்டலத்தினின்று கிர
 ணஸமுஹங்கள் கிளம்புவதுபோல அந்தப் பாணத்தி
 னின்றும் பலவகையான பாணங்கள் புறப்பட்டன. அவற்
 ரால் அப்பட்டணங்கள் மூன்றும் மறைந்து கண்ணுக்குத்
 தெரியாதிருந்தன. அப்பட்டணங்களிலிருந்த அஸுரர்
 கள் அனைவரும் அந்தப்பாணங்களால் அடியுண்டுமாண்டு
 விழுந்தார்கள். மஹா யோகியாகிய மயன் அவர்களெல்
 லோரையும் கொண்டு வந்து செத்தவர்களைப் பிழைப்
 பிக்கும்படி தான் இயற்றின கிணற்றின் ஜலத்தில் போ
 ட்டான். அவர்கள் அக்கிணற்றிலுள்ள ஸித்தாம்ருத ரஸ
 த்தினால் நனைந்து வஜ்ரம்போலத் திடமான அங்கங்களு
 டையவர்களும் மஹா பலிஷ்டர்களுமாகி, மேகங்களின்
 பிளவினின்று மின்களாகிற அக்னிகள் கிளம்புவதுபோல
 மேலேறி வந்தார்கள். அப்பொழுது தன் சினைவு வீணா
 கப்பெற்று மனவருத்தமுற்றிக்கின்ற ருத்ரனைப் பார்த்து,
 இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அந்த ஸித்தாம்ருத ரஸத்தை அழி
 ப்பதற்கு உபாயம் செய்தான். இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணருபி
 யான பகவான் தான் பசுவானான். ப்ரஹ்மதேவன் கன்றா
 னான். பிறகு பசுவின் உருவம் தரித்த பகவான் கன்றின்

உருவம் தரித்த ப்ரஹ்மதேவனுடன், அந்த த்ரிபுரத்தின் மேல் ஏறி மத்யாஹ்னகாலத்தில் அங்குள்ள கிணற்றில் இருக்கும் ஸித்தாம்ருதரஸத்தைப் பானஞ் செய்தான். அந்த அம்ருதத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்த அஸுரர்கள் அங்ஙனம் அம்ருதரஸத்தைப் பருகும் பசுவைப் பார்த்தும் பகவானுடைய மாயையால் மதிமயங்கப் பெற்று அதைத் தடுக்கவில்லை. மஹாயோகியான மயன் அங்ஙனம் பசு அம்ருதத்தைப் பருகினதை அறிந்து இது தெய்வச்செயலென்று நினைத்து வருத்தமின்றி அக்கிணற்றைப் பாதுகாக்கும் அஸுரர்கள் சோகிக்க, அவர்களை நோக்கிப் புன்னகைசெய்து 'தனக்காவது பிறர்க்காவது ஈஸ்வரன் ஏற்படுத்தின ஸுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது மாற்றுவதற்கு இவ்வுலகத்திலுள்ள தேவன் அஸுரன் மனுஷ்யன் ஆகிய எவனாலும் முடிவதில்லை. ஆகையால் நீங்கள் இதைப் பற்றி வருந்தவேண்டாம்' என்றான். பிறகு இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அம்ருத ரஸத்தையெல்லாம் பருகி ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்குந்திறமையாகிற தர்மம் ஜ்ஞானம் வைராக்யம் ஐஸ்வர்யம் தவம் வித்யை சேராதவற்றையும் சேர்ப்பிக் கையாகிற செயல் முதலிய தன் சக்திகளால் ருத்ரனுக்கு யுத்தத்திற்கு வேண்டிய தேர் தேர்ப்பாகன் த்வஜம் குதிரை தனுஸ்ஸு கவசம் பாணம் முதலிய கருவிகளையெல்லாம் ஏற்படுத்திக்கொடுத்தான். மன்னவனே! பிறகு ருத்ரன் பகவானுடைய தர்மசக்தி ரூபமான ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு கவசம் அணிந்து தனுஸ்ஸையும் பாணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டான். அப்பால் தனுஸ்ஸில் பாணத்தைத் தொடுத்து அபிஜித்தென்னும் முஹூர்த்தத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தேஜஸ்ஸுடன் கூடிப் பாணப்ரயோகம் செய்து த்ரிபுரத்தைத் தவறித்தான்.

ருக்கு யஜுஸ்ஸு முதலிய ஸகல வேதஸ்வரூபன். அந்த வேதங்களை உணர்ந்த முனிவர்களின் ஸ்ம்ருதியும் பெரியோர்களின் ஆசாரமும் தர்மத்திற்கு மூலம். தர்மமாவது அந்தப் பகவானுடைய ஆராதனமே. எதனால் அந்தப் பகவான் அருள்புரிவானோ அதுவே தர்மமாம். அத்தகைய தர்மத்தைக் கேட்டுணர்வதும் அதை அனுஷ்டிப்பதும் அவஸ்யம் செய்யவேண்டியதே. ப்ராணிகளுக்கு ஹிதம் செய்கையாகிற ஸத்யம், பிறர்துக்கம் பொருமையாகிற தயை, உபவாஸம் முதலிய தவம், விவேகம், உள் ளிர்த்திரியமான மனத்தை அடக்குகை, வெளியிர்த்திரியங்களை அடக்குகை, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பிறர்க்கு உபதரவம் செய்யாமை, தகாத காலங்களில் ஸ்திரீ ஸம்போகம் செய்யாமை, லோபமில்லாமை, உரியபடி மந்த்ரஜபம் செய்தல், மனோவாக்காயங்கள் ஒத்திருக்கை, தெய்வாதீனமாய் நேரிட்ட அன்னாதிகளால் ஸந்தோஷ முற்றிருக்கை, எல்லாவற்றையும் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமென்று ஸமமாகப்பார்க்குந் தன்மையுடைய பெரியோர்களைப் பணிகை, ப்ரவ்ருத்தி கர்மங்களினின்று மீளுகை, பயனற்ற கார்யங்களைச் செய்யலாகாதென்று நிரூபித்து நிர்ணயிக்கை, வீண்பேச்சுப்பேசாமல் மிதமாகப்பேசுகை, தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்கை, ப்ராணிகளுக்கு உரியபடி அன்னாதிகளைக் கொடுக்கை, ஸமஸ்த பூதங்களிலும் ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் அமைந்திருக்கிறார்களென்கிற நினைவு, ஸமஸ்த பூதங்களும் தன்னைப்போன்றவையென்றும் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபங்களென்றும் பாவிக்கை, மனுஷ்யர்களிடத்தில் அந்நினைவு எப்பொழுதும் மாறாமல் நிறைந்திருக்கை, பெரியோர்கள் 'நமக்கு இவனே கதி' என்று பாவித்து வணங்குகிற பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்

கை, அவன் நாமங்களைக் கீர்த்தனம் செய்கை, அவன்
 ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை நினைக்கை, அவன் பாதங்
 களைப்பணிகை, அர்க்யம் பாத்யம் முதலியன கொடுத்து
 அவனை ஆராதிக்கை, அவனை வணங்குகை, அவனுக்கு
 எல்லாவிதத்திலும் அனுகூலனாயிருக்கை, அவனிடத்தில்
 ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்கை, ஆகிய இம்மூப்பதும் மனு
 ஷ்யர்கள் அனைவரும் ஸாதாரணமாய் அனுஷ்டிக்கவே
 ண்டிய மேலான தர்மமென்று கூறுகிறார்கள். இதனால்
 அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவான பகவான் ஸந்தோஷம்
 அடைவான். கர்ப்பாதானம் முதலிய பதினாறு ஸம்ஸ்கா
 ரங்களும் எவனுக்குத் தவறாமல் நடக்கின்றனவோ,
 அவன் த்விஜனென்று கூறப்படுவான். ப்ராஹ்மணர்
 க்ஷத்ரியர் வைச்யர் ஆகிய மூவர்க்கும் அந்த ஸம்ஸ்கா
 ரங்கள் உண்டாகையால் அவர்களே த்விஜர்கள். சூத்ர
 னுக்கு விவாஹம் தவிர மற்ற ஸம்ஸ்காரங்கள் இல்லா
 மையாலும் உபநயனம் கூடாதென்று சாஸ்த்ரங்களில்
 நிகேஷித்திருக்கையாலும் அவன் த்விஜனாகமாட்டான்.
 ப்ராஹ்மதேவன் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் மூலமாய் இந்
 தப் பதினாறு ஸம்ஸ்காரங்கள் எவனுக்கு உண்டென்று
 சொன்னானோ அவனே த்விஜனாவான். மற்றவன் தானே
 அந்த ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணிக்கொள்ளினும் அவன்
 த்விஜனாகமாட்டான். குலத்தினாலும் கர்மத்தினாலும்
 பரிசுத்தர்களும் த்விஜர்களென்று வழங்கி வருகிறவர்களு
 மான ப்ராஹ்மணர் முதலிய மூன்று வர்ணத்தவர்களு
 க்கு யாகம் அத்யயனம் தானம் என்கிற இம்மூன்று கர்
 மங்கள் ஆஸ்ரமங்களுக்கிரியபடி சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்
 பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை அனுஷ்டிக்காத பக்ஷத்
 தில் அவர்கள் பதிதர்களாவார்கள். அக்னியுள்ளவர்களு
 க்கு மூன்று கர்மங்களும் உண்டு. அதில்லாதவர்களுக்கு

இரண்டு கர்மங்களுள். பராஹ்மணனுக்கு அத்யாபனம யாஜனம் ப்ரதிக்ரஹம் என்று மூன்று கர்மங்கள் ஜீவனாந் த்தமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முன் சொன்ன மூன்று கர்மங்களை அவஸ்யம் அனுஷ்டித்தே யாகவேண்டும். மற்றவை ஜீவனத்திற்காக வாகையால் அவற்றில் நிர்ப்பந்த மில்லை. ஆகையால் பராஹ்மணனுக்கு ஆறு கர்மங்கள். மற்றவர்களுக்கு ப்ரதிக்ரஹம் யாஜனம் அத்யாபனம் என்கிற இம்மூன்று கர்மங்களும் கிடையாது. ப்ரஜைக ளைப் பாதுகாக்கும் அதிகாரத்தில் இருக்கிற ஷுத்ரியன் பராஹ்மணன் தவிர மற்றவரிடத்தினின்று கப்பம் தண் டம் சுங்கம் இவற்றை வாங்கி ஜீவிக்கலாம். மற்ற ஷுத்ரி யனுக்கு வேறு ஜீவனம். வைஸ்யன் பராஹ்மணகுலத் தை அனுவர்த்தித்துக்கொண்டு பயிர் செய்கை வர்த்த கம் முதலியவற்றால் ஜீவிக்கவேண்டும். பராஹ்மண ஷுத் ரிய வைஸ்யர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கையே சூத்ரனு க்கு முக்ய தர்மம். அவன் அவர்கள் கொடுக்கும் அன்வதி களைக்கொண்டு ஜீவிக்கவேண்டும். பராஹ்மணனுக்குப் பயிர் செய்கை கோரக்ஷணம் முதலியதும், யாசிக்காமல் கிடைப்பதும், தேசாந்தரங்களிற் சென்று யாசித்துப் பெறுகையும், சிந்தினை நெல்லுகளையும் நெற் கதிர்களையும் பொறுக்குகையும் ஆகிய இந்நான்கும் ஜீவனங்களாம். இவற்றில் முதலிலிருந்து ஒன்றைவிட ஒன்று மேற்பட் டிருக்கும். பயிர் செய்கை கோரக்ஷணம் முதலியவற் றைக் காட்டிலும் தேசாந்தரங்களிற் சென்று யாசித்து ஜீவிப்பது மேல். அதைக்காட்டிலும் யாசிக்காமல் கிடைப்பதைக்கொண்டு ஜீவிப்பது மேல். அதைக்காட் டிலும் சிந்தினை நெல்லுகளையும் நெற் கதிர்களையும் பொறுக்கி ஜீவிப்பது மேல். கீழ்வர்ணத்திலுள்ளவன் ஆபத்தில்லாத காலத்தில் மேல் வர்ணத்திற்கு ஏற்பட்ட

ஜீவனத்தைப் பற்றலாகாது. ஆபத்காலங்களில் க்ஷத்ரிய
 னைத் தவிர மற்றவர் அனைவரும் நேர்ந்தபடி எல்லா ஜீவ
 னங்களையும் கைப்பற்றலாம். ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியர்களிரு
 வரும் எப்படிப்பட்ட ஆபத்திலும் ருதம் அம்ருதம் ம்ரு
 தம் ப்ரம்ருதம் ஸத்யாந்ருதம் இந்த ஜீவனங்களில் ஏதே
 னுமொன்றால் ஜீவிக்கலாமேயன்றி எப்படிப்பட்ட கஷ்
 டத்திலும் ஸ்வஸ்ருத்தியால் ஜீவிக்கலாகாது. ருதமாவது
 சிந்தினை தான்யங்களைப் பொறுக்குகை. அம்ருதமாவது
 தெய்வாதீனமாய் நேரும் த்ரவ்யம். ம்ருதமாவது தினந்
 தோறும் யாசித்துப் பெறும் த்ரவ்யம். ப்ரம்ருதமாவது
 பயிர் செய்கை. ஸத்யாந்ருதமாவது வர்த்தகம் செய்கை.
 ஸ்வஸ்ருத்தியாவது நீசஸேவை. ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியர்க
 ளிருவரும் நிந்தைக்கிடமான அந்த நீசஸேவையை ஸர்வ
 காலத்திலும் துறக்கவேண்டும். அந்த ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரி
 யர்களிருவரும் ஸமஸ்த தேவதாஸ்வரூபர்கள். ஆகையால்
 அவர்கள் அனைவர்க்கும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள். ஆத
 லால் அவர்கள் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட வர்ணங்களைப் பணி
 ந்து ஜீவிப்பது நிந்தைக்கிடமாகையால் எப்பொழுதும்
 அவர்கள் அதைச் செய்யலாகாது. மன அடக்கமாகிற
 சமம், வெளியிந்த்ரியங்களின் அடக்கமாகிற தமம், உபவா
 ஸம் முயலிய தவம், ஸ்நானாதி கர்மங்களால் உண்டாகும்
 சுத்தி, தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்
 தோஷித்திருக்கை, குளிர் வெப்பம் முதலியவற்றைப்பொ
 றுக்குந்தன்மை, மனோவாக்காயங்களென்றே மூன்று கர
 ணங்களும் ஒத்திருக்கை, ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்
 மையை ஆராய்ந்தறிகை, பிறர் துக்கம் பொருமை, தன்
 னைப் பற்றினவர்களைக் கைவிடாத பகவானிடத்தில் மன
 ஓக்கமுற்றிருக்கை, ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ஹிதஞ்
 செய்கை ஆகிய இவை யெல்லாம் ப்ராஹ்மண குலமென்

பதை அறிவிக்கும் அடையாளங்கள். தன் வீட்டில் நுழைவதுபோல யுத்த பூமியில் நுழையுந்திறமை, பிறரால் அவமதிக்கக் கூடாதிருக்கை, எப்படிப்பட்ட ஆபத்திலும் துக்கிக்காமை, பிறரை வெல்லுந்திறமை, லோபமில்லாமை, தேஹ தர்மங்களான பசி தாஹம் பிணி முதலியவற்றால் வருந்தாமை, பொறுமை, ப்ராஹ்மண குலத்தை அனுஸரித்திருக்கை, அனுக்ரஹம் செய்கை, ப்ராஜைகளைப் பாதுகாக்கை ஆகிய இவை யெல்லாம் க்ஷத்ரியகுலமென்பதை அறிவிக்கும் அடையாளங்கள். தேவதைகள் குருக்கள் பெரியோர்கள் பசுக்கள் இவர்களிடத்தில் பக்தி, தர்மம் அர்த்தம் காமம் இவற்றால் ஸந்தோஷமுற்றிருக்கை, பரலோகம் உண்டென்கிற நம்பிக்கை, பணம் ஸம்பாதிப்பதில் என்றும் மாறாமல் முயற்சி செய்கை, அதில் திறமை அமைந்திருக்கை ஆகிய இவையெல்லாம் வைஸ்யகுலமென்பதை அறிவிக்கும் அடையாளங்கள். தனக்குமேற்பட்ட வர்ணத்தவர்களிடத்தில் வணக்கம், ஸநானாதிகளால் வரும் சுத்தி, தன் ஸ்வாமிக்குக் கபடமில்லாமல் பணி செய்கை, மந்த்ரமில்லாமல் கேவல நமஸ்காரத்தினால் யஜ்ஞங்களை அனுஷ்டிக்கை, திருடாமை, பொய் பேசாமை, பசுக்களையும் ப்ராஹ்மணர்களையும் பாதுகாக்கை இவை சூத்ரனுக்கு லக்ஷணங்கள். பர்த்தாவுக்குச் சுப்ரநுஷை செய்கை அவன் மனத்திற்கினியளாயிருக்கை, அவனுடைய தந்தை உடன் தோன்றல் முதலிய பந்துக்களிடத்தில் ப்ரீதியோடிருக்கை, அவனுக்காக சியமங்களை அனுஷ்டிக்கை ஆகிய இந்நான்கும் பதிவ்ரதைகளான பெண்கள் அவஸ்யமாய் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மங்கள். இவையே அவர்களுக்கு அடையாளமாம். மற்றும், அவர்கள் வீட்டை மெழுகி விளக்கிக் கோலமிட்டு வீட்டை விட்டு வெளியில் எங்கும் போகாதிருந்து

பாத்ரங்கள் ஆடையாபரணங்கள் முதலியவற்றைச் சுத்தம் செய்து வைத்து மற்றும் வீட்டிலுள்ள கருவிகளையும் சீர்திருத்தித் தாமும் ஆடையாபரணங்களால் அலங்காரம் செய்துகொண்டு, கணவனுக்கு இஷ்டமான பலவகை இனிய பண்டங்களாலும் வணக்கத்தினாலும் மனம் முதலிய இந்த்ரியங்களின் அடக்கத்தினாலும் உண்மையும் ப்ரியமுமான பேச்சுக்களாலும் ப்ரீதியினாலும் உரிய காலங்களில் கணவனைப் பணியவேண்டும். கிடைத்தவளவில் ஸக்தோஷமுற்று, அதை அனுபவிப்பதிலும் பேராசையின்றி வேலைகளில் சோம்பாமல் பர்த்தாவுக்குச் சுஸ்ருஷை செய்கையே பெரிய தர்மமென்றுணர்ந்து எக்காலத்திலும் எல்லாரிடத்திலும் ப்ரியமும் உண்மையுமான பேச்சையே பேசுகின்றவர்களாகி எல்லாவற்றிலும் ஊக்கமுற்று மஹாபாதகத்திற்கிடமல்லாத கணவனைப் பணியவேண்டும். மஹாபாதகம் செய்திருப்பானின், அத்தகைய கணவனைப் பெண்டிர்கள் பணியலாகாது. அவன் சுத்தனாகும் வரையில் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி பரமபுருஷனைப் பணிவதுபோலப் பர்த்தாவையே தெய்வமாகப் பாவித்து அவனைப் பணிந்து வருவாளாயின், அவள் அப்பரம புருஷனோடொத்த உருவமுடைய கணவனுடன், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி பரமபுருஷனோடிருப்பதுபோல ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தில் ஸக்தோஷமுற்றிருப்பாள்; மெல்லமெல்லக் கணவனுடன் மோக்ஷத்தையும் பெறுவாள். அனுலோமஜமென்றும் ப்ரதிலோமஜமென்றும் ஸங்கரஜாதி இருவகையாயிருக்கும். கீழ் வர்ணத்தவனுக்கு மேல் வர்ணத்தவளிடத்தில் பிறந்தவர்கள் ப்ரதிலோமஜர். மேல் வர்ணத்தவனுக்குக் கீழ்வர்ணத்தவளிடத்தில் பிறந்தவர்கள் அனுலோமஜர். வண்ணன் கருமான் நட்டுவன் சண்டாளன் முதலிய ப்ரதிலோம

ஜாதியர்களுக்கும் மற்ற அனுலோமஜாதியர்களுக்கும் அவரவர்களுடைய வம்சபரம்பரையில் ஏற்பட்ட ஜீவனமே யன்றி வேறில்லை. திருடல் ஹிம்ஸை முதலிய பாபகார்யங் களை அவர்களும் செய்யலாகாது. ராஜனே! ப்ராஹ்மணர் க்ஷத்ரியர் முதலிய மனுஷ்யர்கள் அனைவர்க்கும் யுகங்கள் தோறும் பெரும்பாலும் அவரவர்கள் ஸ்வபாவங்களுக்குத் தகுந்தபடி தர்மங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத் தர்மமே அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்தி லும் ஸுகத்தை விளைக்குமென்று வேத வித்துக்களான மனு முதலிய ரிஷிகள் கிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். தங்கள் தங்கள் வர்ணஸ்ரமங்களுக்கு உரியபடி ஏற்பட்ட அத்யா பனம் முதலிய வருத்திகளால் ஜீவித்துக்கொண்டு யாகம் முதலிய தங்கள் கர்மத்தை அனுஷ்டித்து வருவார்க ளாயின் ஸத்வாதி குணங்களால் ஏற்பட்ட புண்யபாபரூப கர்மபந்தத்தைத் துறந்து கர்மத்தில் பாக்ருதி ஸம்பந்த மற்றிருக்கையாகிற மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்கள். ஒரு நிலத்தில் அடிக்கடி விதைத்துப் பயிரிட்டுக்கொண்டிருப் பானாயின், அந்நிலம் வீர்யமற்று மீளவும் பயிர் செய்ய உபயோகப்படாது. அதில் விதைத்த விதையும் முளைக் காமல் மண்ணோடு மண்ணாக மட்கி மணங்குலைந்துபோம். அங்ஙனமே காமங்களுக்கிடமான மனம் அடிக்கடி காமங் களை வேண்டியமட்டும் அனுபவிக்கையால் அவற்றில் விரு ப்பம் மற்றுப்போமேயன்றி, நெய்த் துளிகளால் அக்னிமேன் மேலும் வளர்ந்தெரிவது போல, அவற்றில் மேன்மேலும் விருப்பம் வளரப்பெறுது. மற்றும், எரிசிற அக்னி நெய் யை வெள்ளம் வெள்ளமாகக் கொட்டினால் அணையுமே யன்றி நெய்யைத் துளித்துளியாகச் சொட்டவிட்டால் எங்ஙனம் அணையாதோ, அங்ஙனமே மனம் காமங்களைச் சிறுச்சிறிது அனுபவித்தால் அவற்றில் விருப்பம் தீரப்பெ-

ருது. வேண்டியவள வாக அடிக்கடி அனுபவித்தால் அவ்
விருப்பம் தீரப்பெறும். 'இவன் இன்னவர்களைத் தவன்' என்று
அறியுமாறு எவனுக்கு எந்த லக்ஷணம் சொல்லப்பட்ட
தோ, அந்த லக்ஷணம் வேறு வர்களைத் தவனிடத்தில் புலப்
படுமாயின், அவனை அந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு
அந்தவர்களைத் தவனாகவே நிரூபிக்கலாம். ப்ராஹ்மணவர்களை
த்திற்குச் சொன்ன சமதமாதி குணங்கள் மற்ற வர்களைத்
தவர்களில் எவர்க்கேனும் இருக்குமாயினும், அவர்களை
ப்ராஹ்மணவர்களைத் தவர்களாக நிரூபிக்கலாம். அந்தந்த
வர்களுக்குச் சொன்ன அடையாளங்களே முக்ய
மன்றி அந்தந்த ஜாதியில் பிறப்பது முக்யமன்று. பதி
னென்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ப்ராஹ்மசாரி வானப்ராஸ்தன் இவர்களுக்
குள்ள விசேஷதர்மங்களையும், ப்ராஹ்மசாரி
முதலிப நான்கு ஆஸ்ரமத்தவர்களுக்குரிய
ஸாதாரண தர்மங்களையும் கூறுதல்.

ஸ்ரீ நாரதர் சொல்லுகிறார்:—ப்ராஹ்மசாரி மனத்தை
யும் மற்ற இந்திரியங்களையும் அடக்கித் தாஸன்போல
வணக்கமுற்றுக் குருவுக்கு ஹிதம் செய்துகொண்டு
அவனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரேமத்துடன். அக்குருவின்
க்ருஹத்தில் வாஸம் செய்யவேண்டும். மற்றும், அவன்
இரண்டு ஸந்திகளிலும் மௌனத்துடன் மனஆக்கமுற்
றுக் காயத்ரியை ஜபித்துக் காலை மாலைகளில் குரு
அக்னி ஸூர்யன் பகவான் இவர்களை உபாஸிக்கவேண்
டும். குரு அழைக்கும் பொழுது ஸித்தமாயிருந்து
மனஆக்கத்துடன் அவரிடத்தில் வேதங்களை ஓதவே
ண்டும். தினந்தோறும் வேதமோதத் தொடங்கும்
பொழுதும் முடிக்கும்பொழுதும் குருவின் பாதங்களைத்
தலையால் வணங்கவேண்டும். கையில் பவித்ரம் அணிந்து

மேகலை அஜினம் வஸ்தரம் ஜடை தண்டம் கமண்டலு
 உபவீதம் இவற்றைச் சாஸ்தரங்களில் சொல்லியபடி
 தரிக்கவேண்டும். காலை மாலைகளில் பிணை யெடுக்க
 வேண்டும். அந்தப் பிணையில் கிடைத்த அன்னத்தைக்
 குருவின் எதிரில் கொண்டுவந்து வைக்கவேண்டும். குரு
 அனுமதி கொடுப்பாராயின் அவ்வன்னத்தைப் புசிக்க
 லாம். ஒருகால் அனுமதி கொடாதிருப்பாராயின், உப
 வாஸமிருக்கவேண்டும். அவர் மனத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்
 பொருட்டு ஒருகால் அனுமதி கொடாதிருப்பதும் இருக்
 கலாம். மிதமாகப் புசித்து நல்லியற்கையும் நல்லொழுக்
 கமும் அமைந்து சோம்பலின்றிக் குரு உபதேசித்த அர்
 த்தங்களில் விஸ்வாஸமுற்று இந்தரியங்களை வென்றிருக்
 கவேண்டும். ஸ்தரீகளிடத்திலாவது ஸ்தரீகளுக்குட்பட்ட
 புருஷர்களிடத்திலாவது தனக்கு அவஸ்யமான கார்
 யம் எவ்வளவோ அவ்வளவு மாத்ரம் பேசலாமேயன்றி
 அதிகமாய்ப் பேசலாகாது. ஸ்தரீ விஷயமான பேச்சைத்
 துறக்கவேண்டும். க்ருஹஸ்தனுக்கே அது கூடுமன்றி,
 க்ருஹஸ்தனாகாமல் வேதமோதுகையாகிற பெரியவராதத்
 தில் இழிந்து ஸ்தரீஸம்போகம் முதலியவற்றைத் துறந்
 திருக்கவேண்டியவனாகிய ப்ரஹ்மசாரிக்கு அது கூடாது.
 வாயால் பேசுவதுமாத்ரத்தில் என்ன தோஷமென்று
 சினைக்கலாகாது. இந்தரியங்கள் மிகுந்த பலமுடையவை.
 அவை மனவூக்கமுடைய ஸன்யாஸியின் மனத்தையும்
 பறித்துக் கொண்டுபோய் விடும். ஆகையால் ஸ்தரீ விஷ
 யமான வார்த்தையை எப்பொழுதும் சினைக்கலாகாது.
 யௌவன வயதுடையவன் குருபத்னிகளைக் கொண்டா
 வது யௌவன வயதுடைய மற்ற ஸ்தரீகளைக் கொண்டா
 வது தனக்குத் தலைவாருதல் உடம்புதேய்த்தல் ஸ்நானம்
 செய்தல் எண்ணெய் தேய்த்தல் முதலிய கார்யங்களைச்

செய்வித்துக் கொள்ளலாகாது. மடந்தைகள் அக்னியைப் போன்றவர்கள். புருஷன் நெய்க்குடம் போன்றவன். ஆகையால் புருஷன் தன்வயிற்றிற் பிறந்த பெண்ணையுங்கூட ஏகாந்தத்தில் துறக்கவேண்டும். மற்ற காலங்களில் அவர்கள் இட்ட கார்யத்தை மாத்ரம் செய்யவேண்டும். தன்னையே ஆத்மாவாக நினைக்கும்படி செய்வதாகிய இச்சரீரத்தை ஈஸ்வரன் எதுவரையில் கார்யங்களைச் செய்யுந்திறமை அமைந்திருக்கும்படி செய்கிறானே, அதுவரையில் 'நான் தேவன் மனுஷ்யன்' என்னும் பேதபுத்தி தொடர்ந்துவரும். ஜீவனுக்கு அதனால் புருஷார்த்தமான மோக்ஷம் கைகூடாது. ஆகையால் அந்தப் பேதபுத்தி மாறுதிருக்கும் வரையில் தனக்கு ஏற்பட்ட வர்ணஸ்ரம தர்மங்களினின்று மீளலாகாது. வர்ணஸ்ரம தர்மங்களைத் தவறாமல் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வருவானாயின், அதனால் பேதபுத்திக்கிடமான அஜ்ஞானம் நீங்கி ஆத்ம பரமாத்ம விவேகாதிகள் உண்டாகப் பெற்றுக் கடைசியில் மோக்ஷத்தை அடைவான். ஆகையால் தேஹத்தில் திறமையுள்ளவரையில் வர்ணஸ்ரமதர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ப்ரஹ்மசாரிக்குச்சொன்ன நல்லியற்கை நல்லொழுக்கம் முதலிய இவற்றையெல்லாம் ப்ரப்ரஹ்மோபாஸனமாகிற வ்ரதத்திலிருக்கிற ஸன்யாஸியும் க்ருஹஸ்தனும் அவஸ்யம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். க்ருஹஸ்தனுக்கு ஸத்ரீஸம்போகமில்லாமையாகிற ப்ரஹ்மசர்யம் ஒரு காலத்தில் உண்டு; ஒரு காலத்தில் இல்லை. க்ருஹஸ்தன் ருதுகாலத்தில் ஸத்ரீஸம்போகம் செய்யலாமாகையால் அக்காலத்தில் அவனுக்கு அந்த ப்ரஹ்மசர்யம் கிடையாது. இந்த ப்ரஹ்மசர்யம் அனுஷ்டிக்க முடியாதாகையால் இதைக் குருவ்ருத்தியென்று சொல்லுவார்கள். வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கும்

க்ருஹஸ்தர்கள் கண்ணுக்கு மையிடுவது எண்ணெய்
தேய்த்துக்கொள்வது உடம்புக்கு எண்ணெய் தடவிப்
பிடித்துக்கொள்வது சுவர் முதலிய இடங்களில் ஸ்திரீ
சித்ரம் எழுதுவது மாம்ஸ மத்யங்களை உபயோகப்படுத்து
வது பூச்சுடுவது சந்தனம் பூசுவது ஆடையாபாரணம்
முதலியவற்றால் அலங்கரித்துக் கொள்வது ஆகிய இவற்
றை யெல்லாம் துறக்கவேண்டும். ப்ராஹ்மண ஷத்ரிய
வைஸ்யர்களென்கிற மூன்று வர்ணத்தவர்களும் இங்
வனம் குருகுலவாஸம் செய்து அங்கங்களோடும் உப
சிஷ்த்துக்களோடுங்கூடின வேதங்களைத் தன் புத்தி
பலம் உள்ளவரையில் அத்யயனம் செய்து அவற்றின்
பொருள்களையும் அறிந்து வ்ரதத்தைமுடித்துக்கொண்டு
சக்தி உள்ளவரையில் குருவுக்கு இஷ்டமானவற்றைக்
கொடுத்துக் குருவினால் அனுமதி செய்யப்பெற்று க்ருஹ
ஸ்தாஸ்ரமத்தையாவது ஸன்யாஸாஸ்ரமத்தையாவது
கைப்பற்றவேண்டும். க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம் பெற்றவன் அதி
னின்று ஸன்யாஸாஸ்ரமத்தையாவது வானப்ரஸ்தாஸ்ரா
மத்தையாவது கைப்பற்றலாம். அல்லது அந்த க்ருஹஸ்த
ாஸ்ரமத்திலே யாவது ப்ராஹ்மசர்யத்திலே யாவது
இருக்கலாம். ஈஸ்வரன் அக்னியினிடத்திலும் குரு
வினிடத்திலும் தன்னிடத்திலும் ஸமஸ்த பூதங்களிடத்
திலும் உட்புகுந்து நியமித்துக் கொண்டிருக்கிறான்
றும், ஸமஸ்த பூதங்களும் அவனிடத்தில் இருக்கின்றன
வென்றும், ஆயினும் அவன் அவற்றின் தோஷங்கள்
தீண்டப்பெறாத பரிசுத்தனென்றும் அவனுடைய உண்
மையை ஆராய்ந்தறிய வேண்டும். ப்ராஹ்மசாரியாவது
க்ருஹஸ்தனாவது ஸன்யாஸியாவது வானப்ரஸ்தனாவது
இங்வனம் ஈஸ்வரனுடைய உண்மையை அறிந்து தனக்கு
ஏற்பட்ட ஆஸ்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டித்துவருவானாயின்

தத்வத்ரயக்ஞானம் உண்டாகப் பெற்றுப் பரப்ராஹ்
மத்தை அடைவான். முனிவர்களால் புகழப்பட்ட வான
ப்ராஸ்தனுடைய தர்மங்களைச் சொல்லுகிறேன். இவ்வுல
கத்தில் இந்தத் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கின்ற முனிவன்
ரிஷிகள் அடையத்தகுந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தைப்பெறு
வான். பரிச் செய்து வினந்த சம்பாதானியம் முதலிய
வற்றின் அன்னத்தையாவது பக்வமாகாத காய் கழங்கு
முதலியவற்றையாவது அக்னிபில் பக்வஞ்செய்தபச்சைக்
காய் முதலியவற்றையாவது புசிக்கலாகாது. தானே முதி
ர்ந்து உதிர்ந்து ஸஞ்ரியகாணங்களால் உலர்ந்த பழம்
முதலியவற்றையே கொண்டுவிந்து புசிக்கலாம். காட்டில்
விளையும் செந்நெல் முதலிய தானியங்களைக் கொண்டு
வந்து சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட காலங்களில் சரு
புரோடாசங்களைப் பக்வஞ்செய்து ஹோமம் செய்யவேண்
கும். புதிய அன்னம் முதலியவை கிடைக்குமாயின்
பழைய அன்னுகளைத் துறக்கவேண்டும். அக்னிகளைப்
பாதுகாக்கும் பொருட்டே பர்ணசாலை ஏற்படுத்திக் கொ
ள்ளலாம். அல்லது பர்வத குஹையையாவது பற்றவேண்
கும். தான் பனிகாற்று அக்னி மழைவெயில் இவற்றைப்
பொறுத்துக்கொண்டு வெவிரியிலேயே இருக்கவேண்டும்,
ஐடை தரித்துத் தலைமயிர் உடம்புமயிர் நகம் தாடிமீசை
இவற்றையும் உடம்புமூக்கையும் கழிக்காமல் கமண்டலு
மான்தோல் தண்டம் மரவுரி முதலியவற்றையும் ஸ்ருக்கு
ஸ்ருவம் முதலிய கருவிகளையும் தரித்துக்கொண்டிருக்க
வேண்டும். வருததங்களை யெல்லாம் பொறுத்துக்கொ
ண்டு இந்த நியமத்திலின்றி புத்தி மாறாதபடி ஊக்கத்
துடன் பன்னிரண்டு வர்ஷங்களாவது எட்டு வர்ஷங்க

1. தத்வத்ரயக்ஞானமாவது--சேதன அசேதன ஈஸ்வர்களின்
கிற மூன்று தத்வங்களின் உண்மையைப் பற்றின அறிவு.

ளாவது நான்கு வர்ஷங்களாவது இரண்டு வர்ஷங்களாவது ஒரு வர்ஷமாவது இந்நியமங்களை அனுஷ்டித்த பின்பு வ்யாதிகளாலாவது கிழத்தனத்தினாலாவது தன் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவும் வேதாந்த விசாரம் செய்யவும் ஸன்யாஸாஸ்ரமத்தைக் கைப்பற்றி நடத்தவும் சக்தியற்றிருப்பானாயின், அப்பொழுது உபஸாஸம் முதலிய வ்ரதங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அக்னிகளை ஆத்மஸமாரோபணம் செய்து அஹங்கார மமகாரங்களைத் துறந்து பஞ்ச பூதங்களின் அமுதாயரூபமான சரீரம் இந்த்ரியங்கள் முதலியவற்றை அவ்வவற்றின் காரணத்தில் மறைந்ததாக அனுஸந்திக்க வேண்டும். சரீரத்திலுள்ள சந்திரங்களெல்லாம் ஆகாயத்திலும், ஸ்வாஸம் முதலிய ப்ராணைகள் வாயிலும், உஷ்ணம் தேஜஸ்ஸிலும், சக்தம் ஸ்லேஷமம் மூத்ரம் முதலியவை ஜலத்திலும், எலும்பு மாம்ஸம் முதலியவை பூமியிலும், மறைந்தனவாகப் பாவிக்க வேண்டும். எது எதின்மீது உண்டாயிற்றோ அது அதன்காரணமான அதில் மறைந்த தென்று பாவிக்கவேண்டும். வாகிந்த்ரியமும் அதன் காரணமான பேச்சும் அக்னிரீதவனிடத்திலும், பாணீந்த்ரியமும் அதன் வ்யாபாரமும் இந்த்ரனிடத்திலும், பா தேந்த்ரியமும் அதன் வ்யாபாரமான கதியும் கால ஸ்வரூபமான விஷ்ணுவனிடத்திலும், உபஸ்தேந்த்ரியமும் அதன் வ்யாபாரமான ஸம்போகமும் ப்ரஜாபதியிடத்திலும், பாயுவென்குற இந்த்ரியம் தன் வ்யாபாரமான மலவிஸர்க்கத்துடன் ம்ருத்யுவிடத்திலும், ஸ்ரோத்ரேந்த்ரியம் தன் விஷயமான சப்தத்துடன் திக்குலும், த்வகிந்த்ரியம் தன் விஷயமான ஸ்பர்சத்துடன் வாயுவிடத்திலும், சக்ஷுரிந்த்ரியம் தன் விஷயமான ரூபத்துடன் ஸூர்யனிடத்திலும், சஸனேந்த்ரியம் தன் விஷயமான ரஸத்துடன்

வருணனிடத்திலும், க்ரானேந்த்ரியம் தன் விஷயமான
கந்தத் துடன் அஸ்விதேவதைகளிடத்திலும், மனம் தன்
விஷயமான மனோதங்களுடன் சந்த்ரனிடத்திலும்,
புத்தி தன் விஷயங்களோடு ப்ரஹ்மதேவனிடத்திலும்,
அஹங்காரம் தன் கார்யமான தேஹாத்மாபி மானாதிக
ளுடன் ருத்ரனிடத்திலும், சித்தம் ஸத்வமென்கிற தன்
வ்யாபாரத்துடன் ஷேத்ரஜ்ஞனிடத்திலும், ஸாத்வி
காஹங்காரம் தன் கார்யமான இந்த்ரியங்களுடன் தன்
காரணமான மஹத்தத்வத்திலும், பூமி ஜலத்திலும்,
ஜலம் தேஜஸ்ஸிலும், தேஜஸ்ஸை வாயுவிலும், வாயு
ஆகாசத்திலும், ஆகாசம் தாமஸாஹங்காரத்திலும்,
தாமஸாஹங்காரம் மஹத்தத்வத்திலும், மஹத்தத்வம்
அவ்யக்தமென்கிற ப்ரதானத்திலும், அந்த ப்ரதானம்
பரமாத்மஸ்வரூபனான ஜீவாத்மாவினிடத்திலும் ஸம்பந்
தித்தனவாகப் பாவிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் மிகுந்தி
ருக்கிற ஜீவன் கேவலஜ்ஞான ஸ்வரூபனென்றும் பரமாத்
மாவுக்குச் சரீரமாகி அவனால் நியமிக்கப்பட்டிருப்பவனா
கையால் பரமாத்மஸ்வரூபனென்றும் அறிந்து தன்னிடத்
தில் ஜாதி குணம் முதலிய அபிமானமற்றுக் கட்டைகளை
யெல்லாம் எரித்த பின்பு அக்னி ஓய்வதுபோல, ஓய்ந்தி
ருக்க வேண்டும். பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்
றிற்று.

{

 ஸன்யாஸியின் தர்மங்களையும், ப்ரஹ்மலாத
 னுக்கும் அஜகர வாதத்திலிருந்த முனி
 வருக்கும் மேர்ந்த ஸமவாதத்தையும்
 கூறுதல்.

}

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுந்நார்:—வானப்ரஸ்தன் தனக்கு ஏற்பட்ட சியமங்களை அனுஷ்டித்தபின் புவேறு ஆஸ்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வல்லனாக இருப்பானாயின, இங்ஙனம் அனுஸந்தித்துத் தேஹத்தை மாத்ரம் மிதத் திக் கொண்டு தேஹத்தைத் தொடர்ந்த மற்ற எல்லாவற்றையும் துறந்து ஸாமாஸாஸ்ரமத்தைக் கைப்பற்றி ஓநக்ராமத்தில் ஓநராஜக்கு மேல தங்காமல் எதிலும் விருப்பியறிப் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். இந்த ஸன்யாஸி துறக்கப்பட்டவைகளில் எதையேனு மொன்றைக் கைப்பற்றுவானாயின, கௌபீரம் அரைவிலுக்கும் வஸ்த்ரம் இவற்றை மாத்ரமே கைப்பற்றலாம். ஆபத்தில் லாத ஸமயத்தில் தரிதண்டம் கமண்டலு உபஸீதம் அரைகாண் இவை தவிர மற்ற எதையும் கைப்பற்றலாகாது. குளிர் காற்று முதலியவற்றைப் பொறுக்க முடியாத ஆபத்காலத்தில் பேர்வை முதலியவற்றை மாத்ரமே அங்கீகரிக்கலாம். எங்கும் சியதமாக வாஸஞ்செய்யாமல் பிணையெடுத்து ஜீவித்துக்கொண்டு ஆத்மானுபவத்தினால் ஸந்தோஷ முற்றுத் தனியனாகவே திரியவேண்டும். ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் நண்பனாகிக் கோபமின்றி ஸ்ரீமந்நாராயணனே ப்ராபயனும் ப்ராபகனும் ஆதாரனுமேனனும் மனவுறுதியுற்றுச் சேதன சேதனங்களைக் காட்டிலும் விலகினனும் எவ்ருபத்தினாலும் எவ்வாவத்தினாலும் விகாரமற்றவனுமாகிய பரமாத்மாவினிடத்தில் இந்த ஜகத்தெல்லாம் இருப்பதாகவும், ப்ரப்ரஹ்மமென்று ஓதப்படுகிற அநதப்பரமாத்மா சேதன சேதனரூபமான இந்த ஜகத்தில் எங்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பதாகவும்

பாவிக்கவேண்டும், காலை மாலைகளில் தேஹத்தைக்காட்டி
 லும் வேறுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த ஸன்யாஸி
 பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஆராயவேண்டும் ஸ்வப்னாவஸ்த
 தையில் தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்
 மாவின் தோற்றத்தை ஆராய்ந்து அப்பொழுது பகவா
 னே விசித்தமான மார்க்கங்களையும் ரதங்களையும் மற்றும்
 பலவகையான வஸ்துக்களையும் படைத்து அனுபவிப்பிக்
 கிருனென்பதையும் ஆராய்ந்தறியவேண்டும். ஸம்ஸார
 பந்தமோக்ஷங்கள் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்
 படுகின்றவைகளேயன்றி அவை ஜீவனுக்கு இயற்கையி
 லேற்பட்டவை யன்றென்றும் அனுஸந்திக்கவேண்டும்.
 ஸம்ஸாரிகள் தப்பாமல் நோவேண்டிய மரணத்தை எங்ங
 னம் விரும்பமாட்டார்களோ, அங்ஙனமே ஸன்யாஸி சிஷ்
 யற்றதான ஜீவிதத்தை அபிநந்திக்கலாகாது. ப்ராணி
 களின் உத்பத்தி விராசங்களுக்குக் காரணமான காலத்
 தின் ககிையே எதிர்பார்க்கவேண்டும். கள்ளப் பொய்க்
 நூல்களில் மனம் செலுத்தலாகாது. ஜீவனோபாயமாக
 எந்த வ்ருத்தியையும் அங்கீகரிக்கலாகாது. ஜல்பம் வித
 ண்டை முதலியவற்றிற்கிடமான தர்க்கங்களைத் துறக்க
 வேண்டும். ஆக்ரஹத்துடன் ஒரு பக்ஷத்தையும் மனத்
 தில் ஏற்றுக் கொள்ளலாகாது. க்யாபி லாபாதிகளை
 விரும்பிச் சிஷ்யர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாகாது.
 பலகாரங்களைப் படிக்கலாகாது. பிறர்க்குப் படிப்பிக்
 கையும் கூடாது. மடாதிபதியாயிருக்கை முதலிய ஆரம்
 பங்களைச் செய்யலாகாது. வெளியிந்தரியங்களையும் உள்
 ளிந்தரியத்தையும் அடக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
 ஸன்யாஸார்மம் பெரும்பாலும் தர்மானுஷ்டானத்திற்
 காக ஏற்பட்டதன்று. அதில் ஜ்ஞானமே முக்யம். ஆகை
 யால் தர்மங்களைச் செய்தாலும் செய்யலாம்; துறந்தாலும்

துறக்கலாம். ஸன்யாஸா ஸ்ரமத்திலிருப்பவன் ஜ்ஞான ஹீனனாயிருப்பானாயின் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண் டும். ஜ்ஞானமுடையவன் அதைத் துறக்கலாம். ஜ்ஞான முடையவனும், ஜ்ஞானயோகத்திற்குத் தடையாகாதிரு க்குமாயின், அதை அனுஷ்டிக்கலாம். தடை செய்யுமா யின், அதைத் துறக்கவேண்டும். உபவாஸம் முதலிய வ்ரதங்களை அனுஷ்டிப்பானாயின் அவை தேஹத்திற்குத் தெளர்ப்பல்யத்தை விளைத்து யோகத்தைக் கொடுக்குமா கையால் அத்தகைய தர்மங்களை ஜ்ஞானயோகத்தையே முக்யமாகக் கொண்ட ஸன்யாஸி அனுஷ்டிக்கலாகாது. மற்றும், ஸன்யாஸி தர்மங்களால் ஸாதிக்க வேண்டிய இஹபாலோகஸுகானுபவங்களில் விருப்ப மற்றவன். அதர்மம்போல் தர்மமும் இஹபாலோகஸுகங்கள் மூல மாய் மோக்ஷத்தைத்ததிக்குமாகையால் அவன்பெரும்பா லும் தர்மாதர்மங்களை ஸமமாக நினைத்திருக்கவேண்டும். தனக்கு ஜ்ஞானம் உண்டென்பதை அறிவிக்கும் அடை ளங்களையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு தன்ப்ரயோஜ னத்தையும் பிறர்க்கு அறிவிக்காமல் பகவானுடைய நிஷ யமங்களை விக்ரஹத்தையே த்யானித் எக்கொண்டு பித் தம் பிடித்தவன்போலும் ஒன்றுமறியாத சிறுவன்போலு மிருக்கவேண்டும். தான் நன்றாகப் பேசவல்ல பண்டித னாயினும் தன்னைப் பிறர் ஊமையென்று நினைக்கும்படி காண்பிக்கவேண்டும். தேஹத்தைக் காட்டிலும் விஸ ஷ்ணான ஆத்மாவை ஆராய்ந்து பரமாத்ம த்யானத் திலேயே ஊக்கமுற்றிருக்கவேண்டும். க்ஞானியாரிருப் பவன் தன் மாஹாத்மியத்தை வெளியிடாதிருக்கவேண்டு மென்கிற இவ்விஷயத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாக ப்ரஹ்மாத னுக்கும் அஜகா வ்ரதத்திலிருந்த ஒரு முனிவர்க்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகிற பழையதான இவ்விதிஹாஸத்தைச்

சொல்லுகிறார்கள். அஜகர வரதத்திலிருக்கின்ற அம் முனிவர் ஸஹ்ய பர்வதத்தின் தாழ்வரையில் காவேரியின் கரையில் வெறுந்தரையில் படுத்து உடம்பெல்லாம் புழுதி படிந்து சிர்மலமான தேஹத்தின் ஒளி மறைந்திருக்கையில், சில மந்த்ரிகளோடு கூடி உலகங்களின் உண்மையை அறிய விரும்பித் திரிசுன்ற பகவத் பக்தனான ப்ரஹ்லாதன் அம்முனிவரைக் கண்டான். செயல் ஆகாரம் வாக்கு அடையாளங்கள் வர்ணஸ்ராமங்கள் இவை முதலிய வற்றால் இன்னவரென்றும் இன்னவரல்லவென்றும் ஜனங்கள் அவரை சிச்சயித்தறிய முடியாது. மஹாபாகவதனான ப்ரஹ்லாதன் அவருடைய பாதங்களைத் தன் சிரத்தினால் ஸ்பர்சித்து நமஸ்காரம் செய்து விதிபபடி பூஜித்து அவரது உண்மையை அறிய விரும்பி மேல் வருமாறு வினாவினான்.

ப்ரஹ்லாதன் சொல்லுகிறான்:—ப்ரயத்னம் செய்து போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு தேஹ போஷணம் செய்வானுடைய தேஹம்போல் உம்முடைய தேஹம் பருத்திருக்கின்றது. இங்வுலகத்தில் முயற்சி செய்பவர்களுக்கே பணம் கிடைக்கும். பணமுள்ளவர்களுக்கே போகங்கள் மேரும். நீர் ஒரு முயற்சியுமில்லாதிருக்கின்றீர். உமக்குப் பணம் கிடைக்கப் பாஸக்தியில்லை. போகங்களுக்கே முதலே இடமில்லை. போகங்களை அனுபவிப்பவர்களிடம் சரீரமே பருத்திருக்கும். போகமில்லையாயின் சரீரம் இளைத்துப்போம். உமக்குப் போகமில்லாமலே தேஹ புஷ்டி எப்படி உண்டாகிற்று? அந்தணரே! நீர் படுத்து ஒரு முயற்சியுமின்றி யிருக்கிறீராகையால் போகங்களை விளைக்கவல்ல பணம் உமக்கு இல்லையென்பது சிச்சயம். இது எல்லார்க்கும் தெரிந்தவிஷயமே. ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! போகங்களை அனுபவியாதிருக்கிற உம்முடைய

தேஹம் எந்தக் காரணத்தினால் பருத்திருக்கின்றதோ அதை எனக்குச் சொல்லக்கூடுமாயின், சொல்லீராக. மற்றும், நீர் எல்லாம் அறிந்தவர்; கர்யங்களைச் செய்ய வல்ல சரீரமுடையவர்; சாதூர்யம் அமைந்தவர்; நீர்லோக ரஞ்சகமான பல கதைகளைச் சொல்ல வல்லவர். இத்த கையாடியினும், உலகமெல்லாம் வ்யாபாரத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கையில் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு உதா ஸீனராய் வெறுமனே படுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர். இதற் கென்ன காரணமோ அதையும் நான் கேட்கக் கூடுமா யின் சொல்லீராக.

ஸ்ரீநாதர் சொல்லுகிறார்:—இங்ஙனம் அஸ்ர ஸ்ரேஷ்டனான ப்ராஹ்மதனால் வினவப்பெற்ற மஹானு பாவராகிய அம்முனிவர் அவனுடைய அம்ருதம் போன்ற வாக்கினால் தூண்டப்பட்டுப் புன்னகை செய்து அவனைக் குறித்து மொழிந்தார்.

ப்ராஹ்மணர் சொல்லுகிறார்:—ஓ அஸ்ர ஸ்ரேஷ்டனே! ப்ராணிகளின் ப்ரவருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணங்கள் இன்னவை யென்கிற இவ்விஷயம் உனக்கே தெரியும். ஸமஸ்த லோகங்களின் மனக்கருத்தையும் அறியுந் திறமை உனக்கு உண்டல்லவா? இத்த்ரியங்களு க்கு விஷயமாகாத வஸ்துக்களையும் காணவல்ல பெரியோர்களுக்குள் நீ மேலாயிருப்பவன். மற்றும் ஷாட் குண்ய பூர்ணனும் தன் தேஜஸ்ஸினால் ப்ரகாசிப்பவனு மாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் அனன்யப்ரயோஜனமான உன் பக்தியால் ஸந்தேதாஷம் அடைந்து ஸர்வகாலமும் உன் ஹ்ருதயத்தில் இருந்துகொண்டு அஜ்ஞானமாகிற அந்த காரத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அப்படிப் பட்ட உனக்குத் தெரியாதது எதுவுமேஇல்லை. ராஜனே! ஆயினும் நான் பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டபடி உன்

கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லுகிறேன், கேட்பா யாக. தனக்குச் சுத்தியை விரும்புகிறவன் உன்னோடு அவஸ்யம் ஸம்பாஷணம் செய்யவேண்டுமல்லவா? நான், வருந்தித் தேடிப் பெறக்கூடிய காமபோகங்களாலும், நிறைவு முடியாததாகி மேன்மேலும் ஜன்மபரம்பரைகளை விளைவிப்பதுமான சப்தாதி விஷயங்களைப் பற்றின் விருப் பத்தினால் தூண்டப்பட்டுப் புண்ய பரபகர்மங்களைச் செய்து முன்பு பலயோனிகளில் பிறந்தேன். அக்கர்மங்க ளால் திரிந்துகொண்டிருக்கிற நான் தெய்வாதீனமாய்த் தர்மத்தினால் ஸவர்க்கத்தையும் ஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷ த்தையும் அதர்மத்தினால் பசு பக்ஷி முதலிய ஜன்மங்களை யும்மீளவும் மனுஷ்யஜன்மத்தையும் விளைவிக்கவல்ல இந்த மனுஷ்யஜன்மத்தைப் பெற்றேன். ஸவர்க்க மோக்ஷங் களை விளைவிப்பதான இந்த மனுஷ்யஜன்மத்திலும் மைது னாதி ஸுகத்திற்காகவும் துக்கங்கள் நீங்குவதற்காகவும் கர்மங்களைச் செய்கிற பாரணிகளுக்கு விபரீத பலனை உண்டாவதைக் கண்டு நான் கர்மங்களைச் செய்யும் முயற் சியினை நிறுத்திவிட்டேன். ஜ்ஞானாநந்தஸ்வரூபமான ஜீவாத் மாவுக்கு ஸுகமும் இயற்கையில் ஏற்பட்டதுதான். ஆகையால் அதற்காகப் பரயத்னம் செய்யவேண்டியதில்லை. ஆனால் ஜீவன் ஸுகரூபமாகத் தோற்றவிலையே யென் றால், எல்லாச் செயல்களுமற்ற ஸுகமே அந்த ஜீவனு க்கு ஸ்வரூபம். ஆகையால் எல்லா முயற்சிகளும் அடங்கப்பெற்று ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை ஆராய்ந்தால் அப்பொழுதுதான் ஜீவன் ஸுகரூபமாகத் தோற்றுவான். சப்தாதிவிஷயபோகங்களெல்லாம் மனோரதமாத்ரத்தினால் உண்டாகின்றவை யென்பதையும் நிலையற்றவை யென்பதையும் கண்டு ஆத்மாவின் உண்மையை ஆராய்வதில் நுழைந்து ப்ராப்த கர்மத்

தை அனுபவத்தினால் கழிக்க விரும்பிப் படுத்திருக்கிறேன். இங்ஙனம் கேவல ஸுகருபமாயிருப்பதும் புருஷார்த்தமும் வருந்தி வினைவிக்க வேண்டாமல் தானே ஸித்தமாயிருப்பதுமாகிய இந்த ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை மறந்து, ஜீவாத்மாக்கள் தமக்கு இயற்கையில் ஏற்பாடததும் 'நான் தேவன், நான் மனுஷ்யன்' என்கிற தூரபிமான ரூபமுமான பேதபுத்தியை ஏறிட்டுக்கொண்டு அதனால் கர்ப்ப ஜன்ம ஜரா மரணாதிகளால் லிசித்ரமாயிருப்பதும் பயங்கர முமான ஸம்ஸாரத்தை மேனமேலும் வளர்த்திக்கொள்கிறார்கள். தெரியாதவன், ஜலம் அதினுள்ள புல் பாசி முதலியவற்றால் மறைந்திருக்கையில் இங்கு ஜலமிருக்குமென்பதை அறியாமல் அதைத் துறந்து ஜலம் வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் ஜலம்போல் தோற்றுந் திறகானலைக்கண் டோடுவதுபோல ப்ராணிகள் இயற்கையில் ஸுகருபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை மறந்து புருஷார்த்தமல்லாத சப்தாதிவிஷயஸுகங்களைத் தேடியோடுகிறார்கள். கர்மத்திற்குட்பட்டவர்களாகையால் சினைத்தபடி செய்து நிறைவேற்ற வல்லவல்லாத ஜீவாத்மாக்கள் கர்மாதீனமாய் ஏற்பட்டிருக்கின்ற தேஹம் இந்தரியம் முதலியவற்றால் தங்களுக்கு ஸுகத்தையும் துக்கம் நீங்குவதையும் விரும்பி அடிக்கடி தொடங்கும் செயல்களெல்லாம் அவர்கள் விரும்பின ஸுகத்தையாவது துக்கத்தின் நீங்குதலையாவது வினைக்காமல் வீணாயொழிகின்றன. ஜீவாத்மாக்கள் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய துக்கங்களால் ஓருகாலும் விடுபடாமல் வருந்தி ப்ரயத்னம் செய்து ஸம்பாதித்த பணங்களாலாவது அவற்றால் வினையும் சபதாதிவிஷயங்களாலாவது? என்ன ஸுகம் உண்டாகும் பணம் ஸம்பாதிக்கும்பொழுது நேரிடும் வருத்தத்தைச் சொல்லி முடியாது. ஸம்பாதித்த பின்பும் இன்னம் பணம் வேண்டு

மென்கிற விருப்பம் தீராது. இந்தரியங்களை வெல்ல முடியாதவராகையால் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு காமங்களை எவ்வளவு அனுபவிக்கினும் மேன்மேலும் விருப்பம் வளர்ந்து வருந்துவார்கள். திருடர் முதலியவர் வந்து பணத்தைப் பறித்துக்கொண்டு பேரனூல் என்செய்வோமென்னும் பயத்தினால் உறங்கமாட்டார்கள். எல்லரிடத்திலும் 'இவர்கள் நம்பணத்தைப் பறிப்பார்களா என்னவோ?' என்று சந்திப்பார்கள். ஆகையால் பணத்தைச் சம்பாதித்த பின்பும் வருத்தம் நீங்காது. ப்ராணன்களையும் ப்ராணன்களைப்போன்ற பணத்தையும்பாதுகாக்கும் ப்ராணிகளுக்கு மன்னவன் திருடன்சத்ரு பந்து பசு பக்ஷிகள் யாசகர்கள் காலம் இவர்களிடத்தினின்றும் தன்னிடத்தினின்றும் தினந்தோறும் பயம் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். ப்ராணன்களிடத்திலும் பணத்திலும் ப்ரீதி மாறுதிருக்குமாயின், சோகம் மோஹம் பயம் கோபம் ராகம் அதைதர்யம் ச்ரமம் இவை முதலிய வருத்தங்கள் ப்ராணிகளுக்கு ஓயமாட்டா. ஆகையால் பண்டிதனுயிருப்பவன் ப்ராணன்களிலும் பணத்திலும் ப்ரீதியைத் துறக்கவேண்டும். நமக்கு இவ்வுலகத்தில் வண்டு மலைப்பாம்பு இவ்விரண்டும் மேலான ஆசார்யர்கள். நான் அவற்றின் நடத்தையை ஆலோசித்தே வைராக்யத்தையும் தெய்வாதீனமாகக் கிடைத்தவற்றில் ஸந்தோஷத்தையும் பெற்றேன். வண்டினிடத்தினின்றும் எமஸ்தகாமங்களிலும் விருப்ப மில்லாமையை அப்யஸித்தேன். வண்டிகள் இங்குமங்கும் திரிந்து புஷ்பங்களினின்று கொண்டுவந்து கூடு கூட்டி வைத்திருக்கும் தேனை அவ்வண்டிகளைக் கொண்டு மற்றொருவன் பறித்துக்கொண்டு போகின்றான். அங்ஙனமே ஒருவன் ஒருந்திச் சம்பாதித்த பணத்தை அவனைக்கொண்டு மற்றொருவன் பறித்

துக்கொண்டு போவானென்னும் இவ்விஷயத்தை வண்டி
 னிடத்தினின்று தெரிந்துகொண்டேன். மலைப்பாம்பு ஓரி
 டத்தினின்று நகராமல் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்தவற்
 றைப் புசித்து ஸந்தோஷமுற்றிருக்கின்றது. அங்ஙனமே
 நானும் ஒரு வ்யாபாரமும் செய்யாமல் தெய்வாதீனமாய்க்
 கிடைத்த அன்னாதிகளால் ஸந்தோஷமுற்றிருக்கிறேன்.
 அப்படித் தெய்வாதீனமாய் ஒன்றும் கிடைக்காது போயி
 னும் தையத்துடன் பல நாளாயினும் வெறுமனே படுத்த
 துக்கொண்டிருக்கிறேன். அன்னம் ஒருகால் அல்பமாக
 வும், ஒருகால் வெகுவாகவும் கிடைக்கும். ஒருகால் நன்றா
 யிருக்கும். ஒருகால் நன்றாயிராது. ஒருகால் வெகு ரஸ
 முள்ள தாயிருக்கும்; ஒருகால் ரஸமற்றிருக்கும். ஒருகால்
 ஸ்ரத்தையுடன் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். ஒரு
 கால் பலவாறு பழித்துக்கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள்.
 ஒருகால் பகல் இரவு இரண்டு வேளையும் மதேஷ்டமாய்க்
 கிடைக்கும். எப்படி கிடைக்கினும் கிடைத்தபடியே புசிப்
 பேன். அது நன்றாயிருப்பினும் நன்றாயிராமற்போயினும்,
 ரஸமுள்ள தாயிருப்பினும், ரஸமற்றிருப்பினும், ஸ்ரத்தை
 யோடு கொடுப்பினும், பழித்துக் கொடுப்பினும், அதைப்
 பற்றி ஸந்தோஷமாவது வருத்தமாவது எனக்குக்
 கிடையாது. நல்ல வஸ்துவமாவது வெண்பட்டாவது
 மான்தோலாவது கார்த்துணியாவது மரவுரியாவது
 வேறு எதுவாவது கிடைக்கினும் தெய்வாதீனமாய்க்
 கிடைத்த அதை உடுத்துக் கொள்கிறேன். இங்ஙனம்
 பாரப்தகர்மத்தைப் புசித்துக்கொண்டு மனக்களிப்புற்
 றிருக்கிறேன். ஒருகால் வெறுந்தரையிலும், ஒருகால்
 புல்லெழுந்த பூமியிலும், ஒருகால் இலைகள் படுத்தபூமி
 யிலும், ஒருகால் கல் தரையிலும், ஒருகால் புழுதியிலும்
 படுத்துக்கொள்கிறேன். ஒருகால் உப்பரிகையில் கட்டி

லிலும் மெத்தையிலும் பிறருடைய இஷ்டத்தின்படி படுத்
துக் கொள் ளுகிறேன். ஒருகால் நன்றாக ஸ்நானம்செய்து
சந்தனம் பூசி அழகான ஆடை உடுத்திப் பூமலை அணி
ந்து ரதம் முதலிய வாஹனங்களின் மேலேறித் திரிக்
கிறேன் பரபூ! ஒருகால் அரையில் ஆடையின்றித் திகம்ப
ரனாய்ப் பேர்பிசாகபோலத் திரிகிறேன். ஜனங்கள் இயற்
கையாகவே ஒருவரோடொருவர் பொருந்தாமல் சிலர்
துதிப்பார்கள்; சிலர் பழிப்பார்கள். நான் துதிக்கிறவர்
களைப் புகழ்வதுமில்லை. சிந் திக்கிறவர்களைப் பழிப்பது
மில்லை. அவர்கள் அனைவர்க்கும் தர்மம் முதலிய நன்மை
களும் மஹானுபாவனான பகவானிடத்தில் மன ஆக்கமும்
உண்டாகும்படி ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டிருப்பேன். ஜாதி
உருவம் முதலிய விகற்பங்கள் சித்தத்தில் மறைந்ததாக
வும் அந்தச் சித்தம் தேஹாத்ம ப்ரமத்திற்கிடமான மனத்
தில் மறைந்ததாகவும், அந்த மனம் ஸாத்விகாஹங்கா
ரத்தில் மறைந்ததாகவும், அந்த ஸாத்விகாஹங்காரம்
மூல ப்ரக்ருதியில் மறைந்ததாகவும், அந்த மூலப்ரக்ருதி
ஆத்மாநுபூதியில் மறைந்ததாகவும் பாவிக்கவேண்டும்.
பிறகு தன்னைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவை ஆரா
ய்ந்து அவனை த்யானித்துக் கொண்டிருக்கும் முனிவன்
செயலற்றுப் பரமாத்ம ஸ்வரூபனாகிய பரிசுத்த ஜீவஸ்வ
ரூபத்தை அனுஸந்தித்துச் சரீரத்தினின்று மீளவேண்
டும். இங்ஙனம் என்னுடைய நடத்தையை நான் மறைத்
துக்கொண்டிருப்பினும் பாகவத ஸ்ரேஷ்டனாகிய உனக்கு
விவரித்துச் சொன்னேன். புத்தி ஹீனர்கள் இந்த என்
நடவடிக்கையை லோக மர்யாதைக்கும் சாஸ்த்ர மர்யா
தைக்கும் இணங்காததென்று நினைப்பார்கள். நீ பகவா
னிடத்தில் மன ஆக்கமுடையவனாகையாலும் தர்ம
ஸஞ்ஞமம் தெரிந்தவனாகையாலும் நீ அப்படி நினைக்க

மாட்டா யென்று உனக்கு இதை மறைக்காமல் வெளி யிட்டேன்.

ஸ்ரீ நாரதர் சொல்லுகிறார் :—அஸ்ரஸ்ரேஷ்டனாகிய ப்ரஹ்மாதன் அம்முனிவரிடத்தினின்று பரமஹம்ஸர்களின் தர்மத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமுற்று அவரைப் பூஜித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் க்ருஹத்திற்குப் போனான். பதின்மூன்றுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●●● க்ருஹஸ்தாஸ்ரம் தர்மங்களைக் கூறுதல் ●●●—

யுகிஷ்டிரன் சொல்லுகிறான் :—தேவரஷீ ! இல்லற வாழ்க்கையில் நிலைநிற மனமுடைய என்னைப்போன்றவன் எவ்விதத்தில் இந்த ஸன்யாஸிகள் பெறும் பதவியாகிய மோக்ஷத்தைப் பெறலாமோ, அவ்விதத்தைச் சொல்லுக.

ஸ்ரீ நாரதர் சொல்லுகிறார் :—மஹாராஜனே ! நீ எல்லாம் அறிந்தவனாயினும் உலகத்தவர்களை அனுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு நன்றாக வினவினை. நீ கேட்ட க்ருஹஸ்தாஸ்ரம் தர்மத்தை உனக்கு நான் சொல்லுகிறேன். இந்தத் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதனால் புண்யபாபகர்மங்கள் தொலைந்து ஜ்ஞானயோகம் கைகூடும். மன்னவனே ! க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருப்பவன் அவ்வாஸ்ரமத்திற்குரிய ஸந்த்யாவந்தனம் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் முதலிய அவஸ்யமான கர்மங்களை ஒன்றான வாஸுதேவனுக்கு அர்ப்பணமென்னும் புத்தியுடன் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு அவ்வாஸுதேவபகவானுடைய குணங்களை மனத்தில் நினைந்து நைந்து உருகுந்தன்மையுள்ள பாகவதர்களை உபாஸிக்க வேண்டும். க்ருஹஸ்தாஸ்ரம் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டிய காலம் தவிர மற்ற காலங்களில் சாந்திமுதலிய

குணங்கள் அமைந்த ஜனங்களுடன் கூடி அப்பாகவதர் களிடத்தினின்று அம்ருதம்போன்ற பகவானுடைய அவ தார கதைகளை ஸ்ரத்தையுடன் அடிக்கடி கேட்கவேண் டும். அப்பெரியோர்களின் ஸஹவாஸத்தினால் தேஹத்தில் அஹங்காரத்தையும், பெண்டிர் பிள்ளை முதலியவர்களிடத்தில் மமகாரத்தையும் மெல்லமெல்லத் துறக்கவேண் டும். ஸ்வப்னத்தினின்று எழுந்தவன் ஸ்வப்னத்தில் கண்ட வஸ்துக்களெல்லாம் கிலையற்றவையென்று கினைப்பது போலத்தேஹம் வீடு வாசல் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவற் றில் அபிமானத்தைத் துறந்து இவையெல்லாம் கிலையற் றவையென்று கினைக்கவேண்டும். அந் கினைவுடைய பண் டிதன் அத்தேஹம் முதலியவற்றில் மனப்பற்றற்றவனாயி னும் பற்றுடையவன்போல ப்ராணதாரணத்திற்குவேண் டிய காரியத்தை அவற்றால் நடத்திக்கொண்டு மனுஷ யத்வம் முதலியவை அந்தந்த தேஹங்களின் தர்மங்களே யன்றி ஆத்மாவின் தர்மமன்றென்று அனுஸந்திக்கவே ண்டும். ஜ்ஞாதிகளும் தாய்தந்தைகளும் பிள்ளைகளும் உடன்பிறந்தவர்களும் நண்பர்களும் மற்றவர்களும்எதைச் சொல்லுகிறார்களோ எதை விரும்புகிறார்களோ அதைத் தான் அப்படியே மமகாரமின்றிப் புகழவேண்டும். மழை பெய்துவினைந்த தான்யம் முதலியவற்றையும் பூமியில் விளையும் ஸ்வர்ணம் முதலியவற்றையும் திடீரென்றுநேரிடு கின்றவற்றையும் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் ஏற் பட்டவையென்று பாவித்து அவற்றில் தன் தேஹதார ணத்திற்கு வேண்டியவற்றை மாத்ரம் உபயோகப்படுத் திக் கொள்ளலாம். தம் வயிறு எவ்வளவால் சிறையுமோ அவ்வளவை மாத்ரமே ப்ராணிகள் தம்முடையதென்று அபிமானிக்கலாமேயன்றி, அதற்கு மேற்பட்டவற்றைத் தம்முடையதென்று அபிமானிப்பார்களாயின், அவர்கள்

திருடர்களே; அவர்கள் தண்டனைக்கு உட்படுவார்கள். அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரம் நீங்காது. ஆகையால் அவற்றைப்பகழிச்சுற நாய்பூனை முதலிய மிருகங்கள், ஒட்டகம், கழுதை, குரங்கு, எலி, நகரும் ஜந்துக்கள், எக்கள் இவற்றையெல்லாம் தன்பிள்ளைகளைப்போலப் பார்க்க வேண்டுமேயன்றி அவற்றின்மேல் கோபங்கொண்டு ஹிம்ஸிக்கலாகாது. பிள்ளைகளுக்கும் இதம் மிருகம முதலிய வற்றிற்கும் என்ன பேதம்? ஒருபேதமும் இல்லை. தான்க்ருஹஸ்தனானும் மிகவும் ப்ரயாஸப் பட்டுத்தர்மார்த்த காமங்களைக் கைப்பற்றலாகாது. தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்தபடி தெய்வானைமாய்க் கிடைப்பதைக் கொண்டு ஸந்தோஷ முற்றிருக்கவேண்டும். நாய் பாதகிகள் சண்டாளர் முதலியவர் இவர்களுக்கும் அவரவர் விரும்புகிற அன்னநிகளைச் சக்திக்குத் தகுந்தபடி கொடுக்கவேண்டும். தன் பார்வையிடத்திலுங்கூட என்னுடையவனென்ற கிற அபிமானத்தைத் துறக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்குப் பார்வையிடத்தில் 'எனக்கே இவள்' என்னும் அபிமானம் அதிகமாயிருக்கும். பார்வையக்காகத் தந்தையையும் குருவையும் வதிப்பாராகள். அவர்களிடத்தில் அபிமானத்தை எவர்க்கும் துறக்கமுடியாது. விவேகமுடையவன் அப்படிப்பட்ட பார்வையிடத்திலும் அபிமானத்தைத் துறக்கவேண்டும். இந்த அபிமானத்தைத் துறந்தவன் எவராலும் வெல்லமுடியாத பரமபுருஷனையும் வென்றவனாவான். 'புழு விஷ்டை பஸ்மம் இவற்றில் போய்முடியக்கூடிய இந்தத்தேஹம் எங்கே? அந்தத் தேஹத்தின் ஸுகத்திற்காக ஏற்பட்ட பார்வைய எங்கே? ஆகாயம் போல் எங்கும் பற்றற்றிருக்குந்தன்மையுடைய ஆத்மா எங்கே?' ஒன்றோடு மற்றொன்றுக்கு என்ன சேர்த்தியுண்டு?' என்னும் தத்வவிசாரத்தினால் அந்தப் பார்வையிடத்

தி லுள்ள அபிமானத்தையும் துறக்கவேண்டும். தெய்வா
 தீனமாய்க் கிடைத்த அன்னாதிகளைக் கொண்டு பஞ்ச
 மஹா யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச் செய்து அதில் மிகுந்தவற்
 றைக்கொண்டு தன் தேஹதாரணத்தை நடத்தவேண்டும்.
 மற்றது தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்திருப்பினும் அதில்
 தன்னுடையதென்கிற அபிமானத்தைத் துறக்கவேண்
 டும். இத்தகைய அறிவுடையவன் பெரியோர்கள் அடையு
 ம்பதவியாகிய மோக்ஷத்தைப் பெறுவான். தேவர்கள்
 ரிஷிகள் மனுஷ்யர்கள் பூதங்கள் பித்ருக்கள் ஆகிய
 பஞ்ச மஹாயஜ்ஞ தேவதைகளுக்கும் தனக்கும் தனித்
 தனியே அந்தராத்மாவான பரமபுருஷனை யாஜனம் அத்
 யாபனம் முதலிய தன் வருத்தியால் ஸம்பாதித்த த்ரவ்
 யத்தினால் தினந்தோறும் ஆரதிக்கவேண்டும். தனக்கு
 விருப்பம் திறமை அறிவு இவை மூன்றும் அடைந்திருக்
 கையாகிற அதிகாரம் உளதாயின், அதிகாரத்திற்குத்
 தகுந்தபடி எல்லாயாகங்களும் செய்யத் தக்கவைகளே.
 கல்பஸூத்ரங்களில் சொல்லிய விதியின்படி அக்னிதேஹா
 தாம் முதலிய கர்மத்தினால் பரமபுருஷனை ஆரதிக்க
 வேண்டும். ராஜனே! எமஸ்த யஜ்ஞங்கனி லும அவர்ப்
 பாகங்களைப் புதிக்கிற இந்தப்பரமபுருஷன் ப்ராஹ்மணர்
 களின்முகத்தில் ஹோமம் செய்த அன்னாதிகளால் த்ரு
 ப்தி அடைவதுபோல, அக்னிமுகத்தில் தேஹமம் செய்த
 அன்னாதிகளால் த்ருப்தி அடைகிறதில்லை. பகவான்
 ப்ராஹ்மணர்களை யே முகமாகவுடையவன். ஆகையால்
 ப்ராஹ்மணர்களை அவரவர் விரும்பும் காமங்களால் உன்
 சக்திக்கு உரியபடி ஆரதிப்பாயாயின், அதனால் அவர்
 களுக்கு அந்தர்யாமியான பகவான் த்ருப்தி அடைவான்.
 அங்ஙனமே தேவதைகளையும் மனுஷ்யர் முதலிய மற்றவர்
 களையும் அவரவர்களுக்கு வேண்டிய காமங்களால் ஆரா

தித்து அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவான பாம்புருஷனைக்
 களிப்புறச் செய்வாயாக. ப்ராஹ்மண ஷுத்திரிய வைஸ்யர்
 களில் எவனானும் பணமுடையவனானிருப்பானின், புரட்
 டாசி மாதத்தில் க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் தன் பணச்செருக்
 குக்கு உரியபடி தாய்கந்தைகளுக்கும் அவரது பந்துக்
 களுக்கும் ஸ்ரரத்தம் செய்யவேண்டும். அதற்கு மஹாலய
 மென்று பெயர். கர்க்கடகஸங்க்ராந்தி மகாஸங்க்ராந்தி
 இவ்வயனங்களிலும் மேஷம் துலை ஆகிற விஷுவத்திலும்
 வ்யதிபாதத்திலும் திதி ஷுபத்திலும் சந்திர க்ரஹணத்
 திலும் ஸூர்யக்ரஹணத்திலும் த்வாதசிரினனறும் ஸ்ர
 வண நக்ஷத்ரத்தினன்றும் சுக்ல பக்ஷ த்ருதீயையாகிய
 அக்ஷத்ருதீயையினன்றும் கார்த்திக மாஸத்தில் சுக்ல
 பக்ஷத்து நவமீயினன்றும் ஹேமந்த சிசிராருதுக்களாகிய
 மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனிமென்கிற நான்கு மாதங்
 களின் க்ருஷ்ண பக்ஷத்து அஷ்டமிகள் நான்கினன்றும்
 மாசி மாஸத்தில் சுக்லபக்ஷத்து ஸப்தமீயினன்றும் மகா
 நக்ஷத்ரமும் பெளர்ணமாலியும் கூடுந்தினத்தினன்றும்
 மாஸ நக்ஷத்ரங்களோடுகூடின பெளர்ணமாலிகளினன்
 றும், அனுஷம், ஸ்ரவணம், உத்திரம் உத்திராடம், உத்
 திரட்டாதி இவற்றில் ஏதேனுமொன்று சேரப்பெற்ற
 த்வாதசியினன்றும், உத்திரம் உத்திராடம் உத்திரட்டாதி
 இவற்றில் ஏதேனுமொன்று சேரப்பெற்ற ஏகாதசியினன்
 றும் ஜன்ம நக்ஷத்ரத்தினன்றும் ஸ்ரவணத்தினன்றும்
 ஸ்ரரத்தம் செய்யவேண்டும். அயனம் முதலிய இக்காலங்
 கள் நன்மையை விளைக்கும்படியான தர்மத்தை அனுஷ்
 டிப்பதற்குரிய காலங்கள். இவை நன்மையை விளைக்குங்
 காலங்கள். இக்காலங்களில் நன்மைக்கிடமான ஸ்நானாதி
 புண்ய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அதுவே ஆயு
 ளுக்குப்பயனும். இக்காலங்களில் செய்கிற ஸ்நானம் ஜபம்

ஹோமம் தவம் இவையும், தேவதைகள் ப்ராஹ்மண ஷத்
 ரியஸ்யர்கள் இவர்களுக்குச் செய்யும் ஆராதனம் பித்
 ருக்கள் தேவதைகள் மனுஷ்யர் பூதங்கள் இவற்றிற்குக்
 கொடுக்குந்தானம் இவையுமெல்லாம் அழிவற்றபலனைக்
 கொடுப்பவையாம். யுதிஷ்டி மன்னவனே! மற்றும்,
 பத்னிக் குச் செய்கிற பும்ஸவன ஸீமந்தா கி ஸம்ஸ்கார
 காலங்களிலும் குழந்தைகளுக்குச் செய்கிற ஜாதகரண
 நாமகரணாதி ஸம்ஸார காலங்களிலும் ப்ரேதனுக்குச்
 செய்கிற தஹனாதி ஸம்ஸ்கார காலங்களிலும் மரணம்
 அடைகிற தினத் தினன்றும் மற்றும் க்ஷேமத்தை விரும்
 பிச் செய்கிற கார்ய காலங்களிலும் நடத்துகிற ஸ்நானாதி
 கர்மங்கள் அழிவற்ற பலனைக் கொடுக்கும். இங்ஙனம்
 நன்மைக்கிடமான காலங்களைச் சொன்னேன். இனித்
 தர்மம் முதலிய நன்மைகளை விளைக்கவல்ல தேசங்களைச்
 சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. எவ்விடத்தில் ஸத்பாத்
 ரம் கிடைக்குமோ அத்தேசம் தானாதி கர்மங்களுக்கு
 முக்யமான தேசம். சேதனா சேதன ஸ்வரூபான பகவா
 னுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹம் எவ்விடத்தில் இருக்கின்
 றதோ, தவம் வித்யை தயை இவை அமைந்த ப்ராஹ்மண
 குலம் எவ்விடத்தில் வஸிக்கின்றதோ, அவ்விடங்களும்,
 எவ்வெவ்விடங்களில் பகவானுடைய பூஜை நடக்கின்
 றதோ அவ்விடங்களும் மிகவும் புண்யமான தேசங்கள்.
 அவையெல்லாம் நன்மையை விளைக்கவல்ல தர்மங்களை
 அனுஷ்டிப்பதற்கு உரிய தேசங்களாம். மற்றும், புரா
 ணங்களில் ப்ரஸித்திபெற்ற கங்கை முதலிய நதிகள்
 எவ்வெவ்விடங்களில் இருக்கின்றனவோ அவ்வெவ்விடங்
 களும் புஷ்கரம்முதலிய தடங்களும், பெரியோர்கள் சீத்ய
 வாஸம் செய்யும் இடங்களும் தர்மானுஷ்டானத்திற்கு
 உரிய தேசங்கள். குருக்ஷேத்ரம் கயை ப்ரயாகம் புலஹ

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. T. V. S. IYER LIBRARY

ருடைய ஆஸ்ரமம் நையிசாரண்யம் பல்குனி நதிபாயுமிடம்
 ராமஸேது ப்ரபாஸ தீர்த்தம் த்வாரகை காசி மதுரை
 பம்பாஸரஸ்ஸு பிந்துஸரஸ்ஸென்கிற கர்த்தமாஸ்ரமம்
 பதரிகாஸ்ரம மென்கிற நாராயணாஸ்ரமம் அலகநந்தை
 யின் கரை சித்ரகூடம் இவை முதலிய ஸ்தலங்களும்,
 மஹேந்த்ரம் மலயம் முதலிய ஸமஸ்தமான குலபர்வதங்
 களும் பகவானுடைய அர்ச்சாவிக்ரஹங்கள் இருக்கும்
 இடங்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் மிகவும் புண்யமான
 தேசங்கள். நன்மையை விரும்பும் புருஷன் இந்த ஸ்தா
 னங்களை அடிக்கடி பணியவேண்டும். இந்த ஸ்தலங்களில்
 செய்யும் தர்மம் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரமடங்கதிகமான
 பலனை விளைக்கும். மன்னவனே! ஸத்பாத்ரத்தின் ஸவ
 ரூபத்தை அறிந்த பண்டிதர்கள் ஜங்கம ஸ்தாவர ரூப
 மான இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாகி
 எல்லாம் தானே யென்னும்படி அமைந்திருக்கிற பரமபுரு
 ஷனொருவனே ஸத்பாத்ரமென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்
 கள். ராஜனே! உன்னுடைய ராஜஸூய யாகத்தில்,
 தேவதைகளும் ரிஷிகளும் தவம் முதலியவற்றால் ஸித்தி
 பெற்றபெரியோர்களும் ப்ரஹ்மதேவனும் அவனது புதல்
 வர்களான ஸனகாதிகளும் இருக்கையில் அச்சுதனே
 அக்ரபூஜைக்கு உரியவனாக ஏற்பட்டானல்லவா? ஆகை
 யால் அவனே ஸத்பாத்ரமென்பது உனக்கே தெரியுமல்
 லவா? ஜீவஸமுஹங்கள் நிறைந்த இந்த ப்ரஹ்மாண்ட
 மாகிற பெரிய வருஷத்திற்கு அச்சுதன் வேராகையால்
 அவனுக்குச் செய்யும் ஆராதனம் ஸமஸ்த ஜீவஸமுஹங்
 களுக்கும் த்ருப்தியை விளைக்கும். மனுஷ்யர் தீர்யக்கு
 ரிஷிகள் தேவதைகள் என்கிறபுரங்களைப்படைத்து அவற்
 றில் ஜீவனாகிற தன் சரீரத்துடன் சயனித்துக் கொண்டி
 ருக்கிறானாகையால் பகவான் புருஷனென்று பெயர் பெற்

ருன். அந்த மனுஷ்யாதி சரீரங்களிலுள்ள ஜீவாத்மாக்
 களிதத்தில் பகவான் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்
 களின் தாரதம்யத்தோடு வர்த்திக்கிறான். ஆகையால்
 எவர்க்குப் பூஜை செய்யினும் பகவானுக்குச் செய்கிறோ
 மென்கிற எண்ணத்துடனே செய்யவேண்டும். பகவானு
 டைய ஜ்ஞானகுணங்கள் எவ்வெவ்விடங்களில் அதிக
 மாய் விளங்குகின்றனவோ அவைமேலான பரத்ரங்களாம்.
 குணங்கள் எவ்விடத்தில் குறைவாயிருக்கின்றனவோ
 அவை உத்தம பரத்ரங்களாகா. (பரமாத்மாவான பரம
 புருஷனே ஸத்பரத்ரம். மற்றவர்கள் அந்தப் பரமாத்ம
 ஸ்வரூபர்களாகையால் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள். அதுவும்
 குணங்களுடைய தோற்றத்தின் தாரதம்யத்தை அனு
 ஸரித்தே நடத்தவேண்டும்). மன்னவனே! த்ரேதாதி
 யுகங்களில் ப்ராணிகள் எல்லாம் பகவத்ஸ்வரூபமென்
 பதை ஆராய்ந்து கௌரவிப்பதைத் தவிர்த்து ஒருவரை
 யொருவர் அவமதிப்பதில் மதிகொண்டிருப்பதைக் கண்டு
 பகவானுடைய ஆராதனத்திற்காகப் பண்டிதர்கள்
 அவனுடைய அர்ச்சாவிக்ரஹங்களை ஏற்படுத்தினார்கள்.
 அதன் பிறகு சிலர் அவ்விக்ரஹங்களில் பகவான் இருக்
 கிறானென்பதை நம்பி ஸரத்தையுடன் ஆரதிக்கிறார்கள்.
 பகவத்ஸ்வரூபர்களான ஒருவரை யொருவர் த்வேஷிக்
 கும் புருஷர்களுக்கு அந்த அர்ச்சாவிக்ரஹங்கள் எவ்வ
 ளவு ஸரத்தையுடன் ஆராதனம் செய்யப் பெறினும்
 அவர்கள் விருப்பம் புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கிற
 தில்லை. ப்ராஹ்மணர்கள் உபவாஸம் முதலிய தவம்
 ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து பரமாத்மாவை உபா
 ஸிக்கையாகிற விதைய தெய்வாதீனமாய்க்கிடத்தவற்
 றைக்கொண்டு ஸந்தோஷமுற்றிருக்கை இவற்றால் பகவா
 னுடைய சரீரத்தைத் தரிக்கின்றார்களாகையால் புருஷர்

களுக்குள் ப்ராஹ்மணனே ஸத்பாத்ரமென்று பெரியோர்
கள் கூறுகிறார்கள். ராஜனே! மூன்று லோகங்களையும்
தன் பாததூளியால் புனிதம் செய்பவனும் ஜகத்திற்
கெல்லாம் அந்தராத்மாவாயிருப்பினுமாகிய இந்த ஸ்ரீ
க்ருஷ்ணனுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களே மேலானதெய்வம்.
இனி நம்மைப்போன்ற மற்றவர்க்கு ப்ராஹ்மணர்கள்
தெய்வ மென்பதில் ஸந்தேஹமென்ன? பகிணைகாவது
அத்யாயம் முற்றிற்று.

 { க்ருஹஸ்தாஸரமத்தைச் சேர்ந்த
சில தர்மங்களைக் கூறி மேல் மோக்ஷதர்மங்
களைச் சுருக்கமாகக் கூறுதல். }

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார்:—யுகிஷ்டிர மன்னவனே!
ப்ராஹ்மண ஷத்ரீய வைஸ்யர்களில் சிலர் தங்கள் தங்கள்
வர்ணஸ்ரமதர்மங்களை ஊக்கத்துடன் அனுஷ்டிக் கிறார்
கள். சிலர் உபவாஸம் முதலிய தவத்தில் ஊக்க முற்றி நக்
கிறார்கள். சிலர் வேதாத்யயனத்திலும் ஒதுவிப்பதிலும்
நிலையுற்றிருக்கிறார்கள். சிலர் ஜ்ஞானயோகம் கர்மயோகம்
இரண்டிலும் நிலைநின்றிருக்கிறார்கள். அழிவற்ற பலன
விரும்புகிறவன், பித்ருக்களைக் குறித்துச் செய்யுமஸ்ராத்
தங்களில் அனனாகிகளைக், கர்மயோகத்தை உதவிபாகக்
கொண்டு ஜ்ஞானயோகத்தையே முக்யமாகச் செய்வ
னுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். தேவதைகளைக் குறித்துச்
செய்யுங்கார்யங்களிலும் ஹவிஸ்ஸங்களை ஜ்ஞானயோக
நிஷ்டனுக்கே கொடுக்கவேண்டும். ஜ்ஞானயோகநிஷ்டன்
நேராத பக்ஷத்தில் கர்மயோக நிஷ்டர் முதலிய மற்றவர்
களில் ஜ்ஞானாதி தாரதம்யத்தைப் பார்த்துக் கொடுக்க
வேண்டும். விஸ்வதேவஸ்தானத்தில் இரண்டு ப்ராஹ்
மணர்களையும் பித்ருஸ்தானத்தில் மூன்று ப்ராஹ்மணர்
களையும் புஜிப்பிக்கவேண்டும். அல்லது இரண்டு ஸ்தா

னங்களிலும் ஒவ்வொரு ப்ராஹ்மணனையாவது புஜிப்
பிக்கவேண்டும். பணப்பெருக்குடையவனும் இப்படியே
செய்யவேண்டுமன்றி, ஸ்ரரத்தத்தில் இதற்குமேல் விஸ்த
ரித்து ப்ராஹ்மணர்களைப் புஜிப்பிக்கலாகாது. ஸ்ரரத்தத்
தில் தெளஹித்ரனைப் புஜிப்பிக்கப் பார்த்தால் அவன்
பிள்ளைகளை விட்டு அவனை மாத்ரம் புஜிப்பிக்கத் தோன்
றுது. இங்ஙனம் பந்துக்கள் பலர் நேருவார்களாகை
யால் அவர்களை உபேக்ஷிக்க முடியாமல் ஸ்ரரத்தத்தில்
ப்ராஹ்மணர்களை அதிகமாய்ப் புஜிப்பிக்கவேண்டிவரும்.
அப்படி புஜிப்பிக்கின், தேசகாலங்கள் ஸ்ரரத்தை த்ரவயங்
கள் ஸத்பாத்ரங்கள் பூஜை ஆகிய இவையெல்லாம் குண
முள்ளவையாயினும் பந்துக்களுக்கும் கொடுப்பதனால்
குணமற்றவையாய் விடும். ஆகையால் அதிகமாய் வளர்
த்தலாகாது. முன் சொன்ன புண்ய தேசத்தில் புண்ய
காலத்தில் செய்யும்படியாக நேரிட்ட ஸ்ரரத்தத்தில் முனி
வர் புசிக்கும் செந்நெல் முதலிய தான்யங்களால் சமை
த்த அன்னத்தை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை உத்தேசித்து ஸத்
பாத்ரமான ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்கும் கொடுப்பார்களா
யின், அது இவ்வுலகத்தில் விருப்பங்களையெல்லாம் கற
ந்து கடைசியில் அழிவற்ற பலனான மோக்ஷத்தையும்
கொடுக்கும். தேவதைகளுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பிதருக்க
ளுக்கும் பூதங்களுக்கும் தனக்கும் பந்துக்களுக்கும் அன்
னத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். அந்தத் தேவர்
முதலிய ஸமஸ்த ப்ராணிகளையும் பரம புருஷஸ்வரூபர்க
ளாகவே பாவிக்க வேண்டும். ஸ்ரரத்தத்தில் பித்ருக்கள்
முதலியவர்களை உத்தேசித்து மாம்ஸத்தைக் கொடுக்கலா
காது தானும் தர்மத்தின் உண்மையை ஆராய்ந்து புசிக்க
லாகாது முனிவர்கள் புசிக்கிற செந்நெல் முதலிய தான்யங்
களால் சமைத்த அன்னங்களால் பித்ருக்கள் முதலிய

வர்க்கு மேலான ப்ரீதி விளைவதுபோலப், பசுக்களை ஹிம்ஸித் து மாம்ஸம் கொடுப்பதனால் ப்ரீதி உண்டாகாது. மற்றும், மேலான தர்மத்தை விரும்பும் மனுஷ்யர்களுக்கு மனோவாக்காயங்களென்கிற மூன்று கரணங்களாலும் ப்ராணிகளுக்கு த்ரோஹம் செய்யாமையாகிற இந்தக் தர்மத்தைக் காட்டிலும் மேலான தர்மம் மற்றொன்றும் இல்லை. யஜ்ஞங்களின் உண்மையை அறிந்தவர்களும் சப்தாதிவிஷயங்களில் விருப்பமற்றவர்களும் ப்ராணிகளுக்கு த்ரோஹம் செய்யாமையே மேலான தர்மமென்பதை உணர்ந்தவர்களுமான சில பெரியோர்கள் பசு புரோடாசம் முதலியவற்றை த்ரவ்யமாகவுடைய கர்மயஜ்ஞங்களைப் பரமாத்மோபாஸன ரூபஜ்ஞானத்தினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற தமது யோகாக்கினியில் ஹோமம் செய்கிறார்கள். பசு புரோடாசாதிகளை த்ரவ்யமாகவுடைய க்ரியா யஜ்ஞங்களை அனுஷ்டிக்க முயன்ற புருஷனைக் கண்டு பசு முதலிய பூதங்கள் 'இவன் யாகம் செய்யப்போகிறான். யஜ்ஞத்தின் உண்மை அறியாத மூடன். இவன் தமது ப்ராணங்களால் த்ருப்கி அடையப் பார்க்கிறான். இவன் நம்மை நிச்சயமாய் வதிப்பான்' என்று பயப்படுகின்றன. ஆகையால்தான் சிலர் கர்மயஜ்ஞங்களைத் துறந்து ஜ்ஞானயஜ்ஞங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். தர்மஸூக்ஷ்மத்தை அறிந்த புருஷன் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்த முனிவர்களின் அன்னத்தினாலும் தினந்தோறும் நித்யநைமித்திக கர்மங்களை மனக்களிப்புடன் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். விதர்மம் பரதர்மம் ஆபாஸதர்மம் உபமாதர்மம் சலதர்மம் ஆகிய இவ்வைந்து தர்மங்களும் அதர்மமாகிற வருஷத்தின் கிளைகள். தர்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவன் இவற்றை அதர்மங்களைப் போலத் துறக்கவேண்டும். எதைத் தர்மமென்கிற புத்தியுடன் செய்தா

லும் தன் வர்ணஸ்ரம தர்மங்களுக்குத் தடை நேருமோ
 அதை விதர்மமென்பார்கள். கஷத்ரியாதிகளுக்கு விதி
 த்த தர்மத்தைப் ப்ராஹ்மணிகள் செய்வார்களாயின்,
 அது அவர்க்குப் பரதர்மமாம். வேதத்திற் பணங்காத
 ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்ட பாஷண்ட தர்மம் உபதர்ம
 மாம். பிறரை வஞ்சிப்பதற்காகச் செய்யும் தர்மமும் உப
 தர்மமே. சாஸ்திரங்களிலுள்ள சப்தங்களுக்கு வேறு
 பொருள்கூறிச் செய்யும் தர்மம் சலதர்மம். செய்தோ
 மென்கிற பேருக்காகச் செய்யுந்தர்மமும் அதுவே. அதா
 வது கோதானம் செய்தோ மென்கிற பேருக்காகச் சாகப்
 போகிற பசுவைத் தானம் செய்கை முதலியதாம். தம்
 முடைய இஷ்டப்படி நான்கு ஆஸ்ரமங்களிலும் சீசரா
 மல் தனியே ஏற்படுத்திக்கொள்கிற அவதூதாஸ்ரமம்
 முதலிய தர்மம் ஆபாஸதர்மமாம். ப்ராஹ்மணிகளின்
 ஸ்வபாவத்திற்கு அனுகூலமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட யா
 காதி தர்மங்களே மனத்தின் சாத்தியை விளைக்கும்.
 ஆகையால் பிறருடைய தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில் ப்ரா
 யோஜனமில்லை. பணமில்லாதவன் தன்னுடைய தர்மங்
 களை அனுஷ்டிப்பதற்காகவுங்கூடப் பணத்தை விரும்ப
 லாகாது. யாதாரக்காகவுங்கூடப் பணத்தை விரும்ப
 லாகாது. மலைப்பாம்புபோல் ஒரு ப்ரயத்னமும் செய்யா
 திருப்பாணியை, அந்த ப்ரயத்னம் செய்யாமையே அவ
 னுக்கு ஜீவனத்தை விளைக்கும். யத்னம் செய்யாமல்
 தெய்வானையாய்க் கிடத்தலைக்கொண்டு ஸக்தோஷ
 முற்றுத் தன்னைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவை அனு
 பவித்தக் களிப்பவனுக்கு உண்டாகும் ஸுகம், சப்தாதி
 விஷயங்களில் விருப்பமுற்று அவற்றைப் பெறுதற்காகப்
 பணத்தை விரும்பி எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடித்திரியும்
 புருஷனுக்கு எப்படி உண்டாகும்? எதிலும் விருப்பமின்

றீத் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷ
 முற்றிருக்கும் புருஷனுக்குத் திசைகளெல்லாம் ஸுக
 மயமாயிருக்கும். பாதரசைஷ யணிர்த்தவனுக்கு முள்கல்
 முதலியவற்றினின்றும் கேஷமமே உண்டாவதுபோல, அவ
 னுக்கு எல்லா இடங்களிலும் ஸுகமே உண்டாகும். ராஜ
 னே! ஸந்தோஷ முற்றிருப்பானின். எவன்தான் கேவல
 ஜலத்தினால் ஜீவிக்கமாட்டான்? ஸந்தோஷ மற்றவன் உப
 ஸ்தம் ஜிஹ்வை இவற்றிற் ஸுகத்திற்காக முயன்று
 காய்போல் பிறர்க்கு உழைப்பான். மற்றும், ப்ராஹ்மணன்
 தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷம்
 அடையாமல் மேன்மேலும் சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்
 பங்கொண்டு அதற்காக முயற்சிசெய்வானின், அவனு
 டைய ப்ராஹ்மதேஜஸ்ஸம சாஸ்த்ர ஜ்ஞானமும் உபவா
 ஸம் முதலிய தவமும் புகழும் பாழாய் விடும். சப்தாதி
 விஷயங்களில் விருப்பம் மாறாதிருக்குமாரின், விவேகாதி
 களால் விளையுந் ஜ்ஞானமும் பறந்துபோம். காமக்ரோத
 லோபங்களையுடையவன் பசிதாஹங்கள் கிருமாரின்,
 காமத்தினின்று விளையும் க்ரோதத்தின் பலனாக பர
 ஹிம்ஸை முதலியவை கைகூடுமாயிற் அநினின்றும்
 கதையேறலாம். அவ்வளவில் அந்தக் காமக்ரோதங்
 ளின்பலன் கைகூடுகின்றது. ஆகையால் அவற்றினின்
 றும் ஓடுவாற் விளலாம். திசைகளை யெல்லாம் வென்று
 பூமண்டலத்தையெல்லாம் ஆண்டாலும் எவனும் லோபத்
 தினின்றும் கரோதமாட்டான் மஹாராஜனே! இந்த
 லோபத்தைப் பற்றியே பல பண்டிதர்கள் பல விதமான
 லோகந்யாயங்களையும் வைதிக ந்யாயங்களையும் உணர்ந்து
 ஸம்சயங்களை யெல்லாம் போக்க வல்லாரசிச் சபைக்கு
 முன்னின்று நிர்வஹிகஞ்சீர்களாயிருந்தும் தெய்வா
 தீனமாய்க் கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷ முற்றிரு

க்க முடியாமல் நரகத்தில் விழுகிறார்கள். 'இது நம் முடைய போகத்திற்குரியது' என்னும் புத்தியைத் துறக்கையால் சப்தாதி விஷயங்களிலுண்டான ஆசையை வெல்லவேண்டும். காமத்தைத் துறக்கையால் கோபத்தை வெல்லவேண்டும். காமத்தை அனுபவிக்க வொட்டாமல் தடைசெய்பவரிடத்திலன்றோ கோபம் உண்டாகின்றது. காமத்தை வென்றால் கோபத்தையும் வெல்லலாம். பணத்தினால் பல கெடுதிகள் விளையுமென்பதை ஆராய்கையால் லோபத்தை வெல்லவேண்டும். சேதன அசேதன ஈஸ்வரர்களென்கிற தத்வங்களின் உண்மையை ஆராய்கையால் பயத்தை வெல்லவேண்டும். பிறந்தவன் சாவது மாறுதென்பதை ஆலோசித்துச் சோகமோஹங்களை வெல்லவேண்டும். ஜம்பரில்லாத பெரியோர்களின் ஸஹவாஸத்தினால் ஜம்பத்தை வெல்லவேண்டும். பரமாத்ம த்யானத்திற்கு விக்கனங்களான உலகவம்பளப்பு முதலியவற்றை மெளனத்தினாலும், ப்ராணி ஹிம்ஸையைத் தன் தேஹம் முதலியவற்றில் விருப்பின்மையாலும் வெல்லவேண்டும். ப்ராணிகளாலுண்டான துக்கத்தை அதற்குக் காரணமான ப்ராணிகளிடத்தில் தையயினாலும், தெய்வாதீனமாய் நேர்ந்த துக்கத்தை 'இதற்கு நாம என் செய்யமுடியும்?' என்கிற மனஸ்ஸமாதானத்தினாலும், தேஹத்திலுண்டான துக்கத்தை ப்ராணாயாமம் முதலிய போக பலத்தினாலும், துக்கத்தை ஸாதவிகமான ஷுஹாரங்களை உட்கொள்ளுகையாலும் வெல்லவேண்டும். ஸாதவிகரஹாரங்களால் ஸத்வகுணத்தை வளர்த்து அதனால் ரஜஸ்தமோகுணங்களையும், மனத்தை வெறுப்பினாலும் வெல்லவேண்டும். குருவிடத்தில் உண்மையான பக்தி செய்வானாயின் இவை யெல்லாவற்றையும் அனாயாஸமாக வெல்லலாம். ஒன்றான பகவானே ஆசார்யனாகத்தோன்றி

ப்ராணிகளை அனுக்ரஹிக்கிறுனென்று சாஸ்த்ரங்
கள் சொல்லுகிறனவாகையால் பகவத்ஸ்வரூபனும்
ஜ்ஞானமாகிற விளக்கைக் கொடுத்து மஹோபகாரம்
செய்பவனுமாகிய குருவை 'இவன் நம்மைப்போன்ற ஓரு
மனுஷ்யனே' என்று எவன் நினைக்கிறானோ, அவன்
செய்த வேதாத்யயனம் முதலியனவும் காமாதிகளை
வென்றதும் கஜஸ்னானம்போல் பயனற்றதேயாம். இந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்கு சியாமகனும்
எங்களைப் போன்ற யோகீஸ்வரர்களால் தயாரிக்
கத் தகுந்த பாதாரவிந்தக்களை யுடையவனுமாகிய
ஒன்றான பகவானே. இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹம்
இல்லை. ஆயினும் இவ்வுலகத்து ஜனங்கள் இந்த ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியாமையால் இவனைத்
தம்மைப்போலவே ஸாதாரணமான ஓரு மனுஷ்யனாக
நினைக்கிறார்கள். இங்ஙனமே குருவின் உண்மையை
அறியாத மூடர்கள் அவனைச் சாதாரணமனுஷ்யனாக
நினைக்கிறார்கள். ஆறு இந்த்ரியங்களை வென்று அடக்கு
கையாகிற இந்த ப்ரயோஜனத்திற்காகவே ஸாஸ்த்ரங்
கள் வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று
விதிக்கின்றன. அவை அந்த ப்ரயோஜனத்தை விளைக்
காது போமாயின் பயனற்றவைகளே. மற்றும் அவ்வர்
ணஸ்ரம தர்மங்கள் இந்த்ரிய ஜயத்தை விளைத்தும் பா
மாத்ம த்யானத்தை விளைக்காது போமாயின் வீண்
ஸ்ரமத்தையே விளைப்பவையாம். ஜீவனத்திற்காக ஏற்
பட்ட யாஜனாதி கர்மங்கள் பரமாத்ம த்யானரூபமான
யோகானுஷ்டனத்தையே முக்யமாகவுடைய ஜீவனத்
தை விளைக்காதுபோமாயின், அவையும் ப்ரயோஜன
மற்றவைகளேயாம். அங்ஙனம் இருக்கும் புருஷன் செய்
கிற ஸ்மார்த்த கர்மங்களும் யாகாதியான வைதிககர்மங்

களும் பயனற்றவைகளே. மனத்தை அடக்கி ஆளுந்திற
மையுடையவன் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவர்களிடத்தில்
மனப்பற்றைத் துறந்து சரீரம் தவிர மற்ற பரிக்ரஹங்
கள் எவையுமின்றி நான்காவது ஆஸ்ரமமான ஸன்யாஸா
ஸ்ரமத்தைப் பற்றவேண்டும். ஸன்யாஸியானபின்பு தா
னொருவனையாகி ஜனஸஞ்சாரமில்லாத இடத்தில் இருந்
துகொண்டு பிசுஷயால் கிடைத்த அன்னத்தை மிதமா
கப் புசித்துப் பரிசுத்தமாய் மேடுபள்ளமில்லாத இடத்தில்
தன்னுடைய ஆஸனத்தை அசையாதபடி அமைத்து
அதன்மேல் தர்ப்பாஸனத்தையும் அதன்மேல் மான்தோ
லையும் அதன்மேல் வஸதரத்தையும் பரப்பி அந்த ஆஸ
னத்தின்மேல் உட்கார்ந்து சரீரத்தை நேராக சிறுத்தி
ஓமென்று அனுஸந்திக்கவேண்டும். பூரகம் கும்பகம்
ரேசகம் இவைகளால் ப்ராண அபானவாயுக்களை அடக்க
வேண்டும். மனம் சப்தாதி விஷயங்களில் எது வரையில்
ஓடாதிருக்குமோ, அதுவரையில் கண்களை மூக்கு துனி
யில் சிறுத்தி ப்ராணாபாமம் செய்யவேண்டும். மனம் சப்
தாதி விஷயங்களைப் பற்றின விருப்பங்களால் இழுக்கப்
பட்டுச் சுழன்றுகொண்டு எந்தெந்த விஷயத்தை நினைக்
குமோ, அந்தந்த விஷயத்தினின்று அதை இழுத்து
ஹ்ருதயத்திலிருக்கின்ற சுபாஸ்ரமமான பரமபுருஷனு
டைய நிவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தில் நிலைநிறுத்தவேண்டும்.
இப்படித் தினந்தோறும் விடாமல் அப்யஸித்து வருகிற
ஸன்யாஸி நின்மனம்ஸ்வல்பகாலத்திற்குள்ளாகவே வேறு
விஷயங்களில் செல்லுகை தவிர்த்து நிலைபெறும். கட்டை
யில்லாத நெருப்பு தானே அணைவதுபோல அவனுடைய
மனம் தானே ஓய்ந்திருக்கும். சப்தாதி விஷயங்களின்
விருப்பங்களால் இழுக்கப்படாமல் மற்ற நினைவுகளெல்
லாம் ஒழியப்பெற்ற அத்தகைய மனம் பரப்ரஹ்மானுப்

சரீரமாகிற இந்த ரதம் எவ்வளவு காலம் தனக்கு ஸ்வர
 தீனமாயிருக்கின்றதோ, அதற்குள்ளாகவே பெரியோர்
 களின் பாதாவிந்தங்களைப் பணிந்து அதனால் கிடைத்த
 கூருள்ள அறிவாகிற கத்தியை ஏந்தி ராகம் முதலிய
 சத்ருக்களை அழித்துத் தன் பக்தர்களைக் கைவிடாத
 பகவானையே பலமாகப்பற்றி மனக்கலக்கமற்று மோகைஷ
 ஸ்வர்யத்தை நமக்குப் பகவான் அவர்யம் கொடுப்பா
 னென்று ஸந்தோஷமுற்றுச் சரீரம் முதலியவற்றிலும்
 அதைத் தொடர்ந்த மற்றவைகளிடத்திலும் மனப்பற்
 றை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிச் செய்யானால்,
 மன ஆக்கமற்றிருக்கிற அவனை வெளியில் திரியும் துஷ்ட
 ஸ்வபாவமுடைய இந்தரியங்களாகிற குதிரைகளும் புத்தி
 யாகிற பாகனும் கெட்டவழியான ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்
 தில் கொண்டுபோய் துழைத்துச் சப்தாதி விஷயங்களா
 கிற திருடர்களிடத்தில் தள்ளி விடுவார்கள். அந்தத்
 திருடர்கள் குதிரைகளோடும் பாகனோடும் கூடி ஊக்க
 மற்றிருக்கிற அவனைப் பெரிய மரணப்பயமுடையதும்
 அந்ததாமிஸ்ரமென்கிற நரகம் போன்றதுமாகிய ஸம்
 ஸாரமாகிற பழங்கிணற்றில் தள்ளிவிடுவார்கள். வே
 தத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் ப்ரவ்ருத்தி கர்மமென்
 றும் நிவ்ருத்தி கர்மமென்றும் இருவகைப் பட்டிருக்கும்.
 ப்ரவ்ருத்தி கர்மத்தினால் அனுபவத்திற்காக ஸ்வர்க்
 காதி லோகாந்தரங்களுக்குச் சென்ற மீளவும் இந்தக்
 கர்ம பூமிக்குத் திரும்பி வருவான். நிவ்ருத்தி கர்மத்தி
 னால் மீளுதலில்லாத மோகைஷத்தைப் பெறுவான். அக்னி
 ஹோதரம் தர்சம் பூர்ணமாஸம் சாதூர்மாஸ்யம் பசுயா
 கம் ஸோமயாகம் வைஸ்வதேவம் பலிஹரணம் இவை
 முதலிய வேதோக்தமான கர்மங்களெல்லாம் ப்ராணி
 ஹிம்னைக் கிடமாகிப் புரோடாசம் முதலிய தர்வியங்கள்

நிறைந்திருப்பவை. இவற்றை ஸ்வர்க்காதி பலன்களை
 விரும்பிச் செய்வானாயின ப்ரவ்ருத்தி கர்மங்களென்று
 பெயர் பெறுகின்றன. அக்கர்மங்கள் ராகம் முதலிய
 தோஷங்களை மேன்மேலும் வளர்க்குமன்றி அவற்றைப்
 போக்கமாட்டா. பலன்களை விரும்பாமல் பகவானுடைய
 ஆராதனமென்னும் புத்தியுடன் செய்வானாயின், அப்பொ
 முது சிவ்ருத்தி கர்மங்களென்று பெயர் பெறுகின்றன.
 அவை ராகாதி தோஷங்களைப் போக்கி மனத்தெளிவை
 விளைக்கும். தேவாலயங்களை நிர்மாணம் செய்கை, தோட்
 டங்களை வளர்க்கை, கிணறு முதலியன வெட்டுவிக் கை,
 ப்ராணிகளுக்கு ஜீவனம் கற்பிக்கை முதலியவை பூர்த்த
 கர்மங்களாம். இவை ஸ்மார்த்த கர்மங்களென்றும்
 கூறப்படும். கர்ப்பாதானம் முதல் ஸ்மஸானத்தில் கொ
 ண்டிபோய்ச் செய்கிற தஹனம்வரையிலுமுள்ள ஸம்ஸ்கா
 ரங்களெல்லாம் செய்யப்பெற்ற ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வை
 ஸ்யர்களென்கிற மூன்று வானத்தவர்களும் யாகம் முத
 லியவைதிக கர்மங்களையும் குளம் கிணறு வெட்டுவித்தல்
 தேவாலயம் கட்டுவித்தல் முதலிய ஸ்மார்த்தகர்மங்களை
 யும் அனுஷ்டித்து வருவார்களாயின், தேஹத்தைத் துற
 ந்தபின்பு பூத ஸஞ்ஜமங்களால் அணைக்கப்பெற்று,
 தூமம் ராதரி க்ருஷ்ணபக்ஷம் தக்ஷிணபனம் என்னும்
 தேவதைகளை ஒவ்வொருத் தரையும் க்ரமமாக அடைந்து
 கடைசியில் சந்த்ரனிடம் சேர்ந்து அங்கு அம்ருதமய
 மான சரீரம் பெற்றுக் கர்மபலன்களை அனுபவித்து அச்
 சரீரத்தைத் துறந்து அந்தச் சந்த்ரனிடத்தினின்று க்ரம
 மாக செடி கொடி அன்னம் ரோதஸ்ஸு என்னுமிவை
 களில் ஒவ்வொன்றிலும் சிற்சில காலம் தங்கியிருந்து
 கடைசியில் இவ்வுலகத்தில் பிறக்கிறார்கள். தூமம் முதல்
 சந்த்ரன் வரையிலுமுள்ள இம்மார்க்கம் பித்ருயாண

மென்னும் பேருடையது இவ்வழியில் சென்றவர்கள் மீண்டும் இவ்வுலகில் வந்து பிறப்பார்கள். செடிமுதல் ரேதஸ் ஸுவரையிலுமுள்ள இம்மார்க்கம புனர்ப்பவயானமென்னும் பேருடையது. இது தவிர தேவயான மென்றொரு வழி உண்டு. அவ்வழியில் போக விரும்புகிறவர்கள், கண்காது முதலிய ஜ்ஞானேந்தரியங்களில் கர்மேந்தரியங்களின் வ்யாபாரங்களையும், ஸங்கல்பமாகிற அலைகளையுடைய மனத்தில் ஜ்ஞானேந்தரியங்களையும் ஸத்வம் தலையெடுத்த அம்மனத்தைச் சாஸ்த்ரத்திலும் ஹோமம்செய்வார்கள். அந்தச் சாஸ்த்ரத்தை அக்ஷரமாத்ருகையிலும், அவ்வக்ஷரமாத்ருகையை ஓங்காரத்திலும், அந்த ஓங்காரத்தைப் ¹ பிந்துநாதத்திலும், அந்தப் பிந்து நாதத்தை ஜீவனிடத்திலும் அடங்கினதாகப் பாவிப்பார்கள். அந்த ஜீவனையும் பரமபுருஷனிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்வார்கள். பிறகு சரீரத்தினின்று கிளம்பி, அக்னி ஸூர்யன் திவஸம் ப்ராஹ்ணம் சுகல்பக்ஷம் பெளர்ணமாஸி உத்தராயணம் அமானவன் என்னும் இவ்வழியாகச் சென்று பரம் வ்யூஹம் முதலிய பல அவதாரங்களையுடைய பரமபுருஷனைப் பெறுகின்றார்கள். இவ்வழியைத் தேவயான மென்று வேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. பரமாத்மாவை உபாஸிக்கிறவன் அக்னி முதலிய தேவதைகளில் ஒவ்வொருவருடைய ஸ்தானத்தையும் க்ரமமாக அடைந்து கடைசியில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் அடியோடு தீர்ந்து அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் அமைந்த ஆத்ம ஸ்வரூபம் தோன்றப்பெற்றுப் பரமாத்மாவை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பானன்றி அதினின்று மீண்டு வர மாட்டான். வேதத்தினால் விவரிக்கப்பட்ட பித்ருயான

1. பிந்துநாதமாவது நானகாம் மாத்தரை. மாத்தரையாவது வர்ணேச்சாரணகாலத்தின் அளவு.

மென்றும் தேவயானமென்றும் பேருடைய இவ்விரண்டு
மார்க்கங்களையும் சாஸ்த்ரமாகிற கண்ணால் கண்டறிகிற
எவனும் மதிமயங்கமாட்டான்; பக்தியோகத்தினால் பரம
புருஷனை அடைவான். அப்பரமபுருஷன் ஸ்ருஷ்டிக்கு
முன்பும் ப்ரளயத்திலும் இடையிலுள்ள ஜனங்களின்
உள்ளும் புறமும் அமைந்திருப்பவன். ஜ்ஞானஸ்வரூபர்
களாய் மேன்மைக்கிடமான ஜீவாத்மாக்களும் அவர்க
ளால் அறியத்தக்கதும் தாழ்மைக்கிடமுமாகிய அசேகன
மும் அமைந்து நாமரூபங்களுக்கிடமாயிருப்பதும் சேதன
சேதன ரூபமுமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸூல பாக்ருதி
யும் ஸமஷ்டி ஜீவனுமாகிய இவையெல்லாம் இப்பரமபுரு
ஷனையன்றி வேறில்லை. கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்ற
இத்தேஹம் அழியாமல் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்
பொழுதும் புருஷார்த்தமாகாதென்று பெரியோர்கள்
நிரூபிக்கிறார்கள். அங்ஙனமே சப்தம் ஸ்பர்சம் ரஸம்
கந்தம் ரூபமென்று பிரிந்திருப்பதும் இந்த்ரியங்களால்
அனுபவிக்கப்படுவதுமாகிய மற்றவஸ்துவும் புருஷார்த்த
மன்று. புருஷார்த்தமாவது புருஷர்களால் ஆசைப்
படத்தகுந்தபொருள். அத்தன்மை மஹாதந்தஸ்வரூபனா
கியபரமபுருஷனொருவனுக்கே உள்ளதன்றி மற்ற எதற்
கும் கிடையாது. அஹங்காரத்திற்கிடமான சரீரம் அநி
த்யமாயிருப்பதுபோல மமகாரத்திற்கிடமான சப்தாநி
விஷயங்களும் அநித்யங்களே. ஸ்வப்னத்தில் அனுபவிக்க
ப்படும் தேஹம் அப்பொழுது தொடர்க்கிருப்பினும்
விழித்துக்கொண்ட பின்பு புலப்படாமையாலும் அப்பொ
ழுதும் ஆத்மா நானென்று தோற்றுகையாலும் அது
ஆத்மாவன்றென்பது வெளிச்சமே. அங்ஙனமே விழித்
துக்கொண்டிருக்கும் சரீரமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது.
ஆத்மாவுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட சித்யத்வம் முதலிய

தர்மங்கள் அச்சரீரத்தில் ஸம்பவிக்கமாட்டா. பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமரூபங்களான வ்ருக்ஷங்களின் சிழல் அந்த வ்ருக்ஷங்களைச் சேர்ந்தவற்றில் எதிலும் உட்பட்டதன்று. வ்ருக்ஷங்களின் ஸமுதாயம் சிழலென்று சொல்ல முடியாது. வ்ருக்ஷங்களின் பரிணாமத்தினால் ஏற்பட்டதென்றும் சொல்ல முடியாது. ஆயினும் வ்ருக்ஷங்களை விட்டுப் பிரிந்திருக்கத்தக்கதும் என்று. வ்ருக்ஷங்கள் எது வரையில் இருக்குமோ அது வரையில் அவற்றை விடாமல் தொடர்ந்திருப்பதும் என்று. ஒருகால் தோன்றி ஒருகால் தோன்றாதிருக்கிறதாகையால் அரித்யம். இங்ஙனமே சரீரமும் ஆத்மாவை விட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டாதாகையால் அவ்வாத்மாவின் சிழல் போன்றிருக்கும். சரீரம் ஆத்மாக்களின் ஸமுதாயமென்று சொல்ல முடியாது. ஆத்மாவின் பரிணாமமென்றும் சொல்ல முடியாது. ஆத்மாவை விட்டுப் பிரிந்திருக்கவும் மாட்டாது. அரித்யமாகையால் ஆத்மாவாகமாட்டாது. பூமி முதலிய பஞ்சபூதங்களும் தன்மாத்ரங்களாகிற அவயவங்கள் சேர்ந்த ஸமுதாயங்களாகையாலே தன்மாத்ரங்கள் அழியுமாயின் ஸமுதாய ரூபங்களான அந்தப் பஞ்சபூதங்களும் அழிந்துபோம். அவயவங்களுடைய பூதங்கள் அழிகையில் அவற்றின் அவயவங்கள் கடைசியில் இல்லாமலே போய்விடும். சரீரமும் பஞ்சபூதங்களின் ஸமுதாய ரூபமாகையால் அரித்யமே. ஆகையால் அத்தகையதான சரீரத்தை நித்யமான ஆத்மாவென்றுப் ப்ரமிக்கலாகாது. இரண்டு வஸ்துக்கள் குணங்களால் ஒன்றோடொன்று ஒத்திருக்குமாயின், அந்த ஒற்றுமையே ஒன்றை மற்றொன்றாகப் ப்ரமிப்பதற்குக் காரணமாகும். தேஹத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அங்ஙனம் ஒற்றுமை இல்லாமையால் தேஹத்தில் ஆத்மாவென்னும் ப்ரமம்

ஒற்றுமையைப் பற்றி வந்ததன்று. அச்சினியின் வர்ப்பந்த முடைய ஜலத்தை உஷ்ணமென்று ப்ரமிப்பதுபோல ஆத்மாவை விட்டுப் பிரியாதிருக்கின்ற சரீரத்தை ஆத்மாவென்று ப்ரமிக்கிறார்கள். ஒருவன் உறங்கும்பொழுது தான் உறங்குவதாகவும் விழித்துக்கொண்டிருப்பதாகவும் ஸ்வப்னம் காண்கிறான். விழித்துக்கொண்ட பின்பு ஸ்வப்னத்தில் தான் விழித்துக்கொண்டதாகக் கண்டது உண்மையன்றென்று தெரிந்து கொள்கிறான். அங்ஙனமே உண்மையான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாத ஸம்ஸாரிகள் 'எனக்குத் தெரியும்' என்றும் 'எனக்குத் தெரியவில்லை' என்றும் நினைக்கிற ஜ்ஞானத்தின் விதி நிஷேதங்கள் அஜ்ஞான கார்யங்களே. ஸம்ஸாரிசுளுக்கு ஆத்மஜ்ஞானமில்லாமையால் அவர்களுக்கு மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி உண்டாகிற அறிவுகளும் அஜ்ஞானங்களே தேஹாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்த ஜ்ஞானிகளுக்கு அது கிடையாது. ப்ரமாத்மாவை உபாஸிக்கிறவன் பாவாத்வைதம் க்ரியாத்வைதம் த்ரவ்யாத்வைதமென்று மூன்று வகைப்பட்ட உண்மையான அத்வைதங்களை மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலகணமாயிருப்பதும் பாம புருஷனுக்குட்பட்ட துமாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்து ப்ரமரூபமான மூன்று அத்வைதங்களையும் துறப்பான். கார்யகாரணங்களிரண்டும் ஒன்றே மென்று நினைக்கை பாவாத்வைதமாம். அதாவது நூல்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கப்பட்டுத் துணியாக ஏற்படுகின்றனவாகையால் நூல்களும் துணியும் ஒன்றாயிருப்பதுபோலச், சேதன அசேதன ஈஸ்வரர்களாகிற மூன்று வஸ்துக்கள் அமைந்த இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஸஞ்ஜம சேதன சேதனங்களோடு கூடின ப்ரமபுருஷனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்றே

ன்று சினைக்கையே. இச்சினைவினால் பரமபுருஷனல்லாத வஸ்து உண்டென்கிற ப்ரமத்தைத் துறக்கவேண்டும். யுகிஷ்டிரணே! மனோ வாக்காயங்கனென்கிற மூன்று கரணங்களாலும் தாம் செய்யும் கர்மங்களை யெல்லாம் பரமபுருஷனிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்கையே க்ரியாத்வைதமாம். இதனால், கர்மங்கள் ஈஸ்வரனை எதிர் பாராமல் தாமே பலன்களை விளைக்கின்றனவென்னும் ப்ரமத்தைத் துறக்கவேண்டும். தான் ஸம்பாதித்த பணத்தையும் அதனால் ஏற்பட்ட மற்ற போக்ய வஸ்துக்களையும் வீடு வாசல் முதலிய மற்றவைகளையும், தான் தன் மனைவி புதல்வன் முதலிய ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் பொதுவாக சினைக்கையே த்ரவ்யாத்வைதமாம். இதனால், தான் ஸம்பாதித்த தெல்லாம் தனக்கே யென்னும் ப்ரமத்தைத் துறக்கவேண்டும். ஜீவாத்மாக்கள் ஜ்ஞானத்தையே வடிவாகவுடையவராகையால் ஒருபடிப்பட்டவரென்று சினைக்கையும் தேஹம் வீடு பணம் முதலிய மற்றவையெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களாகையால் ஒரு படிப்பட்டவை யென்று சினைக்கையும் ஆகிய இவ்விரண்டு சினைவுகளும் த்ரவ்யாத்வைதமாம். இதனால் சரீரங்கள் தோறும் ஆத்மாக்கள் வெவ்வேறென்கிற ப்ரமத்தையும் பணம் வீடு வாசல் முதலியவை ப்ரக்ருதியை யொழிந்த வேறு வஸ்துவின் பரிணாமமென்னும் ப்ரமத்தையும் துறக்கவேண்டும். மற்றும் எவ்விதத்திலும் கெடுதியில்லாத ஜ்ஞானசிஷ்டையிலிருப்பவன் சாஸ்த்ரத்தில் எந்த வஸ்துவுக்கு எந்த வஸ்துவோடு அபேதம் சிநுபிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ அதையும் அனுஸந்தித்துக்கொண்டே செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்ய முயலவேண்டும். சாஸ்த்ரங்களில் நிஷேகிக்கப்பட்ட அபேதங்களை நெஞ்சிலும் சினைக்காமல் மறக்கவேண்டும். இங்ஙனம் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி

இதிஹாஸம் புராணம் முதலியவற்றில் சொல்லப்பட்ட பாவாத்வைதம் முதலிய அபேதங்களையும், தேஹம் ஆத்மா ஈஸ்வரன் இவர்களுக்குள்ள பேதத்தையும் அனுஸந்தித்து வர்ணஸ்ரமகர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு பகவானிடத்தில் பக்தியை வளர்த்திக் கொண்டு வருவானாயின், க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் இருப்பவனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கநியான மோக்ஷத்தைப் பெறுவான். மன்னவனே! ஸர்வசக்தியும் ஸர்வாந்தராத் மாவுமாகியஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால்தான் நீங்கள் கடக்க முடியாத பற்பல ஆபத்துக்களையெல்லாம் கடந்தீர்கள். மற்றும், நீ இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்திருந்த மஹிமையால் திக்பாலர்களையெல்லாம் வென்று மஹர்ஷிகளுடன் யாகங்களைச் செய்தாய். அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினாலேயே நீ மோக்ஷத்தையும் பெறுவாய். ஆகையால் நீ உன்னைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தியே இல்லை. யுதிஷ்டிரனே! நான் நடந்த ப்ரஹ்மகல்பத்தில் உபபர்ஹணனென்று பேர் பெற்ற ஒரு கந்தர்வனாயிருந்தேன். கந்தர்வர்களெல்லோரும் என் குணங்களுக்கு ஸந்தோஷப்பட்டு என்னைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது நான் ஸௌந்தர்யம் ஸௌதமர்யம் மாதூர்யம் ஸௌகந்த்யம் முதலிய குணங்களால் பார்க்கப்பதினாராம் கண்கள் வேண்டும்படி இனியனாயிருந்தேன். மற்றும், மாதர் மணிகள் எப்பொழுதும் மிகுந்த அன்பு செய்யத்தகுந்த பேரழகனாகி மதித்துச் சப்தாதிவிஷயங்களில் மிகுதியும் ஆவலுற்றிருந்தேன். ஒருகால் ப்ரஜாபதிகள் பகவானுடைய குணங்களை அனுபவித்துக் களிக்கையாகிற ப்ரஹ்மஸ்தரத்தை நடத்த முயன்று பகவானுடைய கதைகளைப் பாடும்பொருட்டுக்

கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளையும் வரவழைத்தார்கள். அப்பொழுது கந்தர்வர்களை அழைத்தார்களென்று தெரிந்து ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டுப் பகவானுடைய குணங்களைத் தழுவாத வேறுபாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு அவ்விடம் சென்றேன். அந்தப் ப்ராஜாபதிகள் நான் செய்ததை அபராதமாக நினைத்து 'இங்ஙனம் எங்களை அவமதித்த நீ கந்தர்வசோபை அழியப்பெற்று உடனே சூத்ரஜன்மத்தைப் பெறுவாயாக' என்று தமது தவமஹிமையால் சபித்தார்கள். அப்பொழுதே நான் ஒரு சூத்ரஸ்த்ரீக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தேன். அந்தச் சூத்ரஜன்மத்திலும் பரமபுருஷனை உள்ளபடி அறிந்து பிறர்க்கும் உபதேசிக் கும் திறமையுடைய ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர்களுக்கூச் சுப்ரஹ்மணயை செய்கையாலும் அவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலும் இந்தக் கல்பத்தில் ப்ராஹ்மதேவனுக்குப் புதல்வனாகப் பிறந்தேன். பகவானுடைய ஸம்பந்தமுடைய அந்தணர்களின் ஸஹவாஸத்தினால் நான் இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞான ஜன்மத்தைப் பெற்றேன். நீ நேரே அந்தப் பகவானோடு ஸஹவாஸம் செய்தவன். நீ உன் மோக்ஷத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க இடமே இல்லை. மன்னவனே! கேட்ட மாத்ரத்தில் பாபத்தைப் போக்கவல்ல க்ருஹஸ்தாஸ்ரமதர்மத்தை உனக்கு மொழிந்தேன். க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருப்பவன் இதை அனுஷ்டிப்பானானின் பகவானிடத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்த ஞானிகள் பெறும் பதவியான மோக்ஷத்தைப் பெறுவான். பகவானுடைய அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்ரமாகிய நீ இந்தத் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துப் பெறவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ஆ! இந்த ப்ராஹ்மணயலோகத்தில் நீங்கள் மிகுந்த பாக்யமுடையவர்கள். ஏனென்றால், ஸாக்ஷாத் ப்ராஹ்மம் ஸ்ரீக்ருஷ்ண ரூபியாய் மானிட உருவம் பூண்டு மறைந்து

உங்கள் க்ருஹத்தில் வஸிக்கிறதென்று உலகங்களை யெல்லாம் புனிதம் செய்பவர்களான முனிவர்கள், உங்கள் க்ருஹத்திற்கு நாற்புறத்தினின்றும் வருகின்றார்கள். எங்கள் மாமனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பரப்ரஹ்மமென்று எங்ஙனம் சொல்லலாமென்று சங்கிக்க வேண்டாம். பேரறிஞர்களான யோகிகளால் த்யானிக்கத் தகுந்ததும் கேவலஜ்ஞானந்த ஸ்வரூபமுமாகிய பரப்ரஹ்மம் இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே. இவன் உங்களுக்கு மாமன்மாத்ரமேயல்லன்; ப்ரீதிக்கிடமான நண்பனும் அந்தராத்மாவும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனும் சியாமகனும் ஹிதோபதேசம் செய்பவனும் அவனை உங்கள் பாக்யத்தை என்னென்று சொல்லமுடியும்? ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன் முதலிய எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானிசனும் இங்கிரியங்களை வென்று பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை த்யானித்துப் பக்தியுடன் ஆராதிப்பார்களேயன்றிப் புத்தியால் எவ்வளவு தூரம் த்யானிசதர லும் அவனை உள்ளபடி அறிய மாட்டார்கள். யோகேஸ்வரர்களுக்கு ப்ரபுவாகிய அந்த ஸர்வேஸ்வரன் எனக்கு அருள் புரிவானாக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பரத வர்சாலங்காரனாகிய யுகிஷ்டிரன் தேவர்ஷியாகிய நாரதர் மொழிந்ததைக் கேட்டுநீகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்து நாரதரையும் ப்ரீதியினால் தழுதழுத்துப் பூஜித்தான். நாரத முனிவரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் யுகிஷ்டிரனையும் பார்த்துப் போய் வருகிறேனென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போனார். யுகிஷ்டிரனும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே பரப்ரஹ்மமென்று நாரதர் மொழியக் கேட்டு மிகவும் வியப்புற்றான். இங்ஙனம் தக்ஷரது புதல்விகளான திதி முதலியவர்களின் வம்சங்

களைத் தனித்தனியே உனக்கு மொழிந்தேன். இந்த
வம்சங்களில் தான் தேவர் அஸுரர் மனுஷ்யர் முதலிய
ஜங்கமஸ்தாவரங்கள் அடங்கின இவ்வுலகங்களெல்
லாம் உண்டாயின. பதினேந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸப்தம ஸ்கந்தமும் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகம:

